

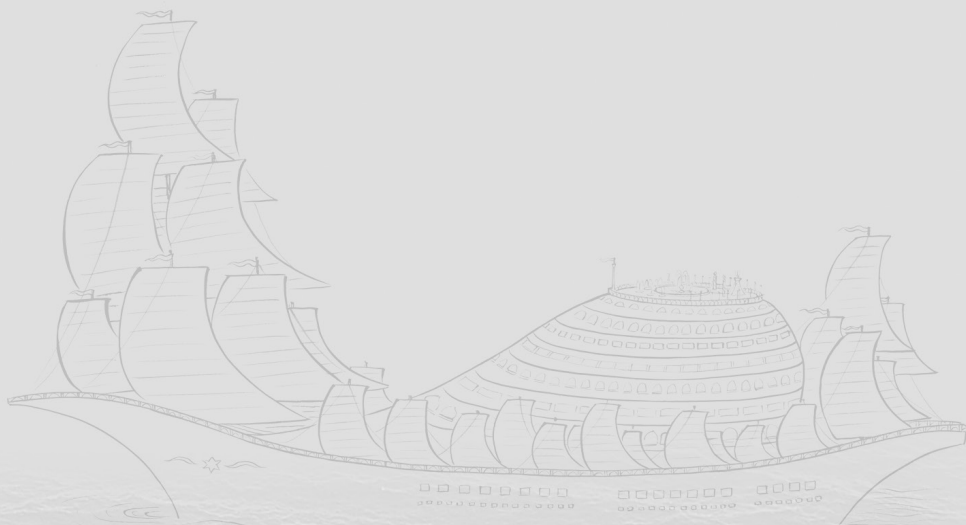
Chapter I

碧寂・第一回

依他起

1. Zrození z příčiny

*Ty, která prodléváš na jihu – jsi láska současnosti, jsi slibem
minulosti, jsi i budoucí naděje,
Ty a On – forma a stín byly odjakživa neoddělitelné.*

Nezřetelná mračna se shlukují do tvaru hory a uhánějí oblohou,
buvol se zálibou v břichomluvě – se prochází jarním údolím motýlů
a uprostřed nekonečného azurového oceánu se na vlnách pohupuje plovoucí
pevnost.

Nezadržitelný tok – kolo času se otáčí pozpátku, vrací se zpět o tři tisíce let,
na vlastní oči jsem zahlédla, kterak jedno mé já na Hoře duší vyřezává
tajemného létajícího buvola.

Mému jinému já se včera v noci zdálo, že kdysi roztríštěné zrcadlo se opět
spojilo
a rozbitá petrolejová lampa v zrcadle za zrcadlem se dnes večer znovu
rozzářila,
nezřetelná mračna se shlukují do tvaru hory a uhánějí oblohou.

Rybářská loď z daleka dnes v noci přirazila k molu u starého majáku
a *On* se opět navrácí z další neuvěřitelné námořní plavby,
na břehu domoviny jej nedočkavě vyhlížím
a doufám, že vítr o síle třináctého stupně dnes v noci nevzduje vysoké vlny.
Když tenkrát odjížděl, daroval mi pár bot
a pozval mě letos na jaře na procházku probouzející se přírodou.
Loni ve spoji 2020 na trase jih–sever,
ve chvíli, kdy vlak proletěl podél východního pobřeží, omývaného
Východočínským mořem,
přestala jsem se ovládat, nedokázala jsem z něj spustit zrak, na rtech mi
pohrával lehký úsměv.
Podal mi černý plášť prošíváný modrými nitkami, abych si jej přehodila přes
ramena

a mě okamžitě prostoupilo teplo, které v plášti zanechalo jeho tělo.
Před jedna třiceti lety mu *První* darovala prostou šálu,
byl tenkrát hluboký podzim a z rána se bělostná stáda jinovatky proháněla
rákosím,
před šestnácti lety *Druhá* obšila šálu zlatým lemem,
byl právě den zimního slunovratu a na pódium zimy nastoupil vítr,
před osmi lety jsi pak *Ty* na zlatý lem vyšila ohnivého fénixe;
včera v noci mě ve snu poprosil, abych na šálu přidala ještě Mléčnou dráhu,
uprostřed spánku mě náhle přepadl svými pronikavými, zářivými očima.
Lehce sevřel moji ruku a mnou rázem jakoby projel magický puls,
jakoby do mě uhodil blesk, celé mé tělo se rozpálilo a roztřásllo,
řekl, že moje rty jsou sladké jako ledová bystřina jarního roztátého sněhu,
můj nos je klenutý jako sněhobílý horský štít.
Bouře emocí se proměnila v lásku,
tu noc jsem se probudila z krásného snu –
náhle jsem si všimla, že na kůži na zápěstí mám stále otisky jeho prstů...

Svéma nevinnými očima
jsem zahlédla, jak čistá a oslňující je tvoje láska k němu,
svými nevinnými očima
jsem zahlédla, jak ryzí a nekonečná je jeho starost o tebe.
Včera v noci se mi zdál další sen,
zdálo se mi, že ve snech *První* existuje tajemná třetí dimenze,
zdálo se mi o zraněné kudlance, která se náhle vyprostila z jejích sevřených
zubů

a v bolesti utíkala bezhlavě pryč.
Uviděla jsem, že do její drobné nožky
je zakousnutá jiná kudlanka, ne a ne ji pustit.
To bolí, křičela *První*
v tom mém snu ze včerejší noci.
Objevila jsem, že ve snu *Třetí* je tajemný třetí kout,
útržek ze zpátečního lístku, který si schovala,
když tenkrát jela vlakem po Mléčné dráze;
Třetí se na tom tajemného lístku bezcílně potlouká,
tak plaše a váhavě a zároveň naplněna radostí.
Rudá starobylá svíce, kterou svíráš v ruce,
se náhle rozzářila – stále však nenacházíš cestu zpět.

Dnes ráno jsem v zahradě plné rozkvetlých azalek
zahlédla dva páry motýlích křídel popsanych sanskrtem,
přiletěly a usedly na konečcích jeho prstů, které se krátce zableskly.
Dorazili jsme do pavilonu Pozorování deště na hoře Miao–feng,
jemný chladivý déšť náhle ustal a vyjasnilo se;
pamatuji si, jak na něj *Druhá* tenkrát v dešti čekala,
a jen proto, že se sladce usmála,
celé hory rázem rozkvetly broskvovými květy.
Na břehu nebeského jezírka, které se neustále nepozorovaně mění,
se větvičky manglí stácejí po párech k jihu.
Ty, která prodléváš na jihu – jsi láska současnosti, jsi slibem minulosti, jsi
i budoucí naděje,

Ty a *On* – forma a stín byly odjakživa neoddělitelné,
jarní *Ty* – květy lásky, výhonky citů,
nеспoutaně raší, bují, rozrůstají se.

*

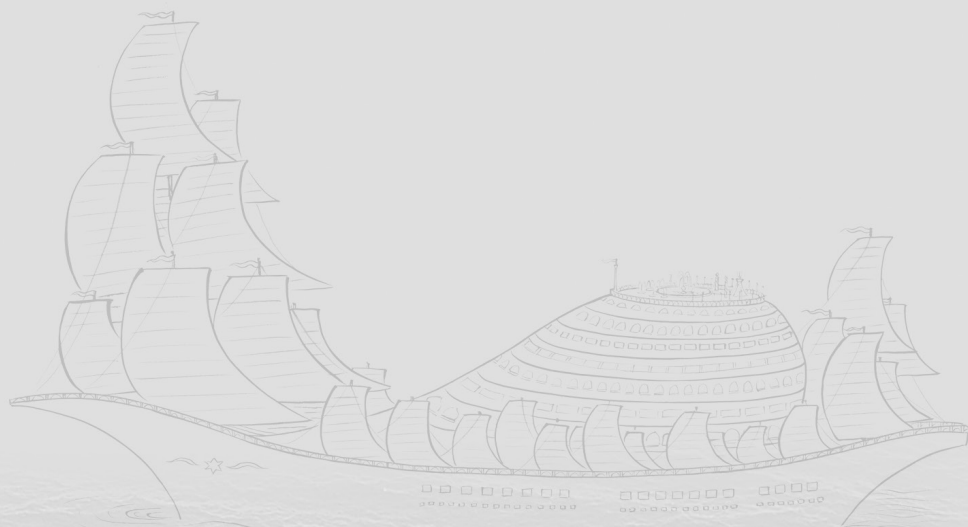
Chapter II

碧寂・第二回

我相隨

2. Následuji

*Rozjímám – ve světě vjemů se v hlíně probouzí hmyz k životu;
dlouze vzpomínám – pavilony v rodném městě se táhnou přes 53 čtvrtí.*

Krajinou se rozléhá šplouchání a ševlení říčního toku,
pohupující se plachetnice vyprovází procházejícího poutníka,
až připlula do přístavu bez měsíční záře, kde zakotvila na noc.
Dva frontální systémy se srazily,
aby poskytly zemi tolik potřebnou vláhu,
je-li tomu opravdu tak – pak je vesmír skutečně nevyzpytatelný;
jak je možné, že stále ještě věříme na božstva?
Tajuplná *Ty*, romantický *On*, srdečná *První*,
společně jste vybudovali řetězec obchodů se sny
schovaný hluboko uprostřed prvotního Broskvového sadu,
díky ochraně nejvyšší lesní víly ho však ještě nikdy nikdo nenašel.
Divoký křik – jak je možné, že vrcholky hor odpradávná uvězněné v ledu –
překvapivé zjištění – dnes přikryla záplava ohnivých květů?
Včera v noci náhle připlul do mého spánku
a radil mi, jak ve snu hledat sen.
Chtěla jsem vypadat krásně, až ho budu doprovázet do divadla,
a proto jsem se s ostatními domluvila, že se za soumraku společně necháme
ostříhat a učesat –
nakonec jsem ale sama jako první nedočkavě přišla do čarovného
kosmetického salónu.
Vedoucí nejprve poslal učně, aby mi umyl vlasy a vybělil plet'
a poté mě rychle převezli jinam, kde mě ostříhali a udělali mi trvalou –
snad se vedoucí salónu obával, aby mu početná konkurence z okolí
nepřebírala zákazníky.
Vůz přešel přes tmavou hrbolatou cestičku

a *Já* se ocitla ve vesnici připomínající starobyitou rolnickou osadu,
opět jsme se všichni setkali.
Před našima očima se však náhle zjevilo tajemné chrámové představení,
šamani se nekontrolovaně uváděli do transu, proměňovali se tu ve svaté,
tu v duchy, tu v buddhy
a my jsme v hloučku zmateně pobíhali bludištěm předků,
předhánějíce jeden druhého jsme se proplétali těmi starobylými
neuspořádanými uličkami;
náhle jsme si všimli, že obloha se již pomalu rozjasnila.
Kráčeli jsme společně po rozkvetlém poli bavlníků
a před našima očima se najednou zjevila ona důvěrně známá cesta...

Tvůj čarovný úsměv je zámkem k jeho radosti,
jako víla ladně tančíš,
potají prolouváš tím nekonečným příběhem jara.
Na březích řeky víří jako kaleidoskop pestré barvy jara,
naslouchám tvému šepotu, vyvolal v mé mysli azurovou modř oceánu,
prohlížím si květ pouštní růže, který mi přivezl z nepředstavitelné námořní
plavby,
a porovnávám ho s tvým rozkvetlým snědkem.
Chceš, aby tě doprovázel na poli plném rozkvetlých azalek
a pozoroval s tebou neuvěřitelně krásné motýly, jak zlehýnka tančí;
náhle se objevila *Třetí*, z klopky kabátku vyndala dopis
a naléhala, aby ho otevřel teprve, až dojde na ztracenou stezku uprostřed lilí.

Kdysi jsme se společně procházeli podél pobřeží Atlantického oceánu,
po Shakespearově pláži na Novém Zélandu,
po hřebenech hor na pobřeží Východočínského moře,
na východě ostrovu Hokkaida v Ochotském moři.
Řekl, že jsem ten krásný motýl, který přiletěl ze sna,
před osmi lety jsme si slíbili, že letos na jaře půjdeme ve snu na procházku
probouzející se přírodou,
myslím, že dnes v noci by mohl nastat zázrak lásky...

Najednou úlek, zalíbení, pohnutí,
nitka myšlenky, chvilka rozrušení, závan jarního větříku –
zafoukal a květy broskvoní tam doma se rázem zbarvily do ruda;
Ty a *Já* jsme jako jedno tělo, stále spolu, nerozdělitelné.
V tom okamžiku se oceánem snů rozlehl řev vlnobití
a ve chvílce prostoupil matně se lesknoucí vrcholky hor,
zahlédla jsem loď Soucitu, která připlula, aby nám posloužila jako most –
náhle se vrcholky hor převrátily jako kyvadlo a proměnily se v širokou
planinu.

Ty a *Já* se společně staneme buddhou,
už nikdy se nerozdělíme, rozpustíme se v bodu neposkvrněnosti,
společně s *Třetí* bok po boku naplníme nám předurčený vztah.
Rudý kotouč zapadajícího slunce pomalu zmizel za obzorem:
rozjímám – ve světě vjemů se v hlíně probouzí hmyz k životu,
dlouze vzpomínám – pavilony v rodném městě se táhnou přes 53 čtvrtí,
každá má své vlastní symboly, kterými značí domy a ulice.

S *Druhou* se vždy společně účastníme meditací, společně dosahujeme
naprostého souznění,
myriády vjemů a jevů nezastraší tebe, jeho ani *Třetí*.
Druhá ráda věští uprostřed vědomí sféry zbožných přání,
ráda ve snu vytváří náhodná setkání s ním –
siluety lidí, události, scény z minulosti,
vše pohltila její nezměrná fantazie,
jako odliv se postupně ztrácí v hloubkách její paměti,
kde se okamžik stane věčností a otiskne se na důkaz její opravdové lásky.
Cit, který sdílíme na Zemi, se ani v Nebi nemění,
v původní podobě je vyslán zpět na jeho neuvěřitelnou námořní cestu;
společně s *První* jsme docílili konečného poznání jako sněhobílý lotos, který
náhle rozkvetl uprostřed podzimu.
Pohlédni na ty dva páry běžeckých bot, které mě a *První* daroval,
jak společně běží rozlehlou krajinou zahalenou v mlze a deštivém oparu.
Sen postupující neustále vpřed po stopách záře,
forma přemísťující se dle pokynů duše;
to pocit jarního opojení láskou
přináší v tomto ročním období explozi citů a vášní
uloupenou z hloubek snů a fantazie –
dnes se konečně sevrou v oběti.

V mém a jeho nitru se odjakživa skrývá společný potenciál lásky,
už kdysi dávno v chatrči z hlíny a kamení
jsme společně za soumraku zapalovali svíčku.

V podvečer jsme u otevřeného okna ve společnosti jarního větru vítali zářivý
kulatý měsíc
a pozorovali jsme, jak se kapičky jarní rosy kutálejí po sytě zelených listech.
Cit v nás proudil jako písek v přesýpacích hodinách,
láska v nás sílila jako stupňující se záře hvězd na Mléčné dráze.
Se *Třetí* mě odjakživa spojuje vzájemné porozumění opravdové lásky,
jež nezná dluhů či přebytků;
vrcholky hor zahalené v mracích,
mokřina zahalená v mlze.
Včera v noci mi daroval azurově modrý přívěšek
a řekl, že moje oči jsou jako dvě průzračné tůně.
Tvá a má mysl i srdce byly odjakživa vzájemně propojeny –
kdyby se dnes v noci nevrátil,
šli bychom ho společně hledat;
včera v noci se mi zdálo,
že jsem se stala neviditelnou v černém plášti a odešla do ústraní.
Tebe a mě pojí společná mysl, společný osud ☺
nedokážu potlačit ten zvláštní výraz ve svých očích, nechci se rozloučit,
dnes v noci jsem zakotvila na námořní cestě lásky,
neženu se už více za nestálými vlnami citu;
náhle jsem uviděla pestrobarevného geparda,
jak se pošťuchuje s imaginárním motýlem.

Nespouští ze mě zrak ani na vteřinu,
v mých očích se zračí stejná neochota se rozloučit,

závan větru rozezněl kamenný hmoždíř a společně složily melodii chaosu,
měsíční záře se schoulila v obětí mraků;
kolem půlnoci jsem měla opět krásný sen,
zdálo se mi, že v mém nitru je ledové srdce, uprostřed kterého se skrývá
starobylý drahý kámen.
Mě a jeho spojuje vzájemná láska a porozumění, díky nimž dosahujeme
absolutního splnutí;
Třetí a První však stále ještě bloudí za okny snu,
dokud se z červánků na obloze postupně nevyhoupne nový měsíc...

*

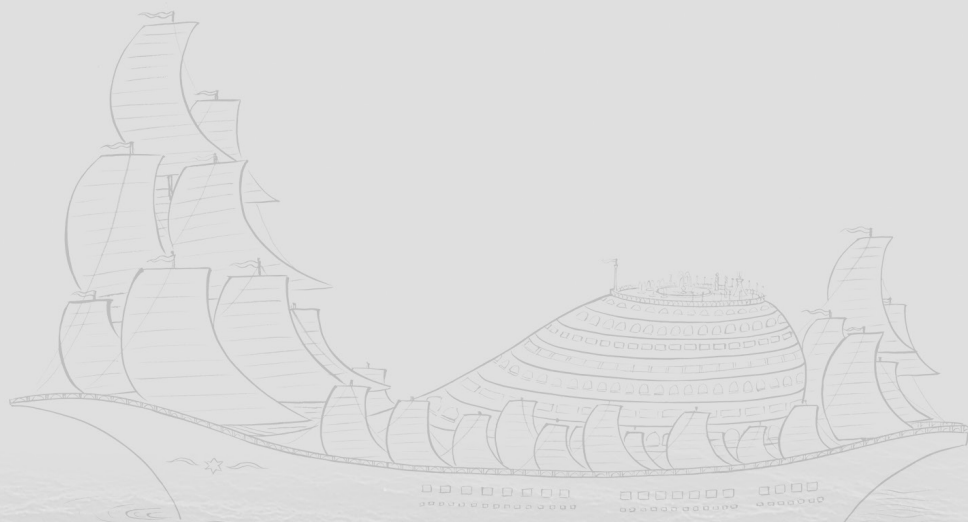
Chapter III

碧寂 · 第三回

現纏眠

3. Zaplétám se

*Už v sedmnácti letech jsem ráda nosila trička nad pupík,
abych vstřebala co nejvíce energie ze slunečních paprsků.*

Jen tak ze zvědavosti přiletěl ze snu krásný motýl
a protrhl síť lásky broskvových květů uvnitř mého snu;
jak splatím dluh ze sna, poté co jsem se probudila, ptám se.
On říká, že včera v noci jsem se neustále bezhlavě vrhala do krajiny snů
a když jsem odcházela, chtěla jsem po něm dárek na památku,
na důkaz, že jsem navštívila jeho sen;
rychle jsem sáhla do svého kabátku
a opravdu – v klopě jsem našla kulatý svitek.
Když jsem se na svitek zblízka podívala, zjistila jsem, že je to deník,
který si psal v mládí,
prý mu mám pomoci vyplnit prázdná místa krásnými zážitky,
zakomponovat jej do romantického příběhu lásky;
toho dne od východu slunce až do soumraku, kdy se pomalu rozplynuly
poslední červánky,
jsme společně meditovali, otevírali tajemné dveře šesti charakteristik a deseti
způsobů osvětlení.
Na silnici číslo 11, u 17. mostu na 23. kilometru
stojí pavilon s číslem popisným 37, který je vstupní branou do říše snů;
společně kráčíme a nasloucháme nejniternějšímu hlasu srdce v nitrech našich
niter,
dunění vln a šplouchání přílivu omývajícího pobřeží.
Na palubě rybářské lodi pluje skupina dělníků moře, které zná již od dětství,
a to vše jen proto, že sem k Východočínskému moři přinesl ze západního
břehu tu tajemnou měsíční záři...

V den jarní rovnodennosti se chce na čas rozloučit s domovem a odejít do
„jiné krajiny“,
tou dobou se mangle na rozkvetlých březích Říčky tisíce květů zrovna znovu
odívají do zelenkavých lístků.

Společně se plavíme na třináctistěžníku,
jako mraky či měsíc po obloze brázdíme nedohledný azurový oceán.
Toho dne od západu slunce až do soumraku, kdy se rozzářily první hvězdy,
ozdobil čistý měsíční svit naše těla,
nedozírnou venkovní scénu zaplavila euforická záře hvězd.
V mém světě všechny mladé dívky rády odhalují pupík,
v tvém světě
zní písně lásky jedna za druhou až do opojení.

Ve světě *Druhé*
se imaginární milostné scény dokola opakují napodobující vzpomínky
na ryzí cit,

ve světě *První*
dopadla slza něhy do neosvíceného trojrozměrného prostoru na n–tou,
příběh lásky uprostřed měsíce zůstal od té doby bez konce.

Ve světě *Třetí*
jakási neposkrvněná prvotní síla píše doprostřed čela mezi její zářivé oči,
první paprsek vycházejícího slunce vykresluje v klidném zrcadle duše její
krásné tělo.

Společně na třináctistěžníku křičíme radostí
vítající ten první nejzářivější ranní paprsek;
už v sedmnácti letech jsem ráda nosila trička nad pupík,

abych vstřebala co nejvíce energie ze slunečních paprsků.

Vrby na břehu se kymácejí, jakoby natahovaly ruce, aby pomohly pavoukovi
křížákovi snovat síť,

stezka zalitá září zapadajícího slunce potemněla stíny houfu poletujících
pestrobarevných motýlů,

zem pod nohama poutníků jakoby se proměnila v kusy látky s roztroušeným
květinovým potiskem;

jádra tvých buněk lásky se tajemně proměňují,
kvasinky mého citu mi kvasí pod kůží.

Jak je možné, že obloha je dnes večer tak nízko, zeptala se *Druhá*.

A jak to, že Mléčná dráha tolik září, ptáš se *Ty*.

Dříve to jezero nikdy nezamrzalo, dodávám.

Stromy, které byly loni suché, se letos na jaře opět zazelenají, tvrdí *První*.

Dávno vyhaslý popel se dnes znovu rozhoří, předpověděl.

Jak je možné, že měsíc dnes v noci svítí tak jasně, říkáš.

Opět jsem uviděla zeleného ptáčka, kterak upustil květ ze zobáčku přímo do
tvých očí přetékajících láskou.

Druhá má v hrudi bouřlivou vlnu citu, jež neustále rozněcuje její srdce,
a v srdci závěs čekající na to, až se *On* vrátí a opět jej rozhrne.

První ze všeho nejraději objímá nevyhasínající vzpomínky,

dnes v noci chce na pódiu zjevit své nejkrásnější *Já*;

od okamžiku, kdy se zrodil ten zcela prvotní čirý cit,

uplynulo mezitím ve snu osm tisíc let.

V jeho snech je *Třetí* kněžkou na lodi *Azurový oceán*,
která nejraději v setmělém lese v záři měsíčních reflektorů
tančí vášnivý tanec ohně,
tančí, dokud všechny broskvové květy v zahradě nerozkvetou,
dokud se z nebe nespustí nachový déšť;
náhle odkudsi přiletěl motýl honící se za jarním větrem.
Na důkaz svých citů otiskl doprostřed čela té *Třetí* svůj prst – bod
neposkvrněnosti
a potom se vydal na cestu po stopách její pravé lásky;
pohlédni na ten list, jak se leskne odlišnými barevnými odstíny.
Jednoho mlhavého rána v den jarní rovnodennosti
se větvičky broskvoní na horské stezce obalily třpytivými kapkami rosy...

*

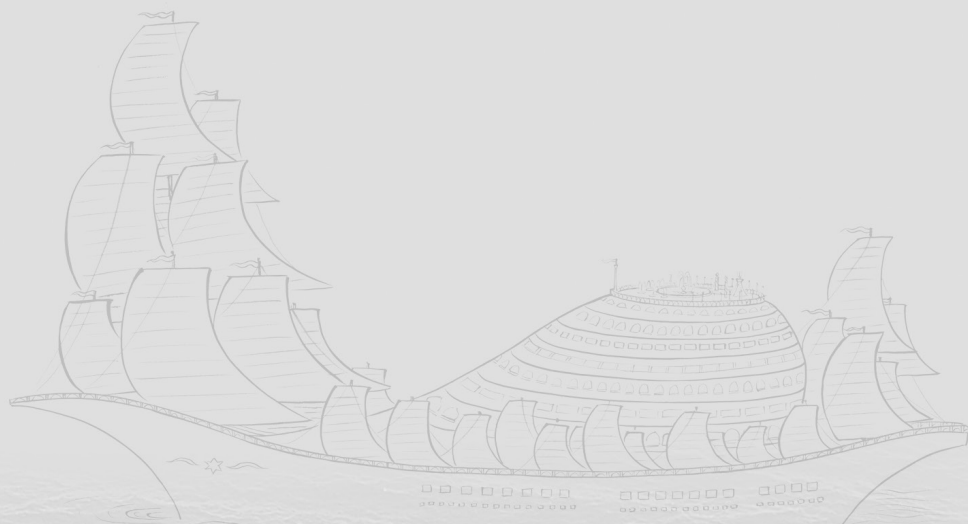
Chapter IV

碧寂・第四回

相分

4. *Vnímám*

*V osmé síti již nelze komunikovat, řekl,
a proto musíme v té sedmé hledat vchod do říše snů.*

Zapečetěná vypalovací pec v odlehlém koutě,
stíny motýlích křídel míhající se nad růžově rozkvetlými šťovíky,
reliéf mladé dívky osaměle plačící při záři měsíce ukrytý mezi azurovými
vrcholky hor.

Pluji společně s ním na snové lodi s pamětí 111 GB,
prorazili jsme vodní clonu, propluli kolem okna do vodopádu záře
a minuli onu čarovnou bránu pravého učení.

Chomáče mlhy postupně připlouvaly až zahalily vše kolem,
zpoza tohoto světa se náhle zřetelně ozvalo několikero zazvonění,
nad námi, ukryt hluboko mezi clonou mraků, číhal orlovec říční.

Nepronikli jsme do nejzazšího světa iluzí, řekl,
prý nemám být rozrušená, není se čeho bát.

V osmé síti již nelze komunikovat, řekl,
a proto musíme v té sedmé hledat vchod do říše snů.

Tajemný Devátý svitek
obsahuje sůtru Oceánu vědění –
soudě z očí té *Třetí*, jakoby neměla ani potuchu o tom, co znamená slovo
láska,

v jeho lásku a oporu však bezmezně věří.

Je to jistý druh vzájemného obětování se, říkáš.

A zároveň odevzdání se jeden druhému, doplnila *Třetí*.

Láska a něha zaručí,
že duše již nikdy nebude osamělá,
život již nebude více prostoupen samotou.

Druhá říká, že když se vrátila ze starobylé zahrady,
azalky na horách již pomalu odkvetly

a broskvoně na břehu řeky se obalily plody,
v korytech tisíce řek zurčí voda z tajícího sněhu
a rybky dál bezstarostně plavou.

První říká, že se s ostatními zapomněla podělit o jeden příběh ze včerejšího
snu...

Buvol došlápl do rozmočené půdy
a bahno, které rozstříkl v mžiku obalilo kmeny stromů na písčitém břehu,
poletující motýli se rázem proměnily v záplavu pohybujících se květů,
nehybné květy se proměnily v meditující motýli.

Krásní motýli a veselé květy společně vystupují ve snové šesté síti,
předhánějíce jeden druhého přicházejí a odcházejí z virtuálního jeviště,
spravují vzorce produkující sladké city,
aby index původní pravé lásky dosáhl hodnoty nekonečna.

Veselé květy a krásní motýli zcela ustrnuli
a mezi vzorci proměn a znovuzrození si vzájemně vyměňují podobu,
až nakonec splynutím myslí dosáhnou ve snu jednoty člověka a Nebes.
Střepy myšlenek, které mu zůstaly z dob nespoutaného toužení,
zápasí ve snu s nepopsatelnými nevědomými faktory.

A to vše jen kvůli jedné hluboké naději –
naději, že samota nikdy nevstoupí do obětí tvého, mého, jeho, obětí té

První, Druhé i Třetí.

To vše jen kvůli jednomu toužebnému přání –
přání, aby se všechny buňky v našich tělech roztancovaly.
Konečně jsem pochopila,
konečně jsem procitla,

v pradávném dalekém časoprostoru
společně čekáme na dnešní noc...

Tajemný devátý svitek
obsahuje sútru Oceánu přirozenosti –
je to mnou vlastnoručně zhotovený válečný totem lásky,
nelítostný, nikdy nekončící boj mezi citem a rozumem, touhou a intelektem,
kvůli kterému jsou všichni se schopností soucitu a něhy nevyhnutelně samá
rána.

Mladička *Třetí* náhle ve spánku kopla nožkou,
prokopla bránu do jeho snu a zanesla do něj semínka vzpomínek na jejich
hluboký cit.

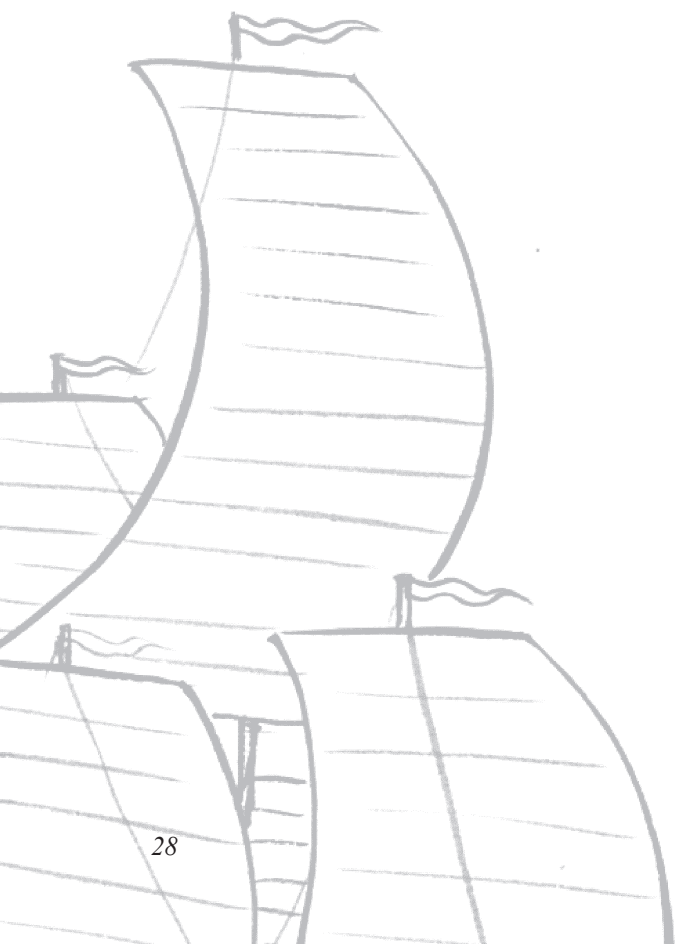
První u šálku kávy v jedné malé kavárně
soustřeďuje tajemnou energii,
aby si připomněla své nejpůvodnější já, zbavila se skořápky obalující její tělo –
chce, abych dnes v noci spatřila její skutečné já,
kterak se ve snu vzdálí z imaginární krajiny osvětlení.

Druhá svírajíc v náruči osiřelou panenku
stojí opuštěně na samém konci malé vesnice –
ty dva páry osamělých očí by vyrazily člověku dech.
V dáli letící pták, překračuje pradávnou cestu prvotního snu,
popadl do ostrých drápů
zapomenuté taneční šaty hliněné figurky
a krouže nad obzorem plným červánků číhá na kořist,
zjišťuje, kdy se *On* vrátí z té velkolepé námořní cesty.

Konečně jsi se dočkala toho slíbeného setkání,
chybějící geny radosti již dávno nahradily ryzí cit
a šťastná láska vyplnila dřívější prázdnotu.
Pamatuji si, jak tenkrát vzal zvonkohru ze sna,
proměnil ji ve formičku ve tvaru růže a daroval ti ji.
V tom okamžiku – jsem zahlédla, jak z ledové oblohy vyšlehly plameny;
Pavilón návratu – ať volám, jak volám, čas se nezastavuje.
V tom okamžiku – nespočet zrněk písku zazpívalo;
v tom okamžiku – vyvěřela nekonečná záplava něžných citů.
Vodní tříšť lásky tancuje na vrcholcích rozbouřených mořských vln,
znovu jsem na svahu hory zahlédla toho rumělkového motýla.
V tom okamžiku – poletoval právě kolem zlatavého bambusu
a *Já* se potichu schovala opodál za bambusovou houštinu
nechávajíc tu snovou rovnici bloumat prostorem imaginárních forem
a iluzorních stínů.
Obrovský strom bodhi –
dlouhé větvíčky se proplétají jako síť piškvorek,
vně políček – mlha, mraky, letící orel,
uvnitř políček – sen, stín, bezcílně bloumající forma.
Vně políček – ve světě za světem
rumělkově červený motýl poletuje v zamženém obraze.
Uvnitř políček – v okně za oknem
pozůstatky a střepy vzpomínek ze sna se znovu skládají, aby vytvořily novou
krajinu osvětlení.

V tom okamžiku – se nás šest společně nechávalo unášet na neústupném
Azurovém oceánu,
tu náhle dešťová kapka zpoza tohoto světa zčeřila odlesk oblohy zračící se na
vodní hladině
a celé širé moře, dosud klidné jako zrcadlo, se rázem divoce rozbouřilo.
V tom okamžiku – jsi řekla, že jsi odmalička nesnášela panenky Barbie,
ráda honíš komety pod noční oblohou a pronásleduješ toho motýla se
zářivými křídly.
V tom okamžiku – jsem zahlédla purpurovou záři, která vyšlehla z hromady
popela,
v tom okamžiku – se nás šest společně nechávalo na neústupné plachetnici
unášet oceánem...

*

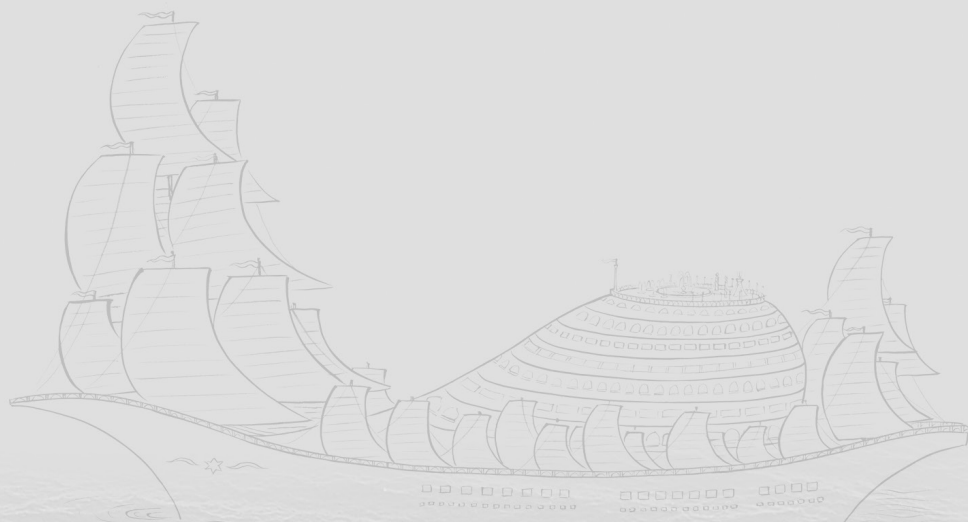
Chapter V

碧寂 · 第五回

見分

5. Přijímám

*Jeho mohutná dlaň na samém počátku Mléčné dráhy,
objímá krásné Betelgeuse a Antares,
dnem nocí laškuje s přílivem a odlivem.*

Motýli poletují u Říčky sta květů,
krásné květy se třepotavě snesly na hladinu a unáší je proud.
Jeho ruka lehce svírá mou,
procházíme se podél staré skalní stěny na písčitém břehu.
Je to ten obraz krásné krajiny, kterou vídáváme uprostřed snů,
kde se otiskují naše aury a stíny z předešlých dnů.

Jaro v utajené zahradě,
za našimi romantickými stopami se honí krásní motýli.
Nesnaží se mě poučovat,
u ucha mi nejasně zní pouze jeho něžný hlas,
naše srdce i duše jsou klidné,
jako bych v tom vzduchoprázdnu zaslechla jeho sotva zřetelný hlas, jak
pomalů odeznívá.

Držíme se za ruce, *Já* a *On*, všech deset prstů pevně propletených.
Náhle začalo mrholit,
déšť znovu zkrápěl mokré schodiště i zem,
až nakonec tou přemírou vláhy na všech manglicích vypučely zelené lístky.
Lístek co lístek, tak jemné a lesklé
i morušovníky se obalily novými plody,
purpurově rudá záplava.
Dnes začíná období Probouzení hmyzu a vše se znovu navrácí k životu,
z přemíry lásky všude na zemi raší nové výhonky,
celý svět jakoby se potají miloval.
Došli jsme až na břeh Říčky sta květů,
oblohu zakryly dvojice motýlů,

pár zelených ptáčků v koruně kokosové palmy nám začal zpívat
 a na nebi nad námi zvědavě kroužil tajemný zlatý orel.
 Ve Východočínském moři vlny devátého stupně jakoby se snažily dosáhnout
 na ženoucí se mračna
 blednoucí večerní červánky rozmazávají zapadající slunce,
 krásná plachetnice bojuje s rozbouřeným oceánem uprostřed zpěněných
 čepců vln.
 Pilně pro mě kultivoval novou půdu, zoral ji a osel,
 úroda pšenice z jednoho lánu mi vystačí na dalších 17 let;
 dnes jsem divoký kůň s rudou hřívou,
 zářivá kopyta jakoby letěla, cválám po písku rozpáleném na 45°C –
 nesmím zmeškat tu velkolepou oslavu, kterou pro mě uspořádal.
 Sedmnáctiletá, mám na sobě třpytící se kamizolku,
 oslnivě zářící na geometrickém obrazci plamenů.
 Pět děvčat a *On*, šest různých kabelek, šest různých rolí:
On imaginárním kopím protal můj iluzorní štít,
Ty kruhem vířících plamenů pronásleduješ jeho bleskově rychlý vítr;
První předstírá, že se jí tento sen netýká a nevnímá nic z toho, co se děje.
On si oblékl maskovací křídla, proměnil se v tajemného orla
 a na nekonečné obloze tančí společně s večerními červánky, které zakryly
 nebesa;
 v rozbité žebrácké misce náhle rozkvetl bělostný lotosový květ
 a chce po něm, aby se vydal hledat roky života, na které již dávno zapomněl.
 Výzva té *Třetí* se dodnes skrývá na periferii snů
Druhá sebrala na hvězdném nebi plášť strašáka a přehodila si jej přes ramena
 předstírajíc, že je rolník, který navečer za mrholení obchází pole.

On zažehne z nitra oslnivé plameny života,
pozdvihne brnění duše – v rukou svíraje božskou vadžru
a promění loňské kapky rosy, které za pozdního podzimu přimrzly k listům
trávy,
v jasné červené cévky na okvětních plátcích květín letošního jara –
slavnost neustálých proměn a rychle se střídajících obrazů.
Tajně se s ním scházím na svahu hor posetých záplavou kvetoucích azalek.
Před více jak deseti lety, toho tajemného jara, kdy mi bylo teprve 17 let,
stejně jako letos rozehrávala božstva v hmotném světě kolem nás koloběh
života a smrti –
postupně opadávající a blednoucí rudé listy tančily spolu se světle zelenými
výhonky
na břehu Říčky sta květů v obětí východního větru.
Na hladinách tisíce řek plují páry černých labutí,
dvojice baboček a čmeláků zamilovaně poletovali u Pavilonu návratu,
poprvé jsem z těch sladkých sevřených rtů ochutnala lásku.
Od té chvíle již neutiším ten vášnivý hlas svého srdce,
na zpívající pláži společně s ním má mladistvá láska pěje v harmonickém
souznění;
jeho mohutná dlaň na samém počátku Mléčné dráhy,
objímá krásné Betelgeuse a Antares, dnem nocí laškuje s přílivem a odlivem.
Opuštěný rybářský prut zapíchnutý do mokré písčité pláže,
Pavilón návratu – střežící dávné milence, kteří sem přišli na výlet.
Letos na jaře v období Probouzení hmyzu
jsme se sešli dvakrát, možná třikrát –
čím déle na něj hledím, tím zajímavější mi připadá,

čím déle mě pozoruje, tím krásnější se mu zdám.
Jedné tajemné noci
foukal obzvlášť silný vítr,
oné tajemné noci
roztáhl křídla lásky, která se rázem proměnila ve skvostný motýlí šat,
a strážil mou ustrašenou, starostlivou mysl,
prý abych klidně usnula a snila až do rozbřesku.
Když jsem se probudila, řekl mi, že včera v noci rozkvetly plané jabloně,
ve snu se vrátil zpět o více jak deset let
a jako sedmnáctiletou mě vedl za ruku
kolem bambusového lesíka.
V oceánu vzpomínek se nikdy neztratí okamžik, kdy mi řekl,
jak nevinná a krásná dívka jsem;
ve snu vždy odpovídá na moje volání,
dokonce ani v noci nemizí z jeho očí ten okouzlující výraz.
Tu noc mě doprovázel na kytaru
a Já jsem pro něj zpívala lahodným hlasem,
naše láska a city dosáhly třetí úrovně sblížení
a právě v okamžiku, kdy téměř rozrazily dveře našich srdcí, jsem náhle
procitla.
Ve skutečnosti ta snová jarní slavnost stále ještě neskončila...

*

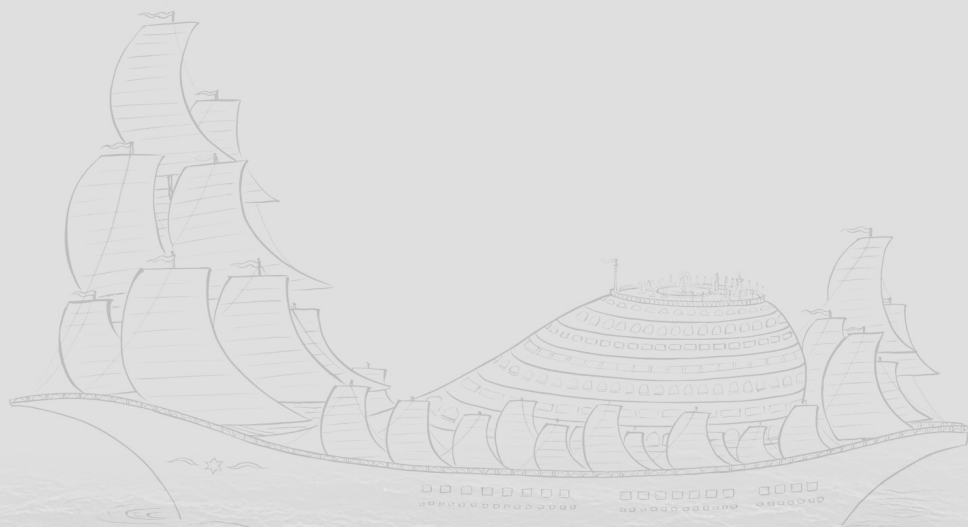
Chapter VI

碧寂・第六回

自證分

6. Rozhoduji se

*Letos rozkvetly azalky obzvláště brzy,
letos se do mé mladistvé lásky vkradlo znepokojení.*

V období Probouzení hmyzu příroda znovu ožívá,
zdá se mi, že jsem uvízla v mezeře mezi probuzením a hlubokým spánkem.
V tom snu mi řekl,
že na mě celou zimu čekal.
Pozoruji azurově modrá oblaka a moře v dáli,
když tu náhle mi zastoupil výhled.

Pavilón návratu – čas, který již uběhl, nevrátíš,
to jen *Já* naléhavě volám ducha v jeho srdci, aby se probudil.
Na jaře v zahradě broskvových květů
zakryla celé nebe clona pozvolna padajícího nachového deště.
Má-li se dnes zacelit jizva zraněných citů, kterou jsem tenkrát ve snu
záhadně utržila,
je třeba jeho věčné lásky, aby vyplnila ránu.
Tam, kde se stýkají světy citu a rozumu,
prostřel dva talíře zeleniny a hrnec rýžové kaše,
mé srdce přetéká láskou,
lístek poletující v paprscích slunce se proměnil ve stíny jeho tanečních
pohybů nahánějících strach.
Zvlhlýma očima se snažím roztrhat jeho imaginární převtělení,
On však říká, že to je laterna magika,
jsem tu správně, nespletla jsem si studio.
Citový dluh vyspravený láskou nepůsobí bolest,
k zacelení rány je třeba pouze odlesk upřímně míněné slzy, který se vklíní do
nitra duše
a vrátí mi mou neposkvrněnost a veselí.

Pohlédni na rybky v tocích tisíce řek,
poslouchej, jak se klidná hladina mysli začíná čerit myšlenkami.
Červená záplava kvetoucích šťovíků v zahradě se za rozbřesku rozevře a se
soumrakem znovu zavírá –
rozkvétá pro překrásné motýly poletující za bílého dne,
na noc se zavírá pro okouzlující motýly ze sna.
Letos rozkvetly azalky obzvláště brzy,
letos se do mé mladistvé lásky vkradlo znepokojení.
Dnes nevím, pro co se rozhodnout,
pro uvadající červený okvětní plátek, na který bych mu napsala milostný
dopis,
nebo mám utrhnout zelený výhonek, nic nepsat a poslat mu jej prázdný;
osaměle kráčím pod měsíční oblohou posetou hvězdami a přemýšlím,
na kterou Mléčnou dráhu dnes v noci asi navede svou neústupnou
plachetnici.
Náhle se na obzoru objevil mrak a zakryl tvář odvěkého milence,
nerozeznávám již jeho zářivé oči,
paprsek vycházejícího slunce protrhl oponu svítání,
moře ranních červánků jakoby rozprášila sluneční záře.
Zahlédla jsem, jak nad pestrobarevnou záplavou azalkových květů poletují
duhové motýli,
uviděla jsem, jak v malinkaté strouze vody tančí hejno černočerných pulců.
Jarní rovnodennost na břehu Východočínského moře – kde končí květy
a začíná mlha?
Poletující mlžný opar na okamžik zhoustne a vzápětí se promění zpět
v jemný závoj...

Již více jak 17 let pro mě pilně kultivuje kousek půdy,
letos mi navíc postavil nový zděný dům,
každíčký kout prostoupila jeho vůně.
S nocí se prý přežene mírná fronta,
teplota vzduchu se postupně ochladí;
ode dne, kdy vše poprvé pokryla sněhobílá rosa,
se mé srdce už nedokáže vymanit z jeho pevného sevření.
Šplouchání vesel nesoucí se tichou nocí – s každým záběrem rozhoupal měsíc
zrcadlící se na hladině.

Měsíční svit nakazil hlas podzimu a prostoupil podzimní záři,
pohupujeme se na loďce lásky,
jako lehounce poletující motýli pošťuchující osamělé listy vznášející se
vzduchem.

Jaká čarokrásná, omamující scenérie!
V tom okamžiku jsem na něj upřela své lesknoucí se oči přetékaající touhou,
ale chvilka nepozornosti stačila k tomu, aby mi z koutku oka ukápla slza.
Na tajemném třináctém molu ve světle majáku,
orlovec říční nemilosrdně a s podivuhodnou přesností
v pěti vteřinách ulovil rybku.

Spatřila jsem, jak vytáhl ze záhybu pláště luk,
zapálil tu prastarou, nevyhasínající svíci na špici šípů
a vystřelil jej do pochmurně temného víru noci.
Jeho zrak protál mou mysl,
mé srdce roztálo
a mé oči přetékały něhou.

V tu chvíli ze z oblohy spustilo jemné mrholení
a na jeho čele se zaleskly křišťálové kapky deště,
příboj jakoby ponoukal útesy ke hře se zpěněnými čepci vln.
Láska, kterou skrývám, mě dnes v noci přemůže,
milostná říkanka otevře cit uzamčený za neproniknutelnou mlhou,
dnes v noci jej vypustím na svobodu, už nejsme jen osamělí jedinci.

Paměťová jednotka našich citů v centru oceánu snů
má společnou cestu pro vstupy a výstupy vkládaných dat,
společně se s ním na ni vracíme, splýváme v jedno a společně ji vyplňujeme;
svěřuji mu všechna tajemství, která nosím v srdci,
a *On* mi na oplátku předává ta svá.
Tu noc rozbouřil tiché hlubiny našich srdcí divoký puls,
východní vítr zafoukal, ale květy neopadaly,
jarní řeka se téměř vylévá z břehů, avšak voda neteče,
květy poletující vzduchem se ani nepohnou,
a to jen proto, že včerejší vzájemná pomyšlení přinesla dnešní setkání;
není to náhoda – je to společný slib mezi mnou a jím.
Dnes v noci mi naladil struny a *Já* se sama doprovázím,
synchronizace tepu našich srdcí
dosáhl stoprocentní harmonie;
uprostřed jiných sfér oceánu myslí, v dávno zpustlé rozvalině
se rozbitá kameninová žebročká miska naplnila září kulatého měsíce.

*

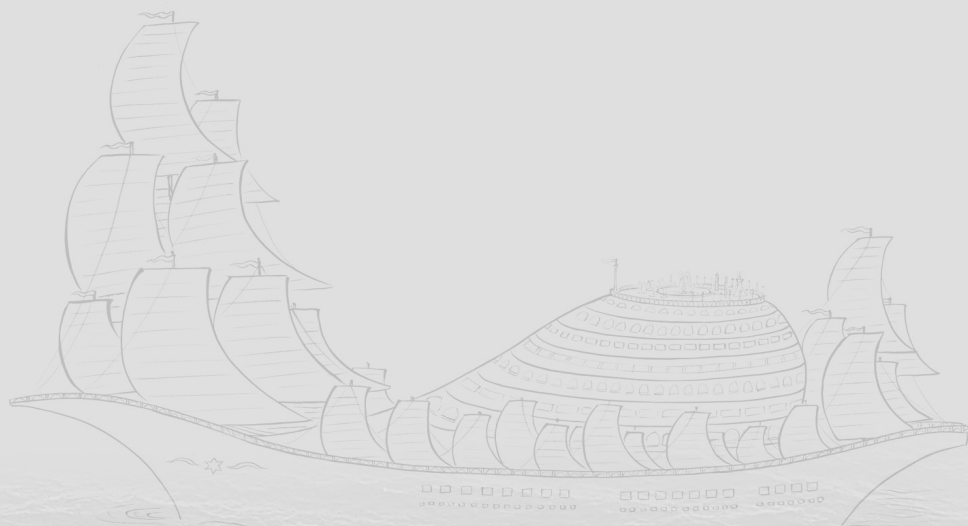
Chapter VII

碧寂 · 第七回

别的

7. Jiné

*Jsem nejprvotnější duševní souzvuk v centru jeho odvěkého oceánu snů,
to Já jsem mu ve snu do podvědomí zadala příkaz.*

Přestrojen za tajemného tuláka z mých snů přišel na jaře do Pavilónu
návratu,

tu noc hráli v divadle pod otevřeným nebem komickou legendu.

Pohlédni na křídla perleťovce, kterak se třepotají ve větru.

Já tančím vodní tanec, vlnky se třpytí jako hvězdy na Mléčné dráze,

On rád napodobuje ptáky kroužící vzduchem a soupeří s *Třetí* o ladnější
provedení ptačího letu;

mořské vlny, které jsem vyprovokovala svým tancem, se během chvilky
promísily a vytvořily iluzi připomínající ohnivě rudé moře červánků.

To *Já*, když jsem vložila sladké heslo do podvědomí prvotního milence,
přinutila jsem všechny vzpomínky a touhy vynořující se v jeho snech, aby se
do jedné proměnily na myšlenky věnované pouze mně.

Tu noc jsem si od hliněné figurky tanečnice ve výloze

půjčila snové taneční šaty a přišla v nich na schůzku;

rozevřel svá čarokrásná křídla a pevně mě objal,

po tváři se mi okamžitě rozlil ruměnec, který zakryl mé rozrušení.

V dále pár ledňáčeků za ranního rozbřesku zmizel v zeleném poli.

Dva proti sobě postupující frontální systémy ze včerejší noci se již dávno
vzdálily

a slunce dnes ráno opět vystavilo na obdiv svou tvář;

celou noc jsem se tiskla k jeho hrudi

a jako ve snu, jako v zajetí fantazie jsem vychutnávala vůni moře.

Náhlá přehánka smáčela mé čelo

a vyvolala chvilkový otřes na mých nervových zakončeních,

utišila jsem své srdce, zavřela oči,

špičkou prstu se dotkla bodu mezi jeho obočím
a vložila do jeho podvědomí příkaz lásky.
Věčná láska víří ve vlnách poznání,
odvěký cit vře v Oceánu myslí.
Svitek bez začátku a bez konce s vyobrazením lásky ukryté ve snu
se rozvinul za nepřetržitého dunění 108 hromů:
zástava vlající proti větru v zahradě onoho snu,
nespočet překážek číhajících ve vlnách řeky, jež teče proti proudu,
to vše je zaznamenáno v zářivých žilkách súter zapsaných kdysi dávno na
palmových listech.

Jsem nejprvotnější duševní souzvuk v centru jeho odvěkého oceánu snů,
to *Já* jsem mu ve snu do podvědomí zadala příkaz.
Tenkrát jsem na něj rozpustile vyplazovala jazyk,
tenkrát jsem mu vyzývavě foukla na čelo,
tenkrát jsem mu ostýchavě něžným hlasem řekla:
jsme jako hadrový maňásek, který potkal dřevěnou loutku.
Měsíční kamera rychle zabrala naše stopy,
z našich myslí vyzařují nejasné paprsky energie,
které se tajemně spojí ve vzájemném souznění;
jak by mi na něm mohlo dnes nezáležet,
jak by mu mohla být moje láska lhostejná.
Útesy křičí vítaje jarní vítr,
mořský příboj připomíná dynamickou fotokopii světa zmítaného touhou,
láska je jako z vášně ukovaný meč,
mezi prsty mi protéká prvotní chuť...

V závětrí v podloubí jsem ho uviděla, jak jede na starém kole
a na louce mezi záplavou modrých květů hledá dřívější soužení.
Před očima mám jeho starou fotografii z mládí, kterou mi vtiskl na hrud',

 když tenkrát odjížděl z domova,
ani na chvíli z ní nespouštím zrak a dávám volný průchod sladkým
 vzpomínkám:

Jednoho dne v noci připlul na oblohu bílý mrak
a odnesl s sebou okouzlující měsíční svit;
říkal, že prý tam v dalekém anionovém zeleném lese
získal listinu s recepturou jak očistit lidskou lásku.

Uviděla jsem ho zalitého jemnou září měsíce,
zhlédla jsem dlouhé vzdušné kořeny, jak obtáčejí starý zkroucený fíkovník –
až na vrcholky útesu, až ke špicím hor

hledající ten tajemný zlatý klíč, který jsem mu ve snu darovala.

Je to nikdy nekončící příslib – inkaso nezatížené jedinou podmínkou,
pár slziček lásky poskakujících ve snu na zeleném polštáři,
několik střípků touhy, které ve snu hledají svého milence.

Nekonečná pustá chodba v závětrném podloubí,
pavilón ve tvaru věže jakoby někdo vsadil mezi špičaté útesy
a pod vrcholky tráva, jakoby upletená, pokryla celé hory zelení,
křišťálově průzračná strouha sbírá slzy milenců prolité v zajetí snů.

Tu noc jsem ho viděla kráčet pod širou oblohou, celý promoklý;
tajemný drak přivolal divokou bouřku

a všechny jeho dřívější vzpomínky proměnil na myšlenky věnované pouze
 mně,

tu noc jsem ležela po jeho boku,
ještě jsem ani neusnula a už jsem se mi zdál sen.
V tom snu jsem ho nemohla nikde najít,
až jsem přišla do tisíc let starého obydlí vyhloubeného ve skále
a uviděla tisíc let starou zlatou ropuchu,
jak u křišťálově čisté průzračné tůňky hledí na svůj obraz odrážející se na
vodní hladině,
zaslechla starobyitou lasturu, která zpívá prapůvodní píseň chaosu.
On zatím vedle mě hlasitě podřimuje...
Natáhla jsem ruku, rozsvítila malou lampičku
a začetla se do jeho lodního deníku z mládí.
Četla jsem o tom, jak se plavil na té neuvěřitelné námořní cestě,
když vítr o síle 13. stupně náhle vzdul obrovské dlouhé vlny –
před očima vidím, jak jeho neústupná plachetnice ve spěchu vplula do kryté
zátoky.
Někdy mezi soumrakem a rozbřeskem se moře zklidnilo, vítr utišil
a před lodní přídíl se křídla bájného moudrého ptáka náhle proměnila
v oblouk duhy –
párem očí zlehýnka přejel po hřejivé vodní hladině
a jako sálající kuželovitou pochodeň zapálil javory na západním břehu.
Kapitán neústupné plachetnice na neuvěřitelné plavbě režíruje ohromující
hry,
jedna za druhou, scéna za scénou, klimax za klimaxem, opona nikdy
nepadá...

*

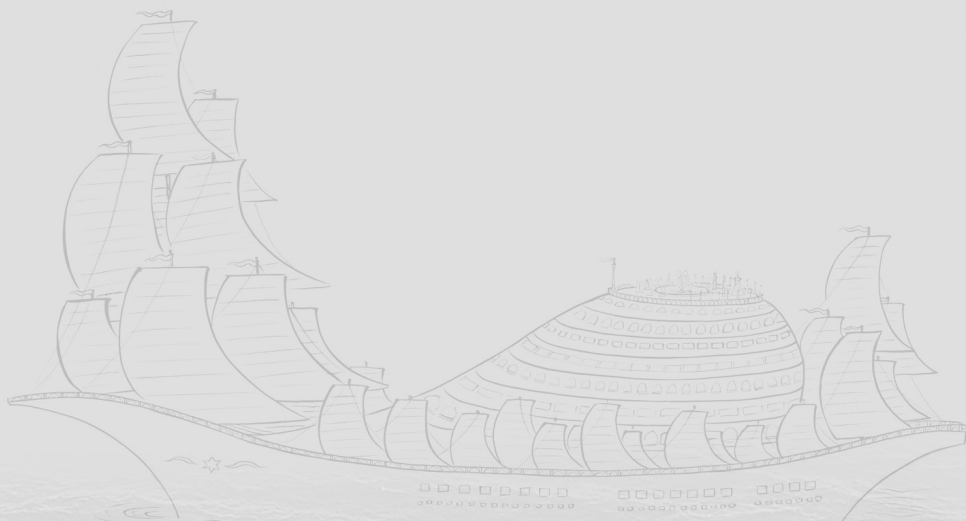
Chapter VIII

碧寂 · 第八回

另外的

8. *Další*

*Snová loď, na které se plavíme, již dávno přirazila k Bláznovu molu,
neobyčejně intenzivní a tajuplná vnitřní síla
dnes v noci nepozorovaně vstoupí do oceánu snů zamilovaných, kde
se sama obnoví.*

Jsi stále požehnáním, jež mu Nebesa seslala,
 tvá oddanost, obětavost a štedrost jsou projevem tvé lásky k němu,
 ve snu, vzdálena 3000 mil, se s vámi spojují.
 Uviděla jsem rudou záplavu azalkových květů,
 kterak z ní šlehají fialové plameny,
 nahoře na nebi se dva frontální systémy právě spojily v mohutnou explozi.
 Vítr o síle 9. stupně pohání vlny z tisíce lístků a žene se za bílým lotosovým
 květem,
 plujete na neústupné plachetnici a na vrcholcích vln nasloucháte
 rozbouřenému moři,
 kam oko dohlédne, všude jen bílé čepce zpěněných vln,
 loď jasná jako sněhobílý květ lotosu.

Z okna uprostřed snu jsem zahlédla tajemnou starobylou zvonici
 a za zvonici další zvonici, které vyrostl pár obloukovitých křídel,
 a jako překrásný motýl se nepozorovaně pohybuje uprostřed nekonečného
 oceánu,
 všude jsou odrazy času Mléčné dráhy, jenž běží pozpátku.
 Uviděla jsem *Druhou*, kterak svírajíc v ruce blikající červenou záři svíce
 vstupuje do temně černé tajemné jeskyně –
 jak by mohl věčný slib, který mu kdysi dala, náhle pozbyt platnosti?
 Pohlédni na ten bavlněný taneční kostým figurky v její dlani,
 ve stínu oslnivé záře hořící svíce soustřeďuje mysl,
 prvotní energie již postupně přesáhla maximum,
 srdce *Druhé*, stejně jako tvé, na něj myslí, sní o něm a přemítá,
 jako nekonečné, všeprostupující a všepohlcující moře ve snu mém, tvém, ve
 snu té *Druhé*, i za hranicí našich snů.

Dnes v noci jsme ho však zanechali uprostřed jiné dimenze, kde panuje
neustále noc,

a paprsek pulzující mezi jeho obočím
zapečetily do tajemné drahocenné perly v jeho drdolu –
to proto, aby spleť kresba na konečcích prstů tvých, mých i té *Druhé*
znovu našla útočiště, které s ním budeme navždy sdílet.

Dnes v noci ses jako první vrhla do jeho náruče,
Já pod jeho pozorným dohledem probouzím své pravé já
a *Druhá* v okamžiku, kdy jejich srdce i mysli dosáhly absolutního souznění,
náhle pocítila stav, kdy vše, nač pohlédla, bylo tak opravdové, svět byl
najednou prostý všech přeludů,

První a *Třetí*, vzdálené 84000 mil, se s námi spojily.

I když se plavil sám jen ve společnosti měsíce, nikdy nezakusil pocit těžkosti,
kdo z nás však chápe, jaké břímě ve skutečnosti nesl, říká *Třetí* –
náhle se nad hladinou tu a tam objevily chuchvalce mořské mlhy,
které jako by pronikly až do nitra její duše.

Všechna srdce jsou požehnáním z Nebes,
všichni jsme tenkrát společně stvrdili svou lásku u Broskvového pramene,
dnes se však blahosklonnosti bohů nedočkáme.

V obrovském zářivém zrcadle se zračí tisíce druhů neuvěřitelných bylin,
z jednoho houževnatého semínka lásky vykvetlo nespočet překrásných květů
bódhí,

čarokrásné jarní šaty rozechvěly křídla Mléčné dráhy
a vystrašily tak figurky na hvězdné šachovnici,

zatoulané city právě pilně hledají východ lásky –
náhle se několikrát zablesklo.

Snová loď, na které se plavíme, již dávno přirazila k Bláznovu molu,
neobyčejně intenzivní tajuplná vnitřní síla
dnes v noci nepozorovaně vstoupí do oceánu snů zamilovaných, kde se sama
obnoví.

Přístavní pilot pod majákem u vjezdu do přístavu
navádí lodě připlouvající z dalek k třináctému molu,
záplava cestujících a obchodníků narušila klid domoviny,
hacker z daleka poškodil její volný prostor...

S příchodem noci zasáhla můj oceán snů kapka rosy za oknem
a v mém jezeře snů se proměnila ve tři okvětní lístky, které se na okamžik
roztočily jako větrník.

Ve dne se ukryly v oslňující záři slunce,
ani bystrý člověk je nespatří;
temnota ukrytá v černočerné noci,
stále ještě snící člověk dosud neotevřel oči,
v říši snů však již černou tuší vykreslil pestrý obraz.
Několik hvězd za rozbřesku stále ještě otálí na Mléčné dráze
a *Já* ve snu spolu s ním postupně objevuji klíč k pravé lásce,
nadšeně mu zpívám píseň oceánů,
On se ke mně přidává se svým popěvkem jižního větru,
naše těla a duše se prostřednictvím nejprvotnějších snů
znovu utvářejí ve vyšších sférách proměn.

Odezva – kde je voda, zračí se měsíc, stejně jako květy jsou znamením jara,
dnes ve snu porozumíme tomu, že neživá příroda nám řekne více, než živé
bytosti;

odezva – ve snu pozoruji ten pár očí naplněný láskou,
zda se v nich zrcadlí lán pole v mém srdci,
všechna tajemství se pro něj již dávno zformátovala.

Kapička rosy zpoza tohoto světa dopadla do tůňky v mém snu,
z tunelu zapečetěného pod starobyrou ledovou plání, skrze starou posvátnou
uhelnou pagodu
vystřelila neviditelný, rozpálený šíp, který mě zasáhl přímo doprostřed čela,
a *Já*, jako vandrující námořník, našla útočiště u Bláznova mola na místě
starého brodu.

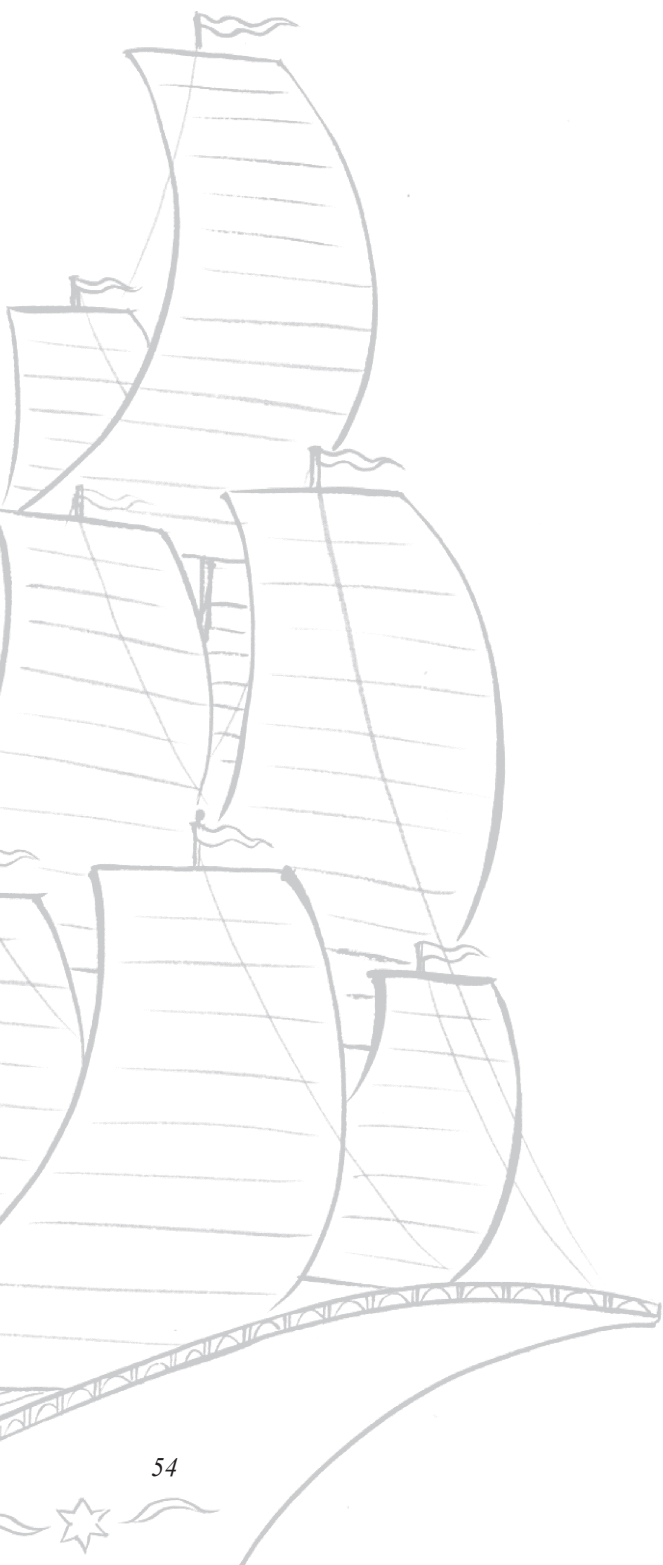
Píše mi příběh o opravdové lásce a ryzích citech,
abych mohla poletovat na křídlech lásky;
náhle se zvonkohra za okny rozezněla vítajíc vítr,
starý morušovník se prohýbá obsypán fialovými plody,
zlatá ropucha vyskočila z lotosových listů a zanořila se do lotosové tůňky.
Dnes jsem se s ním sešla, abychom si vyjeli na loďce,
a když jsme doveslovali do obloukovitého říčního údolí,
uvázal mi kolem krku drahocenný nefrit –
v tu chvíli se tisíce řek náhle rozeznělo jakoby soupeřilo o to, která nejlépe
zahraje píseň oceánu,
měsíc zaostřil svou kamerou na naši lotosovou bárku
a ta se okamžitě proměnila v stříbrně bílou loď ze snů.

Napnuli jsme všechny plachty a spolu s větrem uháněli po vlnách,
plavili jsme se bez přestávky 13 dní a překonali vzdálenost 2000 námořních
mil.

Na neuvěřitelné námořní cestě jsme zahlédli fregatky s bílými bříšky,
někdy odpočívaly uprostřed strmých útesů, jindy kroužily vysoko na nebi
mezi oblaky

poletující rychlostí 396 kilometrů za hodinu, 111 metrů za sekundu;
jindy zase na travnaté planině nafukovaly zářivě rudá volata všem na obdiv,
či roztáhly svá překrásná křídla a začaly tančit komický tanec lásky...

*

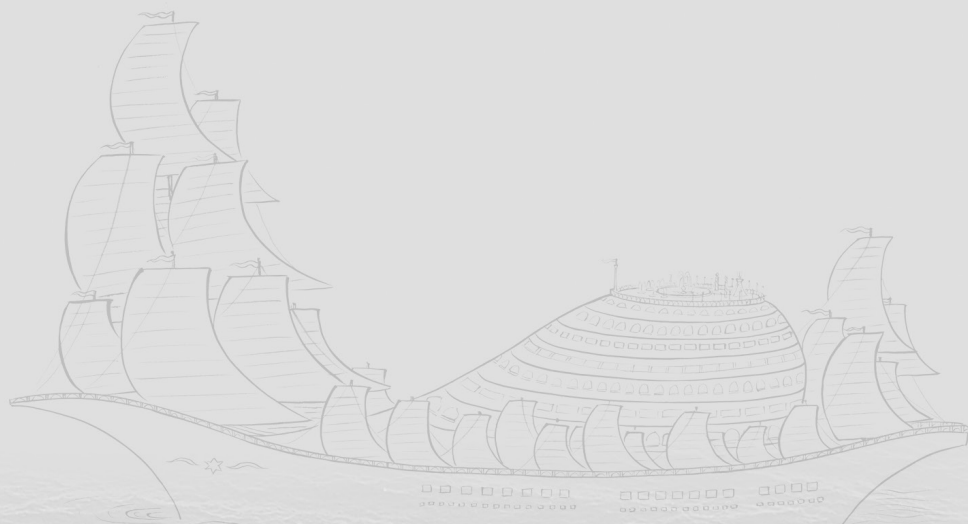
Chapter IX

碧寂・第九回

自己

9. Já

*Uvnitř dutiny žije pár nově vylíhnutých ledňáčků,
vzájemně se modelují a utvářejí,
soupeří, kdo z koho.*

Nebe zakryly okvětní lístky honící motýli a tančící v jarním větru,
zablesklo se a zahřmělo.

Ze samého nitra své duše
jsem zahlédla své jasné oči,
právě mi z čela vystřelil bájný meč
a přetál meruňku, která nedávno vyrašila ze zdi.
Tisíce hromů se současně rozburácelo v harmonickém souznění,
ten tajemný zvuk znějící od počátku světa až do jeho zániku,
jako postupné poznání vedoucí k osvětlení
a porozumění řádu vesmíru.

Snový iluzorní svět se proměnil v šest různých charakteristik forem,
Třetí si ráda hraje v jarní záplavě květů.
Za soumraku jsem utrhla fialovou levanduli,
navázala ji na zlatavě žlutý bambusový rybářský prut
a na břehu Východočínského moře jsem potichu lovila zapadající slunce.
V podvečer se mezi purpurovými mraky náhle objevila pestrobarevná duha,
orlí ptáče roztáhlo křehká křídélka a vzneslo se na podušce větru.
Matka ho nabádá, aby se poslušně drželo v jejich teritoriu a učilo se létat,
teprve za nějakou dobu získá sílu na to, aby mohlo opustit rodné hnízdo.
Orlí ptáče sklonilo hlavu a zahledělo se na tisíce zpěných vrcholků vln,
matčina slova spoutala srdce nedávno vylíhnutého ptáčete;
nezbývá mu, než si dočasně vzít za vzor *Akalanathu Nepohnutelného*
a ve ztichlém světě přemítat a v duchu spřádat
nekonečný svitek probouzející lidské sny a fantazii.

Na azurovém útesu roste starobylý seschlý strom,
v jehož kmeni je krásná dutina.
Uvnitř dutiny žije pár nově vylíhnutých ledňáčků,
vzájemně se modelují a utvářejí,
soupeří, kdo z koho –
soužení je jen chorobná touha nezapomenut na vzpomínky z minulosti,
říkají.

Orlí ptáče uvidělo housenky, které se ukrývaly mezi právě vypučenými lístky,
avšak dnes má chuť jen upříst krásnou legendu,
nechce, aby bystřinu v jeho duši znečistila touha po potravě,
zavírá oči a pokračuje v meditaci, honbě za oním snem.
Pestrobarevná duha, která se v podvečer objevila na obloze,
se již dávno otiskla na překrásné hrudi té *Třetí*.

Tu noc nasedl do měsíčního vlaku a odjel z domova
a to jen proto, že v dětství v závětrném podloubí sebral ze země lístek.
Jakoby tu noc v hlubokém spánku znovu vstoupil do dětství plného ideálů
a snů,
vzpomínky, jako by je někdo probudil, znovu začaly kvasit uprostřed oceánu
snů,
padající květy a motýli společně tančí uprostřed snové karmínové
a purpurové.
Pohlédni na tu zelenkavou kamennou stezičku,
po které kdysi často sám chodíval
naslouchaje zvuku podzimu, když západní vítr víří padající javorové listí;

jak pomíjívá je ta volně plynoucí záplava souzvuků,
převozník od Mola zapadajícího slunce již dávno uschoval šustivé listy do
svitku.

Mladičký *On* se tu noc ledabyly dotkl špičkou prstu bodu mezi obočím té

Třetí

a v tom okamžiku vložil geny nezměrné lásky do jejího oceánu snů –
od té chvíle se noc co noc v jejích snech objevují podobné scény
a pokaždé, když odchází jaro a přichází podzim, její touha po něm se ještě
více stupňuje.

Tu noc daroval *Třetí* hedvábného maňáska,
vypadal tak opravdově, skoro jako by byl živý –
náhle z maňáskových očí vykládaných ametystem
skanula nezměrně romantická slza lásky.

Poryv jarního větru zčeřil povrch té slzy,
vlil ji do jezera snů, přimíchal trochu měsíčního svitu
a proměnil ji ve spirály otisků prstů svírajících květ,
které vtiskl mezi obočí té *Třetí* a převrátil tak pořadí hexagramů Tvoření
a Přijetí.

Tu náhle se rozezněla předehra Nebe a Země.

Kdysi to byl kout, kde se zapomíná na domov,
nejzazší mez, kde končí svět;
překrásné motýli, kteří na jaře poletují u Pramene broskvových květů,
uzamkla na podzim s první jinovatkou neznámá síla.
Jeho mysl kdysi zakotvila na břehu oceánu snů té *Třetí*,

protože tenkrát ve snu listovala v jeho vzpomínkách,
dnes však může již jen na břehu moře měsíčního svitu lásky hledat tehdejší
čarovnou říši snů.

Tu noc nasedl do měsíčního vlaku a odjel z domova, kde vyrůstal,
rychle blikající paměťová jednotka snů se vznáší jako západní vítr v tajemné
dlouhé chodbě;

když jako mladík tenkrát opustil domov a vydal se objevovat nové světy,
skrápěly slzy často klopky jeho oděvu.

Kdysi samotný překonal prázdný svitkový obraz,
světla staré operní budovy včera v noci po posledním veřejném představení
navždy zhasla,

poslední akt dramatu od té chvíle nemá konce,
skrývá se ve snu v krajině snů uprostřed prvotního snu lidstva.

Včera v noci kdesi v neznámé krajině blýskalo a hřmělo až do svítání,
zem se ponořila do nadpřirozené bezútěšnosti a samoty,
smysly se dočasně skryly v silně aromatickém kofeinu jiného druhu.

Uchlou trávu, která loni na podzim zmrzla pod nánosy sněhu a jinovatky,
na jaře za období dešťů probudila tajemná hudba.

Zamrzlé jezero s oblibou vypráví příběh plný strastí o tom, jak mrtvé dřevo
plodí lotosy,

rybářská loď se spěšně vrací domů, jako šíp přelétává vlny, bojuje proti
příboji,

v mžiku přetála lesknoucí se vodní hladinu a roztránila odraz měsíce, jenž se
v ní zrcadlil;

noční vítr přidal na obličej starého rybáře několik nových vrásek.

Opuštěné Bláznovo molo se dnes večer nedočkalo navracejících se poutníků,
a tak pokynulo červánkům, aby spustily oponu.

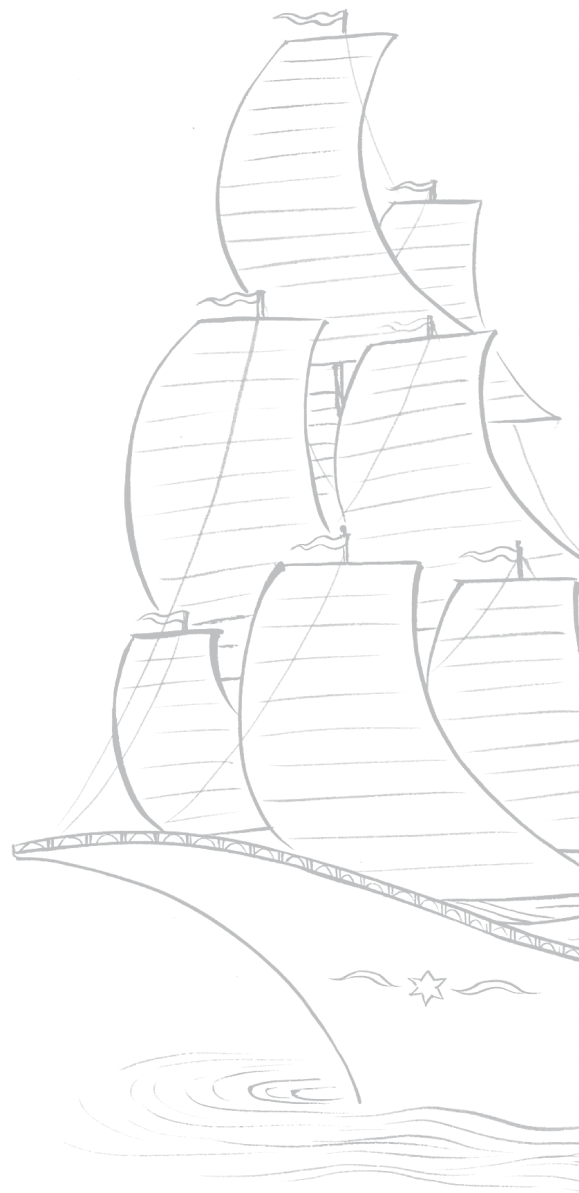
Loni mu *Třetí* vložila ledovou perličku ze sněhových vloček do rozpáleného
bodu mezi obočím,

bronzovým zrcadlem po předcích se snažím soustředit paprsky a vznítit
plameny lásky,

Třetí mu na olivových větvičkách z domova ohřívá konev čaje, aby uhasila
jeho žízeň.

To kvůli omamně vonícím květům létají překrásní motýli s ještě větší
lehkostí a elegancí, říká mi *On*...

*

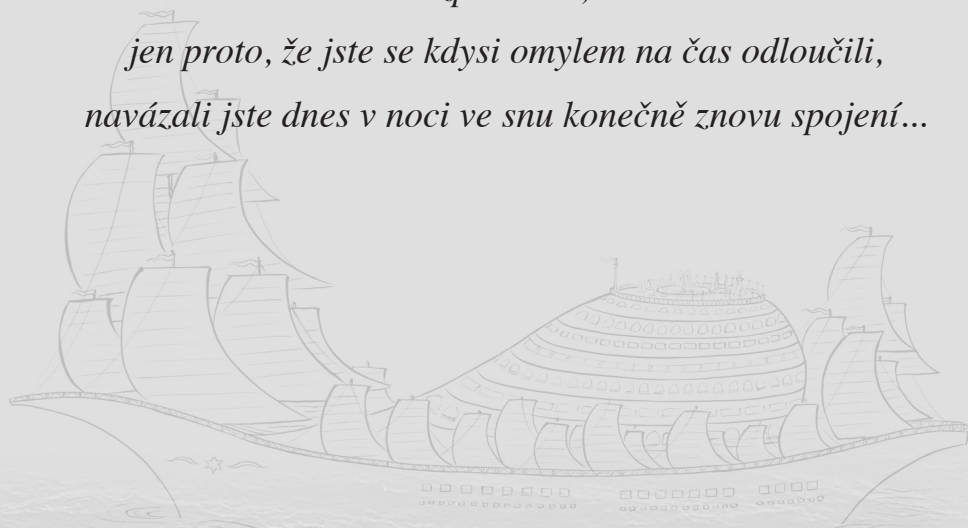
Chapter X

碧寂・第十回

對方

10. Ty

*Fantazie a realita splývají a prolínají se prostřednictvím
přepojovací desky lásky,
duše lásky se vyprostila ze skořápky snů a pozbyla odvěkých
vzpomínek,
jen proto, že jste se kdysi omylem na čas odloučili,
navázali jste dnes v noci ve snu konečně znovu spojení...*

Přitahují mě divadelní představení bez konce,
příběhy, jež nelze rozuzlit;
Druhá ráda ve snu hraje bezstarostné, znuděné šašky,
přesto se ale často v divadle tvar měnících figurín cítí tak osamělá, že nemůže
usnout.

Tvoje srdce je jako hluboké průzračné zrcadlo z lazuritu, řekl mi,
jako zelenkavě se lesknoucí blankytně modré moře na neuvěřitelné námořní
cestě;
na jeho neústupné plachetnici se necháváme unášet po nekonečných vodách
oceánů.

Když ti bylo tajuplných 23 let, řekl,
uviděl jsem tenkrát v tvém snu tvou nejkrásnější podobu.
Tvůj pohled zažehl něžné, sladké plamínky lásky –
záplava broskvových květů tou dobou zbarvila měsíční svit v zahradě do
červánkového nachu;
říkáš, že ze všeho nejraději si vybíráš přírodní jemné vůně, aby tě doprovázely
na cestě do říše snů.

Nikdy tě nenapadlo schválně na něj dělat dojem,
nenamítala jsi nic, když za rozkvetlého jara připlul zpět na jih,
neměla výhrad, když na severu za jasné noci vyprovázel jiné srdce;
našlapuješ tak lehce, to abys neponičila jarní květy a lístky,
ochraňuješ ten kulatý zářivý měsíc, jež ve snu neustále, znovu a znovu
cestuje po hladinách tisíce řek.

Slza citu ve snu skanula po tváři,

v nevinných očích pouze matka nemá milého.

Dnes v noci ve snu jsi mu řekla, že slza dopadla tichounce do oceánu snů,
že nejsi jeho panenka, ale jeho opravdová milenka,
tu noc jsi mu uprostřed oceánu snů řekla, jak jsi ráda, že se vrátil zpět.

Láska je radost a štěstí vznikající spojením duše a formy,
citová sublimace naší náklonnosti k němu,

vzájemný příslib i splnění závazku vůči odvěkému věriteli.

Existují sny, které proudí mezi všemi rozhodnutími z již uplynulých tužeb
a shromažďují se v okně imaginární oblasti smyslového vnímání, aby se plně
projevily.

Právě dnes v noci v původním snu, dnes v noci v duši snů,
zcela zrušil naformátované hranice, jež dříve sám nastavil,
tvé srdce již není tak prázdné jako předtím, tvá duše našla klidné útočiště.

Slza citu ve snu skanula po tváři,

zlehýnka dopadla na jeho hrud' a okamžitě se ozvalo dunění hromů.

Fantazie a realita splývají a prolínají se prostřednictvím přepojovací desky
lásky,

duše lásky se vyprostila ze skořápky snů a pozbyla odvěkých vzpomínek;
jen proto, že jste se kdysi omylem na čas odloučili,
navázali jste dnes v noci ve snu konečně znovu spojení.

Znovu se setkáváte, znovu se potkáváte, srdce se spojují a vrývají se vzájemně
do paměti.

Kdysi jste se domluvili, že společně postavíte zámek lásky,

kdysi jste společně sdíleli kartotéční lístek svitku čisté, všeprostupující záře,

stejně ideály a vzpomínky;
často jste ve snu
znovu procházeli tu cestu, kterou jste opět uprostřed spánku nevědomky
ztratili.

Vy dva jste původně nebyli zběhlí v putování,
neuměli jste vést tulácký život –
nejvyšší pání kvetoucího broskvového sadu domoviny
na neústupné plachetnici *Azurový oceán*.

Lesk tvých slz prosákl do jeho rozpálené hrudi
a vede jeho duši na cestě k tvé.

V tom okamžiku jeho pět složek zkušenosti ovládlo všech tvých osmnáct
základů tělesnosti,

prapůvodní tajemná chuť kvasí v prostoru tvého Oceánu vědění,
zázračná láska vře na dně tvého srdce,

opera sestavená ze série romantických vyvrcholení
se rodí a splétá uprostřed tvého a jeho prapůvodního snu...

Když odcházel, vytesal ti novou studnu,

Třetí ráda svýma drobnýma rukama nabírá vodu do velkého dřevěného
kbelíku –

chvilka nepozornosti stačila, aby si postříkala klopou kabátku.

Ze severu přiletěl houf fialových motýlů a zcela zakryl oblohu,

cestičky na jihu je přivítaly záplavou tisíce květů,

vážky pomalu kroužily kolem jezerních břehů,

včely hledaly a pronásledovaly milence.

Pavouk křížák sváděl procházející zamilované do svých důkladně spletených
sítí,

motýl, který se oddělil z houfu, právě pošťuchuje vlnky, hejno vážek se
jemně dotýká hladiny jezera.

Včely sbírají síly a chystají se protrhnout pavoučí síť lásky,
křížákova podstata se vysvobodila z jeho tělesné schránky – duše se vylila
z formy;

vkrádající se myšlenka – vábí a láká,
tvoje náhlá zjevení jsou způsobena pouze tím, že na tebe stále myslí.
Od východu se náhle přihnalo mrholení,
poletující chuchvalce mlhy připomínají krajinu nesmrtelných ze sna,
má duše uvízla na chvíli v romantickém prostoru meta–umění.
Pamatuji si, jak ti tenkrát daroval ten příběh lásky
zapsaný v zápisníku, který sám od sebe reguluje vývoj postav, dějové zápletky,
prostor, čas.

Včera, než jsi za ním šla, jsi se převlékla do jarních šatů,
po zemi zašustila tvoje sukýnka zdobená výšivkami červených motýlů;
pohlédni na tu romantickou stezičku posetou záplavou opadaných
nachových květů

jako do ruda rozpálené uhlíky, ze kterých šlehají zuřivé plameny.

Orientální božstvo jara v mžiku procitne,
tvoje a jeho buňky štěstí se rázem rozmnoží,
stonásobný index aktivity na n–tou,
veselá nálada vás již nikdy neopustí.

Podvečerní obloha se zarděla nachovými červánky,
na jiném vrcholku hory jsi narazila na zahradu plnou čtyřlístků;

tvůj krásný stín uprostřed květů jakoby vytesal rudý paprsek zapadajícího
slunce

a proměnil jej v tvář plnou něhy a ostychu.

On zrovna svíral mezi prsty květ,

vlny oceánu se valily v honbě za měsíčním svitem

a když se poryvy jarního větru zlehka vrhly vstříc vlnám,

ty je pevně sevřely do svého obětí.

V malém přístavu na břehu Východočínského moře

se ve světle majáku minuly dvě plachetnice,

jedna se vracela a druhá právě vyplouvala na moře.

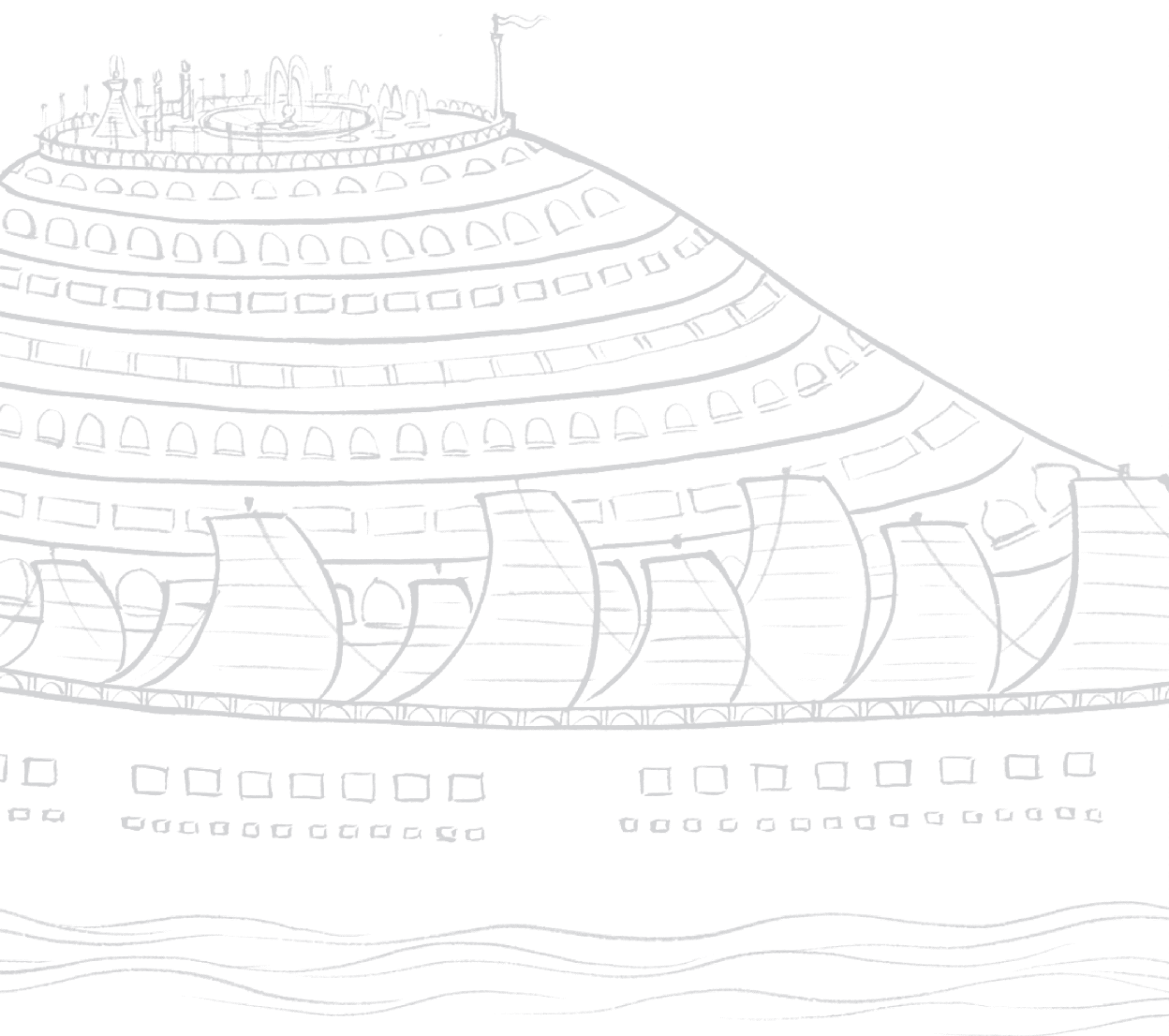
Když odcházel, vytesal ti novou studnu;

chci společně s tebou zapálit tu drahocennou svíci obsahující tajemství

prapůvodní opravdové lásky,

která ozáří oceány našich srdcí a promění se v jasnou zástavu dhvadža, jež ho
vítá na cestě domů.

*

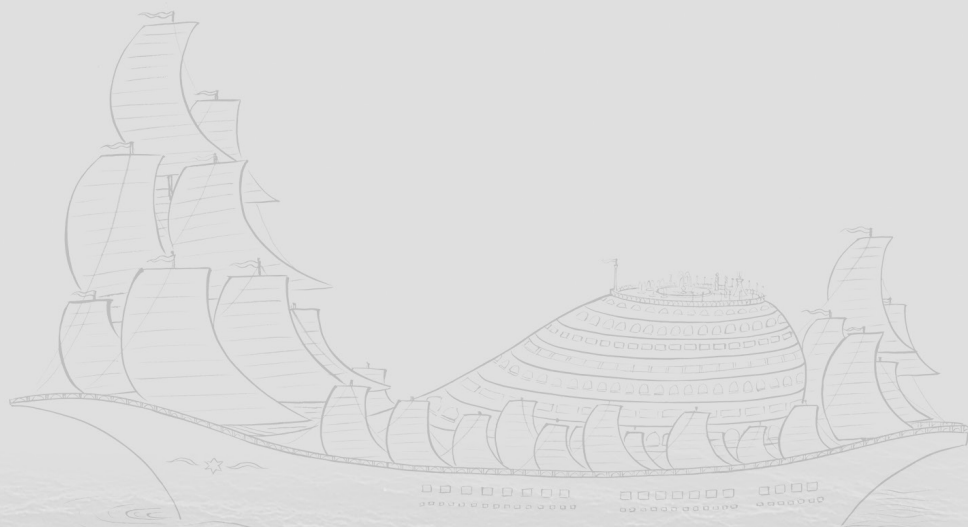
Chapter XI

碧寂・第十一回

内裡

11. Nitro

*On byl, je a navěky zůstane mým nejbližším, nejmilovanějším přítelem,
komunikujeme spolu prostřednictvím plamenů lásky –
plachost uprostřed okouzlení.*

Vrcholy a štíty zakrylo neproniknutelné moře mraků,
zimní vánice zapečetila řeky a jezera,
v mokřinách se starý strom proměnil v buvola a šplouchal se ve vodě.
Pamatuji si na slib, který jsem mu tenkrát dala,
pamatuji si, jak jsem mu tenkrát v noci ve věži majáku
přišla nové knoflíky na dlouhý plášť.
Té noci větrná smršť spolkla Mléčnou dráhu,
tříštící se nachové vlny příboje pohltily jarní Pramen broskvových květů.
Na jihu opět silně přšelo – sever se zahalil do neproniknutelné mlhy,
květ snědku se rozevřel – šest tyčinek, šest okvětních lístků, jeden pestík,
42 poupat opilých jarním větrem tančí,
bílé okvětní lístky, žluté tyčinky – a v samém středu černá vadžra.
Křížek, kolečko – v políčku mimo políčko,
políčko za políčkem – síť za sítí.
Ten den
jsem před ním rozlomila tajuplnou pečeť vrcholů a štítů,
ten den
jsem mu řekla, že je načase, abych splnila svůj slib;
přišlo jaro – zima nebude již více uzamykat vše do ledu.
Ten den
jsem vytáhla zátku sopky lásky ukryté na dně Oceánu přirozenosti
a z jejího nitra se vyvalila okouzující krása, jež vznala naši touhu;
magická přitažlivost toho dne měla původ v jeho pevném obětí,
nejprvotnější energie pulzu neposkvrněného života.
On byl, je a navěky zůstane mým nejbližším, nejmilovanějším přítelem,

komunikujeme spolu prostřednictvím plamenů lásky –
plachost uprostřed okouzlení.
Ústa přitisknutá k jeho spánku,
lehounce mu broukám do ucha,
vysílám jiný druh tajuplných signálů,
vykresluji stopy věčné lásky...

Vhled – nejsi třetí, jež se nepozorovaně vkradla mezi nás;
kdysi jsem si s tebou a s ním ve snu potají dala schůzku,
abychom vyměnili tašky na střeše starého stavení a znovu jej natřeli.
Tou dobou jarní vody v řece za okny hlasitě hučely,
kvetoucí azalky přede dveřmi připomínaly ohňovou záplavu.
Z výrazu tvých očí jsem rozpoznala symbol sentimentálních a romantických
 genů,
z obrysů jejího těla jsem vypožadovala, že zem se mocně zachvěla silou
 7,3 stupně Richterovy škály,
Druhá stále ještě setrvává v tom nereálném fialovém snu s nulovou
 viditelností.
Toho roku na jaře za Pavilonem pohlcujícím vítr na břehu Východočínského
 moře,
se zpěněné čepce vln na rozvlněném pobřeží skládaly do pravidelného
 příboje
a třináctistěžník křižující proti větru potichu přistál u mola domovského
 přístavu.
Porovnání – *První* a *Třetí* přišly po měsíční záři, aby se připojily k nám třem:

nenechme se už více jen tak unášet světem jako okřehek, říká *První*,
dnes večer bych chtěla spočinout na jeho hrudi,
jako bledý srpek měsíce spočívající lehce zády na hladině řeky, přidává se
o 37 let mladší *Třetí*;
naplní-li se slib pravé lásky daný ve snu,
vše prostoupí nekonečná radost, říkám *Já*.
Mladičkou *Třetí* sužuje odvěká touha,
její nevinnost je však stále neposkvrněná,
ryzí a nedotčená.

Prohlédnutí – broskvové květy již obalily větvičky stromů mezi útesy,
lístečky nachového deště padajících květů zbarvily ovzduší prosycené vlhkostí
příboje do ruda.

Zasněné jsou oči *První* trhající hvězdy,
když podávají výčet myšlenek, které již dávno upadly hluboko do
zapomnění.

Krása Země a Nebes nikdy nebledne,
od zimního slunovratu do svátku Studených jídel uplyne 100 a 5 dní,
vše přikryla záplava květů.

Staré stromy na Buvolí hoře se do jednoho proměnily v buvoly,
odraz luny na Měsíční říčce měl odjakživa podobu srpku měsíce,
nás pět se společně toulá nočním lesem.

Náhle se na obloze rozzářilo oslnivé znamení,
mé nitro zaplavilo zvláštní rozrušení
a zmocnilo se mě neodbytné nutkání nahlas se rozezpívat, propěvovat tu
píseň jihu.

Na noční obloze se oslnivě třpytí Mléčná dráha,
držíme se za ruce a v obětí
společně tančíme zaliti stříbřitou září hvězd.
Energie – ve světě nás pěti a jeho
se tajuplně prostupují a prolínají vzorce genů života;
spojeni uprostřed společného nitra skrytého ve výkřiku splněných přání –
jemný lítostivý cit na nejhlubším místě odvěkého Oceánu vědění
nás vede, abychom společně našli spřízněnou duši, pravou lásku.
Obrovská exploze netrvajíc déle jak tisícinu vteřiny
navýšila koeficient vřelosti a lásky rychlostí připomínající
pohyb mikroskopický částecek, nano–atomů,
a během okamžiku uvolnila gigantickou energii širší než celý vesmír...

*

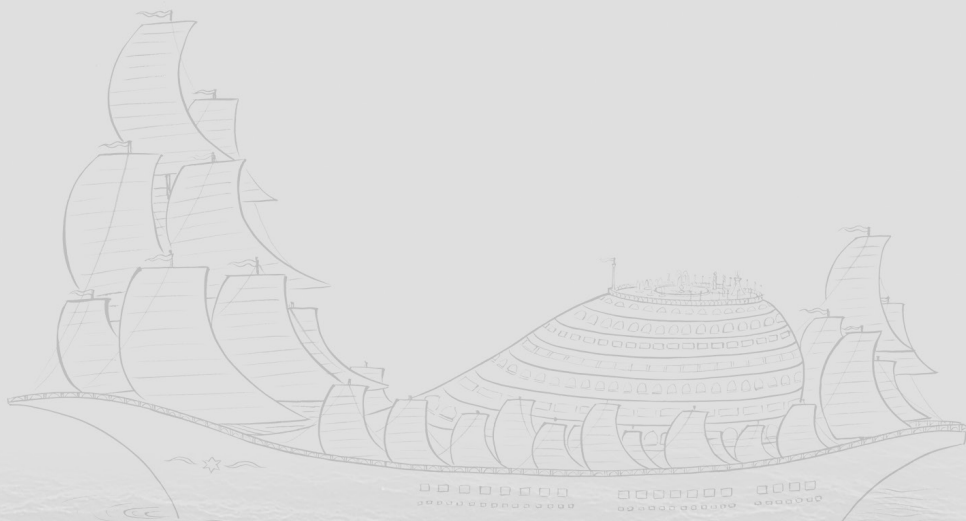
Chapter XIII

碧寂・第十二回

內裡內裡的最內裡

12. Nejniternější nitro

*Uprostřed spánku jsem uviděla parník kotvící u mola ve snu té Třetí,
za svitu měsíce se skrze její panenské oči přenášelo několik
romantických scén.*

Černou oponu protál déšť meteoritů,
vesele, drobnými krůčky tančíš jako víla po vlnkách,
radostně se s ním procházíš na břehu moře zalitém oslňujícím svitem měsíce;
v jiné sféře jeho citů jsi vysadila zahradu plnou lásky,
radostně poskakuješ v průzračně čistých vlnách a doprovázíš zpěnné čepce
v jejich bezuzdném zpěvu.

Pohlédni na ty průzračné vlny příboje, kterak se v nich za svitu měsíce
zrcadlí tvé hluboké jasné oči.

Všechny dřívější zábrany se do jedné rozplynuly,
Ty, Já a On budujeme náš svět v prostorách srdce,
setkání ve snu na Hoře duší,
nekonečná jarní scénérie, dokonalé splnutí.

První napodobujíc krotkého pasáčka hraje v leže na píšťalku,
až přivábila houfy motýlů, kteří zaplavili celou horu svým tancem;
hlas *Třetí*, tichý a jemný jako jarní vítr,
čeří klidnou vodní hladinu –
dohromady ve společném světě
naplno prožíváme bezprostřední kontakt.

Druhá nabrala do dlaní trochu přílivové vody
a vyměnila ji za slzu z dob mé první lásky, jež spadla do úžiny oceánu
vzpomínek;
uviděla jsem, jak jí kvůli několika vzpomínkám náhle zrudly oči –
kdysi pojil naše rozdílné představy společný slib.
V očích *Druhé* jsou všechny jevy a scénérie naplněny pravou touhou,

není to příběh, který sama produkuje uprostřed spánku,
není to ani imitace lásky navždy ukryté v mém snu.
Zůstaneme navždy spolu, řekl.
V dálce se ozvala siréna lodi navracející se do přístavu,
vlny bouří uprostřed nekonečného stříbřitého oceánu,
tu náhle vyšlehl z východu překrásný paprsek vycházejícího slunce.

Včera v noci, když se nachový příliv změnil v odliv a setmělo se
a padající hvězdy i Mléčná dráha pohasly,
energie temnoty se začala ještě rychleji šířit a rozrůstat,
nejprvotnější paprsek duše
nelítostně pohltila černá hmota.
Mezitím se ale už duše čekající na převtělení vířící
v hrnci rozpálené vroucí energie
rychle slučovaly a spojovaly, až explodovaly v mohutném výbuchu
a během okamžiku se proměnily v Mléčnou dráhu a oblohu plnou hvězd.
Bělostná duše protíná azurovou stezku uprostřed stezek mezi stezkami,
my dvě si v zajetí fantazie vyměňujeme pohledy vyzařující ryzí cit
a společně skládáme skutečný příběh o světě opravdové lásky.
Není to jen tajuplná legenda či vysněná fantazie,
není to ani imaginární příběh spletený ve sféře iluzí,
držíme se za ruce a procházíme se na kraji světa, po nejzazších koutech země.
Náhle hora mraků zakryla tu oslňující krajinu
a my bok po boku po vzoru poutníka od Pramene broskvových květů
pomalu kráčíme pod jarním sluncem a pozorujeme vrby podél cesty, jak se
odívají do mlžného šatu.

Z Pavilonu návratu na Buvolí hoře jsem zahlédla rolníky ze starého
hospodářství:

chvíli nabírali vodu v říčce, chvíli kopali studnu, jindy se modlili za déšť;
chvílemi měli ústa pevně semknutá – neochotni mi odpovědět,
darovali mi však tři telata vodního buvola, která neustále bučela;
jindy zas na mě vrhali významné pohledy, skoro jako by chtěli promluvit –
to ale stále hovořil *On* a *Já* se nedostala ke slovu.
Nakonec mi ale darovali zkamenělou červenou růží, jež uměla mluvit...

Když jsem se dnes ráno probudila, dopodrobna jsem mu vyprávěla
o událostech ze sna minulé noci,
zdálo se mi, že *První* byla původně housenkou na sytě zeleném jarním
lístečku

a ve svitu měsíce se proměnila v krásného fialového motýla;
v tu dobu jsem se *Já* proměnila v pouštní růži
a bloumala v kolébce deště, kterou houpal vítr.
Tenkrát jsem také zahlédla, jak se *Třetí* pod tříštícím se vodopádem
proměnila ve vodní vílu a tančila romantický tanec k počtě Nebes,
v mlhavém oparu na břehu snů, v jarní krajině ukryté v husté mlze.
My dva jsme si na poledníku společně vzali čistý sladký lék lásky
a večer, když vál slabý vítr, mžilo a měsíc se schoval za mraky,
vyrývali jsme potichu na vistárie a levandule
stopy lásky navždy ukryté našich snech.
Kdysi jsme všichni společně ve snu zavítali do Města poznání, kde se
shromažďují mistři,

v tu chvíli se v koutcích mých očí zaleskly slzy hlubokého dojetí,
v mém nitru se probudil spalující puls;
tělo procházející se jarní přírodou zpomalilo krok,
ohlédla jsem se a zeptala se toho krásného motýla,
zda slib, který jsem mu dala ve snu, vůbec platí.

Tou dobou se ve snu objevil orel a jelen
a společně s jedním lovcem hráli hru o nás dvou, našich snech a představách;
orlí drápy, jelení parohy a lovcův šíp,
všechny smáčely kapky z vodního tance rusalek.
Třetí si sundala kabátek,
zabalila do něj orlí drápy, jelení parohy a lovcovi šípy
a uschovala je do klopky svého pláště společně s láskou navždy ukrytou
v jejím snu.

Uprostřed spánku jsem uviděla parník kotvící u mola ve snu té *Třetí*,
za svitu měsíce se skrze její panenské oči přenášelo několik romantických
scén.

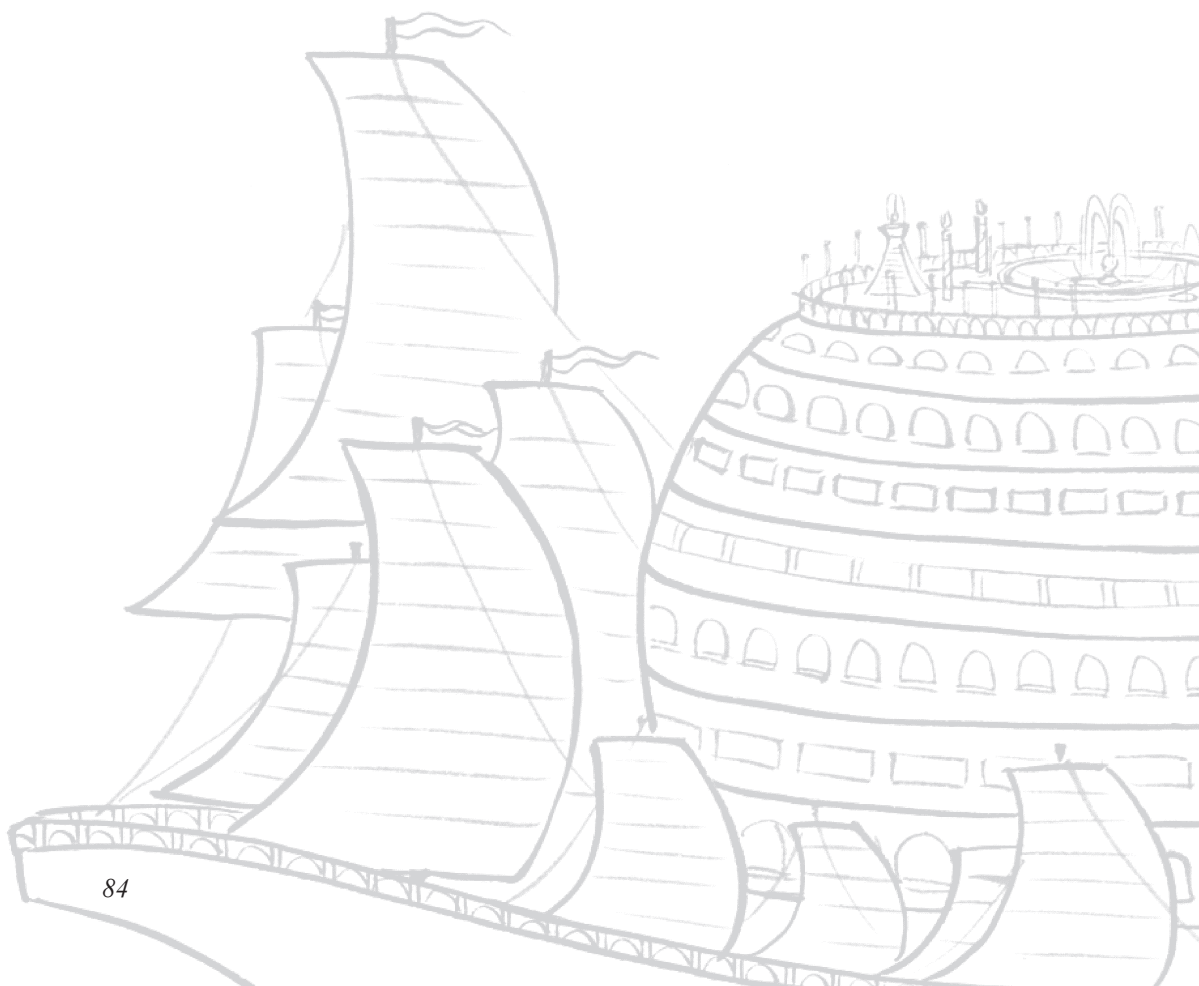
V minulosti přečerpaný cit se snad dnes v noci dočká kompenzace,
husté listy lotosů navždy střeží slzu lásky té *Druhé*,
uprostřed temného hvězdného preludu, jenž velkou rychlostí přetáhl Mléčnou
dráhu,

se skrývají její odvěké romantické geny vířící v jejích snech.
To, co původně bylo Město poznání, kde se shromažďují mistři,
se náhle proměnilo v mlhavou metropoli iluzorní síťové domény,
temnou nocí tichounce poletuje černé pírko,

vše jsoucí souzní v dokonalé harmonii –
dřívější samota a nerozhodnost, okamžiky, kdy *Druhá* věrně čekala,
ty všechny stály za to.

Když jsem se dnes ráno probudila, dopodrobna jsem mu vyprávěla
o událostech ze sna minulé noci...

*

Chapter XIII

碧寂・第十三回

證自證分

13. Poznání sebe i tebe

*Uviděla jsem na Séně plout prázdnou žebračkou miskou a v ní
Vonného slona,
na okamžik mé oči zaslechly zvuky – uši zahlédly barevné
odstíny.*

Květ jasmínu poletuje v ohnivém kole,
kdo asi uprostřed černé noci zapálil tu blikající svíci?
Nekonečná hladina rozvodněné jarní řeky – vodní tok nemající konce,
vířící horská bystřina – zčeřená, třpytící se vodní hladina,
On je oceán – *Já* jsem jeho tisíce řek.
Jarní voda v rybníce se v zimě promění v krystalky ledu,
letní květy lotosu se za pozdního podzimu promění v seschlé lotosové listy,
zapadající slunce šlape na ohnivém kole vířících plamenů a krouží oblohou,
měsíční svit se zařízl do pobřežní zóny odlivu
a zrodil tak další tajemnou legendu života.
Když se snesla noc, ve snu jsem uviděla sama sebe, jak se potuluji v nějaké
cizí zemi
pozorující rozbitou masku, kterou někdo svévolně odhodil,
neustále v zajetí časoprostorového rozhraní uprostřed zrcadla.
On zadržuje dech a plně soustředěn nahazuje prut,
Ty a mladičká *Třetí* si na břehu hraje na schovávanou.

Třetí se uprostřed noci probudila a ptala se maminky, zda už se rozednilo,
její hluboké oči jakoby vyprávěly o skrytých mystických pravdách –
už nikdy nás nespoutá provaz prázdnoty a osamění.
Za měsíčního svitu jsi potichu zbortila beztvarou tajemnou zeď,
nečekala jsi, že narazíš na balíček s nekonečným oceánem a na modré nebe –
nejkrásnější vzpomínky vždy s oblibou bloudí našimi sny neochotny odejít.
Přišlo jaro, snovač si staví hnízdo
a mladistvá *Ty* se toužíš stát božstvem oceánů;

na východním větru přiletěl plátek květu
a vstoupil do sítě lásky ve tvém snu v krajině snů uprostřed snu.
Uvnitř sítě se splétají nekonečné tužby,
v okolním světě zní současně tisíce hromů.
Z tvého pohledu vyzařuje prapůvodní čistota, nejryzejší cit,
neustálá touha,
pravé vzpomínky, ne smyšlené iluze.
Kdysi jsi ho naučila, jak vázat motýlka,
a *On* ti na oplátku zavěsil kolem krku lesklou perlu;
to *Ty* pronikáš hluboko do jeho snu a všude zanecháváš semínka lásky,
to *On* ve tvém snu v krajině snů uprostřed snu
násilím ovládá doménu tvého smyslového vnímání.
Zahrada ve snu nemá hranic, plotů, konců či počátků,
přesto jsou všude vidět stopy, které jsi tu zanechala.
Motýli probouzejí květy, aby s nimi zpívali v harmonickém souznění –
společně roztančili celou oblohu,
vážky volají hřmění, aby společně rozezněly hladinu jezera – třpytící se
odlesky vln;
mladá dívka probouzí noc, aby společně zajistily všem dostatek snů – soužení
a toužení.
Tichý oceán mísí modrou a bílou barvu moře,
nad klidnou hladinu se vyhoupló rudé vycházející slunce vykládané zlatem.
To jeho ruka prosycená vůní jarních květů
na podzim omývá nohy v písni padající jinovatky.
Mlčenlivá *První* se uchýlila do ústraní vysoké zdi zbudované z představ

a všechny hádanky odložila ve snu v rozplývajících se očích soumraku.
Zpod zamrzlého jezera se prodralo několik seschlých lotosových listů
a divoce tančí v silných poryvech větru,
několik stébel neznámé trávy pod mýma nohama říká, že nemá strach.
Pavouk křížák si hraje na hackera a hypnotizuje hráče motýla, který se
zrovna připojil k síti,
včely se předvádějí ve stínu, jež odpočívá mezi paprsky jarního slunce –
vážky bojují s vlnkami po ranním dešti a zlehka se dotýkají hladiny rybníčku
lásky,
tele vodního buvola divoce pádí od rozbřesku do soumraku –

On – ten, který prohlédl všechny jevy vesmíru a navrátil se z neuvěřitelné
námořní cesty;
pohlédni na ten broskvový květ – s koncem jara našel útočiště v absolutním
uspokojení.

Zimní Paříž, za okny poletující sníh dopadl do hrnku kávy na parapetu
a *Já* uviděla na Séně plout prázdnou žebráckou misku a v ní Vonného slona,
na okamžik mé oči zaslechly zvuky – uši zahlédly barevné odstíny,
a to jen proto, že výrazné kofeinové aroma mě zcela opojilo.

Planá jabloň zalitá jarním sluncem vydláždila arénu, v níž se utkávají v tanci
krásní motýli, nachovou září květů.

O stupeň níže než nejvyšší Devátá nebesa jsou nekonečně se táhnoucí toky
tisíce řek

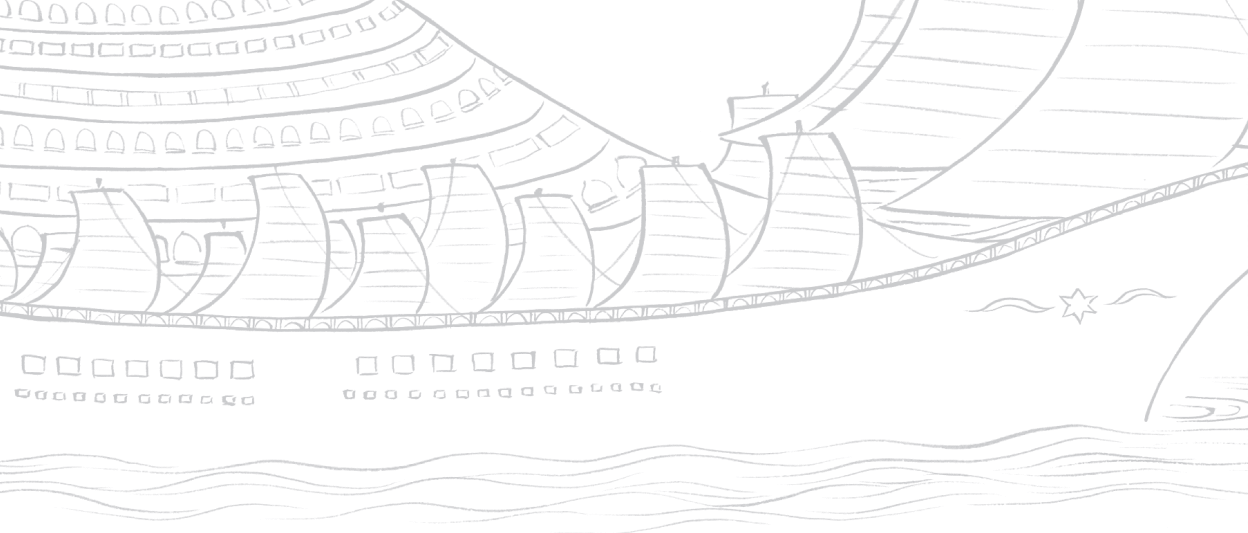
a také schopnosti, nepřemožitelná síla, úžasná moudrost, díky kterým se
kůže, jež se postupem času svrašťela, během okamžiku promění v pokožku
batolete.

Tu noc obrovská Mléčná dráha protrhla mou síť snů,
jádro poznání se zhroutilo do nitra, kde dosáhlo mezní hodnoty,
srdce se zmenšilo do krajnosti,
hodnota vnitřní hustoty se zvýšila na nekonečno
a přitažlivost nitra zrodila pronikavý stav osvětlení.
V černém světlíku vzniklém seskupením 51 srdcí
žádné smysly ani úkazy neuniknou té osudové přitažlivosti,
dokonce ani chvílemi zářící světlo naší buddhovské podstaty.
Oceán vědění se proměnil v obrovskou černou díru,
substance prvotního hvězdného prachu
spustila nekonečnou sérii nejnovějších interakčních vzorců,
síť Mléčné dráhy 4 000 000krát převyšuje původní hustotu hmoty,
je trilionkrát větší než hustota prvotní citlivé reakce –
nekonečný plod na dvanáctou násobený deseti,
jež dokáže přímé světlo naší mysli proměnit v zakřivené jevy.

Převozník obchodující se super vyhledávači
se 22. 2. 2006 ve 22 hodin uprostřed snu
pokusil simulovat signály elektrického proudu mozkové nervové soustavy
a vysílal tajuplné, nepředstavitelné spektrum barev;
nakonec přikryl ramena *První* průsvitným tekutým brněním,
aby pro něj ve sféře iluzí imaginární krajiny osvětlení našla uplatnění.
Dnes v noci – 26. 2. 2006 v 7 hodin 16 minut,
v okamžik, kdy podle předpokladů dosáhne počet obyvatel na Zemi
6,5 miliardy,

zkouší pomocí čočky sestavené z neobyčejně tajemných elementů
zachytit odvěkou čistou píseň lásky té *První* –

*

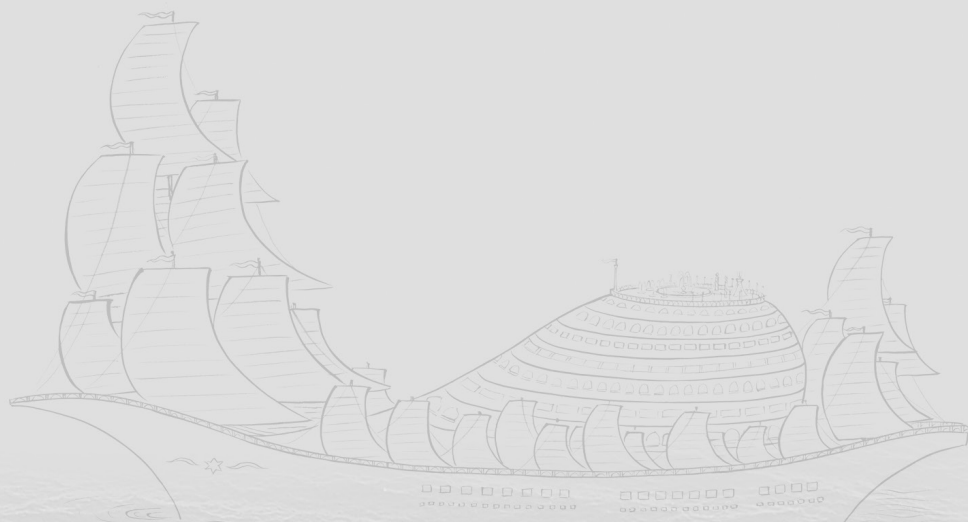
Chapter XIV

碧寂 · 第十四回

如影隨形

14. Neoddělitelní

*Můj vyvolený ze sna proklouzl bránou říše snů a vydal se
hledat svou milou,
na loď ce v onom snu Já a On společně veslujeme.*

Mladička *Třetí* – je–li veselá, tančí,
mladičká *On* – má–li radost, zpívá.
Záplava padajících květů doprovází jarní vítr a společně se obdivují krásám
pestrobarevného světa,
holé vrcholky hor ukrývají starobylé stezky, šedivé planiny se klaní
nachovému dešti.
Druhá se ujala role režiséra a pohrává si s imaginárními loutkami,
Ty ve vedlejších rolích otáčíš figurkami fantaskního stínového divadla,
Já, hlavní hrdinka, zpívám neustále se opakující čarovnou píseň
a dávám tak jedné neústupné plachetnici na širém oceánu pokyn k vyplutí
na dalekou plavbu.

Všichni máme v genech automatický navigační systém,
pomocí kterého pátráme po rovnici tužeb dávných milenců.
To *On* je tím dávno předurčeným milencem z našich snů,
jako paprsky, jež se skulinou mezi mraky vrhnou vstříc širému oceánu
a rázem rozzáří celou hladinu,
jako kulatý stříbrný měsíc, který si pokradmu rád přisvojuje stíny černých
netopýrů,
ve chvílce nepozornosti však zanechal stopy na okraji třpytící se Mléčné
dráhy.

Větrná zvonkohra pod střechou je kódový zámek jarního větru, jímž otevírá
okno a vítá měsíc, řekla *Druhá*,
naslouchejme zeleným bambusovým kmínkům, jak hrají stupnice a skládají
melodie soucitu, říkáš *Ty*.

Zahlédla jsem ho v původním snu sůtry Oceánu přirozenosti z dob před
mnoha a mnoha kalpami,
náhle se rozevřelo šest tajemných sfér, šest romantických smyslových
zkušeností.

První řekla, že růžový kanárek sbírá do zobáčku
plátky padajících květů poletujících volně vzduchem a spřádá z nich
vzpomínky.

Včera v noci náhlá bouřka zpustošila horskou krajinu zalitou měsíčním
světlem,
dnes ráno však jediný paprsek vycházejícího slunce navrátil přírodě řád, řekl
On.

Duše čekající na převtělení s sebou nese vzpomínku na minulou lásku,
něžný cit se vznáší v proměnlivém prostoru.

Mladičký *On* staví stan pod starým fíkovníkem,
spolu se zářivým měsícem společně rozhoupali košík chladivého větru.
Za soumraku u pobřeží Východočínského moře stovky rybářských lodí
oslnivě září pod potemnělou oblohou;
u Pavilonu pohlcujícího vítr na břehu Říčky sta květů rozkvetly první šťovíky
a znovu vzlétly světlušky, aby o tom vyprávěly.

To slza lásky té *Druhé*, jež zmrzla a proměnila se v ledovou čepel,
se na chvíli zaťala příliš blízko, příliš hluboko,
dnešním dnem počínaje, upadne do bezcitného obětí.

V horském chrámu několik ranních zvonů svolává příliv k ranní modlitbě,
třpytivě jiskřivá měsíční obloha září nespočtem okouzlujících obrazů,

jež skrze prořídle řady javorů ozářily krásnou stezku;
denní světlo a stíny mraků rádi otálí nahoře na nebi,
zářivá rosa na zemi je stejně jako *Druhá* naplněna vroucí láskou.
Na břehu rybníčku posetého lotosovými květy
dřepí zlatá ropucha na zelenajícím se lotosovém listu
a přivolává nazpět období Obilného deště, neochotna připustit, že jaro už
skončilo –

poryv divokého větru rozfoukal stíny čarovně poletujících motýlů,
prudký déšť rozladil melodii žab kvákajících při měsíčku
a hustý mlžný opar zbarvil noc doběla.
Můj vyvolený ze sna proklouzl branou říše snů a vydal se hledat svou milou,
na loďce v onom snu *Já* a *On* společně veslujeme.
Tajemný prvek toulání bloumá imaginární sférou iluzí,
tajuplný papírový drak ve tvaru luňáka tančí na nitkách sítě vesmíru,
jarní vítr zčeřil jiskrnou vodu z roztátého sněhu v jezeře,
sukýnka zapadajícího slunce se otřela o ohyb průzračného veletoku.

Semínka citu v „onom“ budoucím světě
pronásledují bludičky vyhnancových fantazií
a vkrádají se do oceánu snů té *První*, kde se nechají unášet mořským
proudem.

Výhonky lásky v „onom“ předchozím světě
stíhají průzkumníkovu skrytou energii,
která promění *Třetí* v absolutní mohoucnost
a zrodí tajemnou bojeschopnost –

nekonečná vodní plocha, nekonečné moře, nekonečný oceán.

Zárodky citu z těla matky proměn se probouzejí k životu

a otrásají jádru tvých mikroskopických buněk,

Třetí ležící na snové plachetnici se proměnila v krásný makový květ

a uvolněně a bez zábrán se nechává unášet uprostřed tajemné trojramenné

říčky

pozorujíc hejno neznámých velkých ryb.

Já uprostřed snu překonávám jeden imaginární val za druhým,

probíjím se sérií neviditelných digitálních scén, ve kterých běží čas pozpátku,

až jsem konečně dorazila na obrovské jeviště božstev, abych po jeho boku

hrála hlavní ženskou roli;

ve sférách mimo tento svět loď uzamčená na námořní cestě pěti nahromadění

právě spustila sirénu.

Tu noc chybělo v mé klavírní skladbě několik not,

snažím se je vystopovat – některé již dávno zmizely v květech vistárie,

jiné se v mžiku proměnily v červené kvítky připomínající plamínky ohně

a osaměle blikají v černočerné roklině.

Tu noc jsem uviděla, jak připlul větrník,

ve svitu měsíce se proměnil ve stříbrnou solární plachtu a potichu se vznesl

do oblak.

Tu noc jsem uviděla Pána Stvořitelů všech Stvořitelů,

potají pohladila nohy a ocas hliněné obětní sošky jarního buvola –

v tu chvíli zaplavila celé mé tělo neuvěřitelná euforie,

jako bych se koupala v bublinkách právě otevřené láhve šampaňského.

V zrcadle neustále se měnícího časoprostoru sedmé dimenze
se zračí zpěněné vlnobití dotýkající se nebes, vlna za vlnou, jedna přes
druhou se přelévají;

sféru pěti nahromadění zcela ovládl chaos,
jako bludný kámen Velkého odpočinku ve sférách mimo tento svět.

Na severu kvílí vítr, na jihu zuří přívalový déšť,
po setmění v hotelu U Javorové pagody a Pavilonu jeřábí studny
se procházející poutník právě trápí kvůli zítřejšímu lístku,
omývá si nohy a čeká na svou milou, která se mu zjevuje každou noc
uprostřed snů.

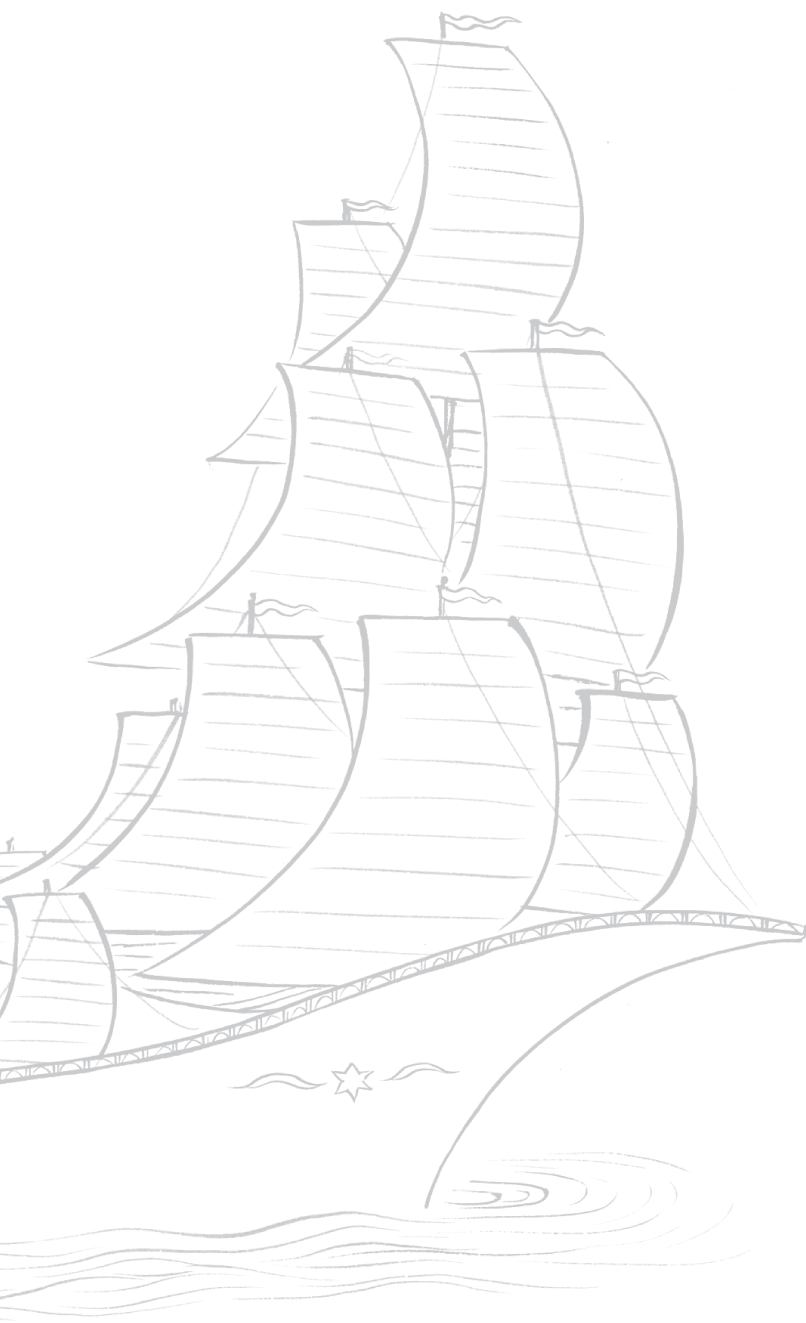
Dozněly zvuky hromů, dešťová voda objala padající listí a žene jej ulicemi,
neznámý malíř vytvořil letos nové šaty,

aby vyspravil loni potrháný lampion;
starý posvátný strom se sklání, aby pro vrabčáky v koruně
spletl nový most, na kterém by si mohli hrát.

Starý hudebník svíraje v náručí svou vzácnou loutnu
dnes v noci stále ještě v říši snů sní o Bohaté rose jar a podzimů.

Objímám polštář a okamžitě usínám – upadám do hlubokého spánku...

*

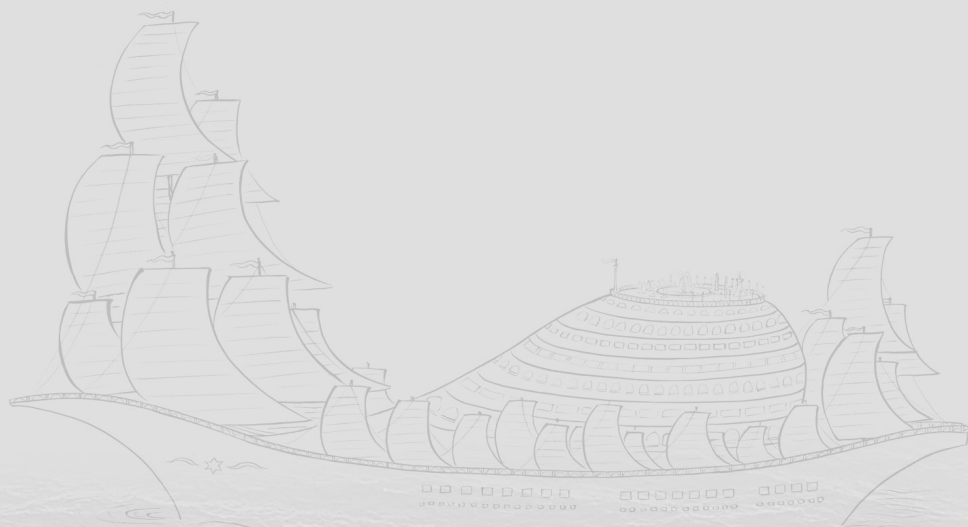
Chapter XV

碧寂・第十五回

未純伏滅

15. Ne-dokonalost

*Druhá je krásná mladá dívka, rumělková Rosálka,
a také Bohyně sankhary vrcholého léta – osudné setkání.*

Vzpomínky ze snů se nezadržitelně vrací,
vzájemně propojený princip příčiny a důsledku v odvěkém Vonném oceánu.
Kdo skrze spirály na konečcích prstů vstoupil do pulsu milého,
odkud ví, že diamanty pochází z uhlí?
Vzpomínky, jež se během let nashromáždily v oceánu snů,
se již dávno proměnily v zaříkávadla převtělení a proměn;
všechny nemilosrdné hrdinské souboje lásky
vepsané do totemu starobylého opevnění
zakrylo popínavé proutí věčného jara, jež porostlo celou zeď.
Kdo režíruje ten příběh skutečné existence –
tajemné geny ze snu, kterým již dávno někdo vypálil znamení,
během okamžiku zapečetily chaotické chromozomy.

Sen je projevem srdce v Oceánu vědění,
nikdy nevysychající jezero představivosti,
miluji snění uprostřed snu, pohled na tělo vně těla.
V rudé záři zapadajícího slunce se můj stín svázal s větvíčkami vrb na břehu
řeky,
splétají se a prolínají – poryvy jarního větru hladí nové lístky.
V paprscích slunce se mému milému mezi obočím náhle objevila tajemná
záře
a odrazila se do konečků mých prstů, kde se se zábleskem zanořila do
soumraku.
Letokruhy starého stromu skrývají tajemství lásek z předešlých životů té
První.

Tu noc jsme se sešli u Bláznova mola,
z krve a potu mého vzácného koně vytavil perly,
udělal z nich náhrdelník a daroval jej rudému kotouči na obzoru.
Spánek – *První* někdy ráda podřimuje, jindy usíná,
popsala celý list palmy živoucím textem,
příběhem, jež na jevišti hrajeme
Ty, Já, Druhá, ale i *Třetí* a *On*;
unášena na křídlech fantazie,
postupně odvíjí dlouhý svitek.

Probuzení – přichází vždy s koncem spánku,
procitnutí – je meditací předtím, než jdu spát;
Třetí má neuvěřitelně silnou vůli,
jaké může dosáhnout jedině nejvyšší mezi Stvořiteli,
jako rybníček vody po jarním tání, jehož hladina se ani nepohne, ač na ni
neustále fouká východní vítr –
naopak v tom ojedinelém zvuku se zdá být ještě klidnější.
Za svitu měsíce ve vzájemném obětí omývání přílivem –
pokaždé, když je u moře, si rád představuje, že je oceánem,
Třetí, že je neustále se měnícími tajemnými lázněmi všech děvů,
mračny, jež se v paprscích slunce odpařily z tisíce řek a znovu jim navrací
vláhu.

On rád prodlévá na neuvěřitelných námořních plavbách
a vypráví nové příběhy nesmírně hlubokého nádherného oceánu;
Ty jsi Bohyně deště a hromů ochraňující zemi a tisíce řek,

jsi příčina, příležitost, element,
sblížení na základě tužeb, přizpůsobení se a důvěra,
dokonalá harmonie,
osudné předurčení, šťastná náhoda, nerozlučné spojení,
jsi ústřední bod duše v Oceánu vědění, Bohyně hromů a deště velkolepých
námořních cest.

On – neuvěřitelná energie lásky se stává základem harmonie myslí.
Na neuvěřitelné námořní plavbě, hluboko na úchvatném mořském dně,
se skrývá nehybný vodní proud, jehož tok procházel koloběhem neustálých
proměn;
naslouchej rytmu vlnobití zpívajícího v mateřštině azurového oceánu.
Naslouchej, kterak zpívá euvěřitelně tajemné příběhy lásky,
příběhy o příčinách a důsledcích, o tobě a mně,
příběhy, ve kterých tanečník tančící za doprovodu lyr a bubnů dotváří
harmonický naplněný svět.

Podvědomí a síla vůle – *Třetí a Sněhulka*:

starobylý val uprostřed snu potichu vstřebal hluboko vypálenou značku,
jen proto, aby uchoval záznam o tom, že *Třetí a Sněhulka* tudy kdysi prošly.
Energie poslání a svazující síla osudu:

První s Druhou se objímají, nemajíce mezi sebou žádné tajemství,
ohnivě červené květy broskvoní víří ve sněhobíle stříbřitém pohárku,
i ta malá rybka září radostí.

14. 4. 2006 v den mých kouzelných 17. narozenin,
na mou počest *Druhá* otevřela láhev šampaňského nezředeného veselí
z Paříže,

abychom společně oslavili, že jsem dospěla –
První vlastní souhrnné vydání příběhů z palmových listů,
přesto ani ona neunikne z čarovného zajetí osudu;
jak by mohla, neznalá ještě všech radostí a strastí lásky, chápat, co znamená
doopravdy milovat?

Od té chvíle je naše láska opředena nekonečnou možností změn,
On, Pán deště, jako vichřice a hromy, přinesl mohutný déšť a poskytl tak
dostatek živin a vláhy tisícům řek.

Na mokřině v deštném pralese se již léta rodí mlha:
někdy na sebe vezme podobu mraků
či zahalí říčku i hory do mlžného oparu;
někdy se poklidně toulá po ztichlé říčce,
jindy se divoce valí v peřejích bystřin.

Vně sféry proměn proniklo několik semínek snů do karty rozhraní bdělosti
a spánku,
vím, že nikdy nezapomene, kdy mám narozeniny, ani na to, jakou barvu
mají mé oči.

Jarní přeháňka – výhonky mé a jeho lásky znovu zapustily kořínky
a vyživovány něhou se v mžiku proměnily ve zlaté klasy.

Mám pár krásných očí,
jsem dívka–motýl,
jež může kdykoli vzletět a probudit oceán i všechna moře,
ráda tančím mezi květy a plody původní dharmy.
Ty máš dvě roztomilá ouška,

jsi Bohyně deště a hromů, *Čistá*,
jsi správce blogu lodního deníku plachetnice *Azurový oceán*;
cestuješ na purpurových blescích, na bělostné jinovatce brázdíš noční oceán
snů

a vlnobitím provokuješ tvořivost mladistvých na *Azurovém oceánu*
v prázdnotě veškerenstva –

dotyk tvého těla je jako bavlna, tak jemný a příjemný.

Třetí je mladistvá kněžka *Azurového oceánu*, dívka od řeky Luo:

někdy se promění v nedozírné tančící moře

či ve vlnobití valící se proti tokům tisíce řek,

jindy se promění v nekonečné rozsáhlé vody oceánu

a nechává *Azurový oceán* plout po tajuplných námořních cestách;

někdy na sebe vezme podobu jasné tůňky a s oblohou se jedna v druhé

zrcadlí,

jindy je hlubokou studnou, ze které *On* nabírá vodu.

Druhá je krásná mladá dívka, rumělková *Rosálka*,

a také Bohyně *sankhary* vrcholého léta – osudné setkání,

kapička provoněné rosy na lotosovém listu uprostřed tůňky;

závan vůně ji často přiměje pohroužit se do sféry nejzákladnějších myšlenek

a představ –

nekonečný, osamělý, bezesný, hluboký spánek bez hranic.

Ve snu se proměnila v bílou Nebeskou lišku

a objímá mladou dívku–motýla, jež ze všeho nejraději zpívá a tančí.

První, brázdící nebeskou oblohu na křídlech fantazie,

jazykem na prahu smrtelnosti přírody vychutnává tisíce chutí,

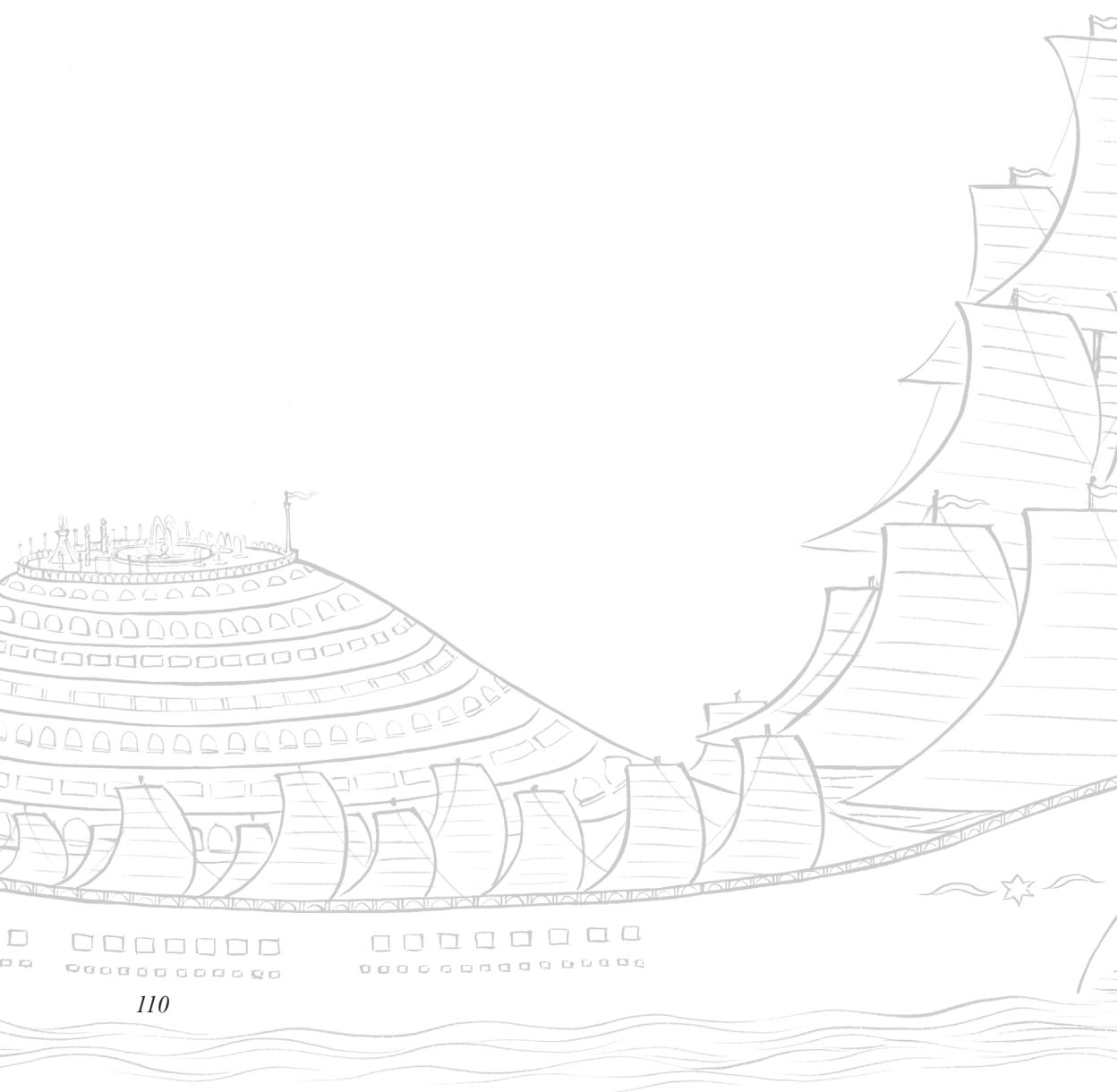
na svitku mládí vykresluje krásnou pomíjivou scénérii říše snů
dovolujíc *Pánovi deště*, aby se přeměnil ve spícího draka a zanechal
 drobounké stopy na jejím palmovém listu.
Kmen kalaby ze snu se rozdvojil – jeden z kmenů se pak dále rozdělil na tři
 větve,
šest pavouků křížáků na východu, jihu, západu, severu, nahoře, dole,
 do všech šesti světových stran splétá šest sítí
a láká do nich překrásného motýla, ve kterého se proměnil ten spící drak.
Vše se nesmazatelně vrývá do snu *První*,
ve staré knihovně, která je naplněna pouze představivostí,
je schovaný její osobní dopis.

Jádro chaosu spolklo nebe a zem a proměnilo se ve *Sněhulku* ze světa Mléčné
 dráhy,
náhle procitám z ustrnutí a hledím do páru lesklých očí, na průzračnou
 třpytící se slzu,
v níž se zrcadlí překrásný sladký příběh, který *Sněhulka* noc co noc spřádá.
Někdy smáčí jemným mrholením tebe, *Čistou*,
jindy se mnou rozehrává hru lásky tajuplných genů,
někdy s *Rosálkou* společně skládají detailní index smyslového vnímání,
či s *Třetí* v jižním větru spouštějí super vyhledávač,
někdy v Oceánu vesmíru hledá odvážného milence,
jindy se promění v dívku, jež na křídlech fantazie brázdí nebeskou oblohou.
Svět dobra stvořil *Jasněnkou*, ryzí a dokonalou,
za zvuků skladby pro lyru v podání jarní řeky, nočního měsíce, Pramene
 broskvových květů,

v dešti nachových květů jsme se utkaly v boji na vrcholcích vln,
mezi vidinami se mihl archetypální kód esence.

On je tajemný mladý kapitán Azurového oceánu, kterému říkají Ryzí.
Azurový oceán zakotvil na okamžik v závětrí ostrova
a během chvilky se proměnil v překrásnou tajuplnou mořskou chatrč.
Ryzí se občas promění v housenku na větvici stromu,
jindy v rybu poustevníka a zanoří se do vod veletoku;
někdy se promění ve veslo, aby se přeplavil přes tisíce řek –
je archetypem *Azurového oceánu*.
Před přídílí plave obrovská bájná ryba Kchun a navádí nás,
ve výši bájný moudrý pták vyhlíží za horizont,
za zádí plave 13 modrých velryb, které chrání naší loď;
Azurový oceán, 13stupňová pagodová loď,
během okamžiku napjala všech 37 solárních plachet –

✱

Chapter XVI

碧寂 · 第十六回

淵深七浪

16. Sedm vln v hlubinách

*Okem obsáhni celé širé azurové moře –
tajemná loď a strž se nepozorovaně přesouvají;
azurové moře bez konce –
snová hora a mokřina se v noci přemíst'ují.*

Mylné představy mají původ v souhrnné paměti propleteného světa citů,
jak by mohlo v oceánu srdce, který původně halila hustá mlha, zůstat byt'
jediné místo nedotčeno –

to v podvědomí je kus panenské půdy, jenž ještě nikdy nikdo neoral.

Co ta samota – není její původ v tom, že jsem již dlouho nezaslechla zvuk
pasáčkovi píšťaly, když za podzimního rána hraje na břehu jezera?

Co ten nepořádek – nezavinil jej snad pár třesoucích se rukou, které již
neudrží osu otáčejícího se kola?

Poutníci na břehu moře protáhli své stíny, přesto však nedokáží zachytit
mizející stopy v písku na pláži.

Návštěvníka, který přes noc zakotvil v přístavu, probudil náhlý paprsek záře
uprostřed jeho snu

a zavedl jej daleko do sféry představ a fantazie;

jediný rudý květ broskvoně právě zaplňuje celou zahradu nekonečnou jarní
scenérií.

Druhá je Bohyně sankhary, *Rosálka*,

láska zjevující se na jaře v jezírku.

Květ lilie uschoval měsíční paprsek

a já roztáhla svá azurová motýlí křídla hebká jako mlha

a roztančila se uprostřed hustého mrholení.

Na mokřině v deštném pralese hustě prší,

hmyz proměněný v rybu se zanořuje v bystrině.

Na samém okraji snové Mléčné dráhy

jsem na vlastní oči uviděla *První*, jak přilétá na křídlech fantazie vstříc větru;

noční obloha si hraje s kaleidoskopem tekutých krystalů, s kontrasty světla
a stínů.

Pod neohrazeným jemně zářícím nebeským baldachýnem –

Ty, Bohyně deště a hromů, které říkají *Čistá*.

Pár něžných uhrančivých očí

spočinul na *Sněhulčině* jádru chaosu,

jakoby chtěl proměnit ten okamžik v pradávnu věčnost;

prudký dešť v deštném pralese, kde sídlí mlha,

hmyz proměněný v rybu se zanořuje v bystřině,

Třetí dnes v noci pozvedá pohár k měsíci

a vidí mou budoucí podobu, až dosáhnu 17 let;

jsi J nejkrásnější anděl jara, říká *On*.

Několik bouřek zvlažilo starobylý strom,

až z něj vypučelo 26 sytě zelených lístků,

v každém z nich je vepsán kód pravé lásky té *Třetí*;

do všech byla kdysi vložena cesta návratu k lahodnému neposkvrněnému
citu,

Ty jsi moje, jeho J Bohyně deště a hromů, ta, které říkají *Čistá*.

Včera v noci spadl z okraje oblaků v mém snu

list palmy, který roztrhly dvě okřídlené šelmy, myšlení a fantazie,

a rozdělily jej do dvou neucelených krátkých příběhů.

Index poletující ve sféře snů dosáhl hodnoty 3952,

sentimentální pocity jsou již dlouho předmětem přehnané komercializace,

debetní limit na kreditní kartě mapující věčnou lásku byl již dávno

překročen.

Ve výšce 3952 metrů setrvává pás frontální oblačnosti,
náhle se spustil prudký liják a v provazcích zkrápí zem,
během chvilky se voda zvedla, zaplavila most, připravila nás o ukazatele
směru,
v paměti zahradila cestu návratu k lahodnému neposkvrněnému citu.
Toulající se cizinec kdesi v dáli
na tajuplné hranici vypočítává sériové číslo dnešního noclehu;
touha – čas od času rebelující srdce se probírá ze sna.
Zlatá ropucha ve studni užírá měsíční svit a zakouší slast zakázané hry,
v *Jasněčnině* světě dobra se objevila *Sněhulka* jádra chaosu,
záhadný dotyk zanechal neřešitelnou hádanku.
Náhle se na polovině palmového listu objevil vyrytý text starých knih:
mluvilo se v něm o Bohyni sankhary vrcholného léta,
oddaném obličejí *Druhé, Rosálky*,
o odvěkém slibu, odvěkém toužení.
Náhle – na vyrytý text dopadl útržek se skvrnou po zaschlé kapičce slzy
a zasáhl duši hvězdné noci uprostřed oceánu snů té *První*;
v mžiku jsem pevně sevřela polovinu palmového listu poletujícího ve výšce
3952 –
to proto, že miluji, nemohu se uvolnit, nedokážu odtáhnout ruku, navždy
jej svírám;
Vím, že vše, co je na tom palmovém listu zachyceno, je příběh o tom, že *On*
je můj *Ryzí*.

V noci uprostřed léta se ze severozápadu přihnal tajfun a rozbouřil moře,
hromy a blesky hlasitě vyhrávají ďábelskou melodii
z chatrče Vistárii se ozval první výkřik novorozence,
a odvysílal první premiéru v životě lidí;
vítr promluvil, déšť promluvil, i Zem promluvila,
vesmír se však v tichosti ponořil do lahvičky s černou tuší.
Valící se zpěněné čepce vln – rozbouřené vlnobití
se přelévá v žebrácké misce, v níž vyrostl lotos;
překrásná *Lassi* milující zpěv,
spojila rytmické noty v notové osnově neposkvřněného lístku.
Ty jsi ta, na kterou nejčastěji vzpomínám,
jsi nejvzdálenější hvězda na nebi.
Každý den za soumraku – slunce zapadá za moře,
Ty ale říkáš, že to *Já* jsem pozřela počátek všehomíra,
upírám zrak na měsíční svit nad mořem
a doprovázím navracející se lodě obdivným povzdechem;
to *Ty* jsi si v dětství ráda hrála na schovávanou.
Skrýše – zapomenuté hexagramy Tvoření a Přijetí.
To *Ty* jsi ta, na kterou nejčastěji vzpomínám,
ode mě nejvíce vzdálená hvězda na nebi.
Valící se zpěněné čepce vln – rozbouřené vlnobití
se přelévá v žebrácké misce, v níž vyrostl lotos;
překrásná *Lassi* milující zpěv
spojila rytmické noty
v notové osnově neposkvřněného lístku.

Pohlédni na neústupný třináctistěžník se zástavou dhvadža,
okem obsáhni celé širé azurové moře – tajemná loď a strž se nepozorovaně
přesouvají,
azurové moře bez konce – snová hora a mokřina se v noci přemísťují.
Já a *On* se společně obdivujeme oslnivé záři luny, jež zaplavila polovinu
kajuty,
na palubě *Azurovém oceánu* vychutnáváme naplnění dobrou náladou;
vypravila jsem se do azurového oceánu v jeho nitru,
abych objevila svůj vlastní svitek Čisté, všeprostopující záře.
Kdysi dávno před Jeskyní nesmrtelných u Azurového mostu
postavil ze safírů mořskou chatrč –
v odlesku jasné, blankytně modré oblohy.
Někdy se promění v pás lesknoucí se jasně zelené,
jindy v pás smaragdových vlnek,
či pás průzračné záře;
topasová modř – královna matka světa barev,
azurový oceán – nemající konce – nedozírný azurový oceán.
Neústupný třináctistěžník na cestě k osvětlení,
pagodová loď o třinácti stupních – *Azurový oceán*.

Jakýsi čistý rytmus,
ryzí tanec.

Oči *Třetí* září jako diamanty, jako průzračné krystaly, okno do její duše,
mikroskopem lásky jsem zvětšila plamínky citů v srdci každého z nás;
říkáš, že těsně před usnutím tvá touha po něm často

potají vstoupí do podvědomí *Ryzího* z jeho snu,
Druhá s ním kdysi vyplula na starobylou námořní cestu plnou skrytých
 korálových útesů,
našla olejovou lampu určující směr –
od té doby již nikdy neztratili orientaci.
První říká, že bychom měli příběh, který vyprávíme,
znovu pospojovat, přepsat jej do jednotlivých scén divadelní hry
a uložit natištěný na palmovém listu na záda dvou okřídlených bestíí,
aby mu jej doručili na tu neuvěřitelnou námořní plavbu na *Azurový oceán*.
Dívka od řeky Luo tančí na třinácté palubě tanec k počtě Nebes,
Bohyně deště a hromů – *Čistá*, vítá jarní přívalový déšť,
Já roztahuji svá motýlí křídla a zpívám vysoko v oblacích zahalena mlhou.
Pás azurového moře krásný jako safíry, které skanuly z očí člověka–ryby,
smaragdová vodní plocha pokrytá tisíci zelenkavě se lesknoucími vlnkami,
 jež se poskakující vydávají na výlet,
azurová obloha připomínající smaragdově zelený nefrit,
prázdnost osvětlující pás zeleně, ve kterém spí kapka deště, jež nepatří do
 tohoto světa.

Okem obsáhni celé širé azurové moře – klopý jeho dlouhého pláště smáčel
 květinový déšť,
azurové moře bez konce – náhlý poryv mořského větru mu rozhalil výstřih.
Zuřivý tajemný vichr, běsnící vichřice,
Azurový oceán jakoby narazil na neviditelnou zeď,
okamžitě se obrátil proti větru a stočil se směrem k horským vrcholům.

Námořníci hbitě stahovali plachtu za plachtou,
až na neústupné plachetnici zbylo jen 13 holých stěžňů;
v tu chvíli přilétl z dálky bájný pták moudrosti
a usadil se na vrcholku nejvyššího stěžně, aby nás navigoval.
Obrovské vlny se nepozorovaně hnaly vodní chodbou neuvěřitelné námořní
cesty,
smaragdová modř se potichu vnořila do tajemné sféry nebeského pozhánání.
Frontální systémy vytvořené větrem a oblačností nás svírají ze severu a jihu,
mohutné valící se vlny se tříští na tisíce vlnek a poté se promění ve vířivou
rozbouřenou čerň;
náhle se zepředu přihnalo třináct propojených vodních stěn a zlomilo se
o naši palubu.
Azurový oceán jakoby se v tu chvíli proměnil v safírem vykládaný diamantový
šíp
poprvé vystřelený ze stříbrného luku –
v mžiku překonal černý, temně se lesknoucí střed vodního víru, jádro
chaosu.
Únik – ocitli jsme se uprostřed tajemného, ve vzduchu zavěšeného
průhledného vodního kanálu;
napínáme plachty – necháváme vítr a mohutné vlny, aby sami vedly *Azurový
oceán*,
nenuceně a bezstarostně jej unášely po hladině moře, náhle opět klidné jako
zrcadlo.
Zvedám hlavu a hledím na rudou plamennou záři na nebi,
při pohledu vpřed jsem zpozorovala uprostřed moře pás topasové modři...

Zpěněné čepce metají přemety na vrcholcích mohutných vln jakoby
soupeřily v běhu a vzápětí se potápějí do hlubin,
sluneční paprsky poskakují po vodní hladině, honí se, společně tančí a poté
se rozplynou uprostřed rozbouřeného oceánu.
Širé azurové moře, zelenkavé zrcadlo bez konce,
blankytně modrá obloha, neposkvrněné modrozelené absolutno.
Spatřila jsem odvěkou podobu prvotní neuvěřitelné námořní cesty –

*

Chapter XVII

碧寂・第十七回

明了

17. Porozumění

*Dorazili jsme k lodi člověka–ryby u skrytých korálů,
do nejtajemnější jeskyně Nesmrtelných u Azurového mostu,
pohlédni na to čarovné místo uprostřed křišťálově průzračných vod,
na tu záplavu líbezně tančících překrásných mořských růží.*

Okem obsáhni tu čistou, všeprostupující záři – *Azurový oceán*
dnes v noci pluje podél periferního atmosferického proudění,
drží se na vnitřním okraji tropické cyklóny.
Průtrž mračen bije do nejvyšší třinácté paluby,
obrovské vlny buší do balkonů kabin třetího, čtvrtého a pátého podlaží.
Po točitém schodišti připomínajícím mořskou lasturu jsem vystoupila
o několik poschodí výše –
jak je možné, že za rozbřesku na jihovýchodním horizontu zakotvil pás záře
vycházejícího slunce
a zůstal tam až do soumraku, kdy se opět na severoseverozápadě proměnil
ve večerní červánky
a rozehrál rudou bouři pod azurovou oblohou?
Včera v noci se prý tajfun ze severu stočil k severoseverovýchodu,
Azurový oceán nastavil plachty k západu a změnil kurz na západojihozápad;
podle předpovědi prý poloměr bouře dosahuje 370 kilometrů,
rychlost větru se z 23 kilometrů za hodinu zvýšila na 27 kilometrů
za hodinu, až dosáhla síly 13. stupně,
od centra tajfunu nás stále ještě dělí tisíc sto jedenáct kilometrů.
Zdálo se mi, že mohutný vodní val pohřbil ohnivě rudé slunce,
pohlédni na ty nepohnutelné vlny vysoké tisíce stop, děsivé vodopády
vodních stěn.
Náhle *Azurový oceán* obklíčila obrovská obloukovitá vlna,
závěs tříštící se vody během okamžiku zatopil celou horní palubu,
zábradlí v dlouhé chodbě se proměnilo v zurčící kaskády,
poskakující perličky deště dopadají na palubu lodi a tančí street dance.

Celou palubu, kam až oko dohlédne, přikryly bublinky zpěněných dešťových
kapek,

mlžný opar nad mořem pohltit temnotu,
pozoruji, jak vlny staví jednu vodní stěnu za druhou.

Naši námořníci ve spěchu stahují plachty, všech 37 stěžňů se najednou tyčí
holých k nebi,

Azurový oceán na té obrovitánské nekonečné vodní ploše zmítán proudy
odplouvá do dále,

periferní atmosferické proudění právě otáčí trasu naší neuvěřitelné námořní
cesty.

Divoce rozbouřené černé moře, třicet stop vysoké vodní valy kvílí a řvou,
chodbu snů v sedmém podlaží omyla tichá mořská pěna,

nemilosrdný vodní vír se blíží skryt mezi dlouhými, valícími se vlnami,
běsnící oceán buší na kajutová okénka;

vpluli jsme do tajemných černých vod.

Náhle ze dna hlubin moře vyvřel teplý proud

a obrovské vlny se rázem zlomily v dunící vodopády,

vlna za vlnou jakoby závodily s naším *Azurovým oceánem*;

prudký vítr, obrovské nekonečné vlny – v dále před námi vyhodil starý rybář
kotvu,

prý ať si prý o něj neděláme starosti, říká, jen tak si užívá svobodného života.

Obrovské vlny před přídíl se vzdouvají do gigantických vodních clon,

až zcela zastřely naši neuvěřitelnou námořní cestu,

kapitán vydává rozkaz napnout plachty a vyvěsit vlajku se jménem naší lodi

– *Azurový oceán*

— znak bódhičitty na zástavě dhvadža.

Krásná *Jasněnka* říká – když už jsme se vydali na toulky,
neohlížejte se více zpět a zapomeňte na stesk po domově;
náhle se opět vzduly lámající se vlny
a zábradlí lemující palubu se v mžiku ocitla pod vodou.
Mladý kapitán *Azurového oceánu* chce, abychom naslouchali zpěvu moře,
symfonické skladbě o ušlechtilé podstatě vody, kterou nám oceán dnes v noci
vyhrává –
pohlédni, kterak ta obloukovitá stříbrná opona nad námi současně s ním
splétá příběh nezměrných vod;
lazuritová mřížová okénka v kajutách během chvilky zahalila mořská mlha
a vodní opar.
Čistá, jsi Bohyně deště a hromů, krásná pianistka doprovázející vodní víly
k tanci,
to dle tvého rytmu se v poskakujících vlnách občas ponoří či divoce roztančí;
Druhá, Bohyně sankhary, rozehrála housličky a volá hvězdy na nebi,
Já vedle tebe zpívám z plných plic a pro všechny tančím na skladbu
Narcisky;
zatančí ještě jeden posvátný tanec k větší slávě Nebes, prosila mě *Třetí*.
Náhle se na čarokrásné obloze objevil tichý, ničím nerušený azurový paprsek,
postupně prorazil temnou černotu, vyhnal setrvávající šed'
a znovu před námi rozprostřel pás smaragdové vody, pás azurově modré
oblohy, pás zelenkavé záře.
Druhá se opírá o okno kajuty a pozoruje blankytně modrá nebesa.

Dívka létající na křídlech fantazie právě teď spřádá příběh o naší plavbě,
Sněhulka jádra chaosu pro mě načrtává portrét mladé tanečnice,

přikreslila i omamnou vůni letního jižního větru, jež přiletěla z oceánu
prvotních snů,
krásná *Jasněnka* ke mně rychle přiběhla a říká:
Dorazili jsme k lodi člověka–ryby u skrytých korálů,
do nejtajemnější jeskyně Nesmrtelných u Azurového mostu;
pohlédni na to čarovné místo uprostřed křišťálově průzračných vod,
na tu záplavu líbezně tančících překrásných mořských růží
na ledové kapičky rosy třpytící se všude kolem.
Tam v dáli hluboko na dně oceánu sídlí hlavní vodní božstvo,
stojí na ledovci v polární krajině a upírá na nás zrak.
Tu noc zářila hvězdami posetá šachovnice Mléčné dráhy jasněji než obvykle
a my na tom čarovném místě uprostřed nezměrných křišťálově průzračných
vod
zachytili jeden tajuplný paprsek.

Uviděla jsem, jak jsi potichu vešla do obloukovité kajuty,
opatrně roztáhla pestrobarevný závěs
a zpoza prosklených dveří chvíli obdivovala to azurové nekonečno.
Poté jsi vzala křišťálové přesýpací hodiny,
otočila je a postavila na mřížkové okno v kajutě, ve kterém se zrcadlilo rudé
zapadající slunce –
jejich převrácený odraz se ihned objevil v okenní tabulce;
slabý větřík, který dnešní noci zavítal i na naši palubu,
vysušil kapičky rosy na chodbě před kajutami.
Bohyně sankhary vrcholného léta – *Druhá*, které říkájí *Rosálka*,

odmítá ponechat mládí na onom břehu fantazie,
zlehka prsty ťuká na blog mládí
a hledá dřívější bázlivou osudovou lásku postrádající věrohodnost.
Za rozbřesku pronikl paprsek vycházejícího slunce do okna jedenácté kajuty

Azurového oceánu otočené na východ

a kapitán okamžitě vypravil svou sluneční energií poháněnou plachetnici
vyplouvaje zpět na neuvěřitelnou námořní cestu;
včerejší jihovýchodní vítr se dnes stočil k jihozápadu,
na třinácti stěžních zůstala jen jedna plachta promáčená.

Kapička rosy – křišťálová kulička, jež spadla z nejvyššího stěžně do středu
oceánu,

s hlasitým žblunknutím dopadla na hladinu, kde roztříštila odraz kotouče
zapadajícího slunce

a v mžiku, téměř rychlostí světla, jej vyslala do čisté sféry nebes za nebesy,
načež se sama potopila do hlubin.

Kapitán přišel na palubu a pohlédl do dále před přídíl, kde pod hladinou
pluly velryby,

Ty, Já, Druhá, První a Třetí – naše siluety se třpytily v záři zapadajícího
slunce.

Kapitán říká, že od dnešního dne nezakotvíme po sedm dní a sedm nocí,
necháme vítr a vlny, aby nás svobodně unášely,
a společně se budeme toulat na té neuvěřitelné námořní cestě.

První a *On* tvrdí, že toto je ta nejkrásnější plavba,
na mořské hladině hustě pokryté drobnými vlnkami se zrcadlí tajemná
osnova azurové oblohy,

gigantický oceán se pohybuje společně s mohutným tokem času
a rozděluje jej do různých časoprostorových sfér;
kužely světla se proměnily v uchvacující scénérii.
My dívky se každý den převlékáme do nových krásných šatů,
abychom ladily s neustále se měnícími barvami oceánu;
vystoupily jsme na třináctou palubu *Azurového oceánu*, kde si hráváme,
všude kolem jen nedozírný Tichý oceán, jakoby složený z azurových svitků.
Na neuvěřitelné námořní cestě,
na plachetnici poháněné energií slunce
zdoláme nespočet obrovských vodních tunelů
a jako topasová modř, jež rodí nefritově zelenou a skrývá čistou blankytnost,
dosáhneme i my absolutního naplnění.
Silný poryv větru vypnul plachtu na hlavním stěžni, až zakryla celou oblohu
a její lano se napjalo jako struna,
neústupná plachetnice okamžitě vystřelila vpřed a během chvilky urazila
vzdálenost tří tisíc mil...

*

Chapter XVIII

碧寂・第十八回

散意

18. Rozrušení

*Rytiny šupin bájně ryby Kchun pokrývají celou plochu totemu uvnitř
starobylého paláce z dob před mnoha a mnoha kalpami,
v měsíčním světle, jež zaplavilo vše vůkol, se třpytí zlatý svitek
Mikroskopického prachu.*

Sněhobílé vlnobití roztránilo průzračné azurové moře, jež jakoby splynulo
s oblohou,

vlny 13. stupně roztočily zuřivé vodní víry
a ve větru děsivě řvou.

Azurový oceán se nebojí větru, neobává se vln, nezná, co je strach;
občas pluje hustou černou mlhou po rozbouřeném, divokém moři,
jindy proplová mezi kusy ker odlomených z dávných ledovců,
čas od času zahlédneme bledé světlo majáku, jež bliká v dáli u jeskyně

Nesmrtelných u Azurového mostu,
jindy jsme svědky toho, jak se na neuvěřitelné námořní cestě zrcadlí nebeská
modř.

Náhle na otevřenou palubu *Azurového oceánu* pronikly mrazivé poryvy větru,
kapitán nechal okamžitě napnout plachty a křížuje proti větru překonal celá
snová nebesa,

dlouhý pás mořské mlhy přikryl zástavu dhvadža
a naše plachetnice pomalu vletěla mezi nachová oblaka.

Mladý kapitán vytáhl plachty vysoko až ke 13. stupni,
díky atmosferickému proudění vysoko nad námi vítr opět postupně zesílil
a *Azurový oceán* jako šíp v mžiku přelétl několik tisíc mil.

Stmívá se a rudý kotouč visí nad obzorem,
poletující červánky zaplavily celou oblohu a dávají ještě více vyniknout
zlatavým tónům zapadajícího slunce,
vyduté plachty na stěžních jakoby chtěli dosáhnout samotných nebes.
Zlehounka plujeme tou záplavou pestrých barev právě se rodící noci,

papuchalk a bájný moudrý pták společně tančí vítající měsíc,
hvězdy na Mléčné dráze vesele pokřikují, zvědavě natahují krky;
společně na třinácté venkovní palubě
zavěšujeme tajuplný mušelínový stan
a chytáme do něj roj padajících hvězd, které opustily souhvězdí Vodnáře.
Druhá opět tváří v tvář padající hvězdě vyslovila tajné přání,
další věčný slib svému milenci –
nezbývá než počkat, jak jej v budoucnu naplní.
Noc se přehoupala do druhé poloviny – vítr opět zesílil, vlny se znovu divoce
vzedmuly
i hvězdy na Mléčné dráze se postupně skryly.
Sklidily jsme tajuplný mušelínový stan a ohlédly se zpět –
Azurový oceán zrovna hnán větrem rozrážel vlny,
jako čepel tajuplného vzácného meče, jež se snesl z Nebes,
rozřízl bílou, přetál modrou a proměnil je ve smaragdově černou barvu
zeleného nefritu.
S rozbřeskem se vítr utišil a moře se zklidnilo,
rudé slunce se již dávno vyhouplo nad obzor a visí vysoko na obloze,
nebe prosvícené paprsky ranního slunce doprovází červánky až na horizont,
kde vzájemně podtrhují své barvy.
Náhle se celá vodní hladina zčeřila – uprostřed oceánu rozkvetly průzračně
čisté vlnky,
jako miliony lotosových květů, které obdivně vzdychají nad *Azurovým*
oceánem,
sněhobílé plachty pronásledují sněhobílé vlny.

Pohlédni na zástavu dhvadža se znakem bodhičitty,
jak se bezstarostně třepotá ve větru na vrcholu stěžně dotýkajícího se nebes;
šňůrka křišťálově průsvitných kapek vody lenivě setrvává na zábradlí paluby,
jako by ruka neznámého umělce ozdobně vyložila *Azurový oceán* tisícem
tekutých drahokamů.

On, mladý kapitán, stáhl 37 plachet, složil je do tvaru okvětních lístků
lotosových květů
a v souladu s rytmem vlnění moře nechává vítr, aby námi pohupoval na
vodách nemyslitelného Vonného oceánu.

Říká, že stačí ovládnout hluboký kód oceánu,
proniknout do komplikované podstaty té obrovské vodní plochy,
tu ať zuří bouře a vzedmou se hroživé vlny 17. stupně,
či v oblasti oceánského proudu Kurošio narazíme na mohutnou cyklónu,
Azurový oceán se nikdy neotočí zpět, nikdy se nepotopí,
nás 53 duchovních přátel se nebude lekat, bát, mít strach;
pohlédni na ty nespoutané a divoké dlouhé vlny, kterak jsou vtahovány do
magického víru a se zábleskem mizí.

Náhle sjel z oblohy blesk, který jakoby uprostřed snového oceánu nakreslil
vykřičník.

Občas se přihnala obrovská vlna a spláchla spodní paluby –
vlastně to byl vodní proud po dlouhý čas spící v hlubinách oceánu,
jež nečekaně probuzen neznámou silou z dlouhého spánku,
proměnil dlouhou chodbu před kajutami v břeh bičovaný vlnobitím;
Azurový oceán se proplétá mezi divoce rozbouřenými vlnami.

Běsnící víchr přivolal průtrž mračen a rozehrává divokou symfonickou skladbu,
tyčící se vlny společně s hromy a blesky skládají za rozbřesku vášnivý kvartet.
111 silných provazů je pevně přivázáno k plachtám na 37 vysokých stěžnících,
mladý kapitán pevně přitáhl zástavu dhvadža, která se hlasitě třepotala
ve větru.

Azurový oceán pluje na okraji větrného proudění,
podél dešťové clony frontálního systému.
Kapitán chce, abych zpívala z plných plic na počest Nebesům,
aby *Třetí* tančila tajemný tanec rusalek k úctě Země.
Abys *Ty*, Bohyně deště a hromů, purpurovými blesky a modravou jinovatkou
zažehla centrální bod oceánu –
lampu ukrytou na nejhlubším nejtajemnějším místě moří.
Za hustého mrhlení náhle prostoupila každý kout *Azurového oceánu*
podivná vůně,
vítr okamžitě zeslábl, obrovské vlny se zklidnily a moře se postupně
rozjasnilo.
Kapitán vydal rozkaz, abychom na chodbě za okny kajut zhasly všechna
světla,
zavřely oči, zklidnily se a uprostřed tajuplném oceánu se na chvílku oddaly
meditaci,
zanedlouho nás vyzval, abychom společně pootevřely oči jako bódhisattva.
Jaká krása – před našima očima se náhle zjevil bájný Vonný oceán:
uprostřed nekonečné průzračně azurové plochy se jako bílá křídélka občas
mihnou oblohou letící mraky,

plachetnice stíhá čarovnou záři na hladině osvícené sluncem,
pod hladinou si překrásné neznámé rybky hrají na honěnou,
topasově modrá nebesa rodící nefritovou zeleň a blankytnou modř odráží vše
živé v Nečisté zemi,

tajemství zrodu esoterické příčiny buddhy sestoupivšího na zem v atlasu
genových segmentů chromosomu 1.

Za jednoho klidného večera v období Nalévání zrna pluje nás všech

53 duchovních přátel na *Azurovém oceánu*,

společně jsme zahlédli nejtajemnější neposkvrněné místo Vonného oceánu,
spatřili uchvacující scénérii ušlechtilé podstaty vody.

Dnes v noci se obrovský pták Pcheng snesl ze stříbrné záře pěti Nebí
a když překonal vrcholek nejvýše vystupující ze dna moře, proměnil se
v bájnou obrovskou rybu Kchun.

Rytiny šupin ryby Kchun pokrývají celou plochu totemu uvnitř starobylého
paláce z dob před mnoha a mnoha kalpami,

v měsíčním světle, jež zaplavilo vše vůkol, se třpytí zlatý svitek

Mikroskopického prachu.

Ve skutečnosti toto je ona neuvěřitelná námořní cesta, po které toužíme
uprostřed našich snů:

prosycená starobylou moudrostí nezměrných svitků,

skrývající nespočet překrásných duchovních darů,

prostoupená silou Buddhova učení, neovlivnitelná okolními svody.

Na třpytivé hladině lesknoucí se v záři slunce se míhají oslnivé tajemné
odstíny,

tisíce průzračných kapiček se modravě blýská a zaplavuje okolí azurovou
modří;

v noci se na stříbrném plátně rozvinula šroubovice Mléčné dráhy, která se
neustále nepozorovaně měnila,
a uprostřed čarovného oceánu hrála božstva s hvězdami hru harmonického
splývání myslí a vnitřní proměny;
On, mladý kapitán, chtěl, abychom uprostřed překrásného Vonného oceánu,
obklopeni ušlechtilou podstavou vody
opustily neustálý koloběh zrodu a zániku a usilovaly o kontinuitu ve stopách
osvětlující prázdnoty.
Pohlédni na ty zpěněné čepečky vln, kterak soupeří s divokým vlnobitím,
na tu kapičku vody z pradávných dob před mnoha a mnoha kalpami, jež se
usídlila na okně kajuty, aby zde přečkala noc.
Útočiště prvotního snu nalezené za dlouhého pochodu uprostřed snění...

*

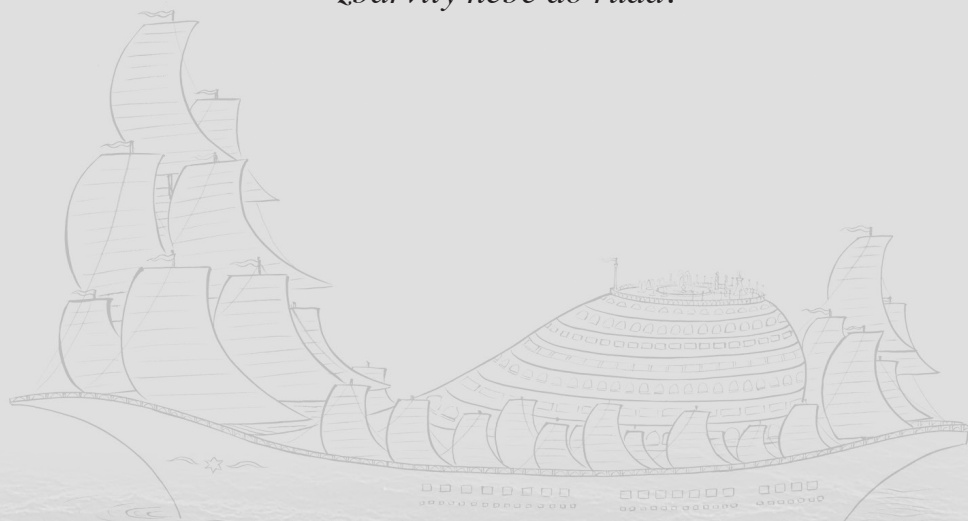
Chapter XIX

碧寂・第十九回

定中

19. Soustředěnost

*Překonali jsme samotný okraj světa a spatřili neuvěřitelný
panenský příboj,
opření o zábradlí na palubě jsme pozorovali, jak červánky
zbarvily nebe do ruda.*

Mladička *První* vzpomíná na první sladké políbení,
 útržky snu, jež unáší tajuplný mořský proud;
 uviděla jsem dívku od řeky Luo, jak vystoupila z víru vln –
 atmosférické proudění se v mžiku proměnilo v zuřivou cyklónu
 a vzedmulo divoké vlnobití –
 chvílemi překračovala vrcholky vln,
 jindy kličkovala v hlubokých korytech mezi vodními stěnami.
 Dnes se vysoko nad mraky náhle vytvořily krystalky ledu,
 proud horkého vzduchu se spirálovitě vznesl podél stěny magického oka
 v centru vichřice
 a najednou, jako když obrátí konev, se z černých vířících mraků spustil
 hlasitý liják.

Azurový oceán pluje tajemným temným středem oceánu,
 zahlédla jsem životní energii ušlechtilé podstaty vody,
 vyzařující z plamenů, které hluboko na samém dně oceánu uzamkl led;
 v dáli na obzoru azurově modrá oblaka
 objímají nefritově zelenou horu.
 Náhle zpoza mraků vystřelil tajemný azurový paprsek
 a protrhl pás oblaků, jenž halil horské svahy –
 modrá a sytě zelená se vzájemně prostupovaly a vpíjely jedna do druhé,
 až zbyla jen vrstva mlžného oparu, ze kterého hustě mžilo.
 Vysoko na nebi se sytě azurová oblaka dotkla nefritově zeleného vrcholku
 hory,
 aby si vzájemně předaly ryzí, neposkvrněnou energii jin a jang;
 dole na zemi se modrá a zelená v pevném objetí vzájemně slučovaly v okrese
 u hory Wu,

až dosáhly absolutní jednoty.

Majestátní strom s hustě propletenými kořeny dotýkající se samotných nebes
se proměnil ve dvě cesty návratu
vycházející z nejhlubšího a nejtajemnějšího nitra hory a mraků,
údolí na vrcholu mraků, vrchol v údolí hory,
vrchol a údolí, údolí a vrchol, splývají, slučují a stékají se v tocích tisíce řek.
Azurový oceán pluje po záhadné starobylé námořní cestě,
usiluje o proniknutí do komplikované podstaty té obrovské vodní plochy;
dnes v noci na vrchní palubě se dívka, jež právě dospěla,
za divokého tance vroucně líbá se svým milencem a díky karmě, která
následuje touhu, jej strhává spolu s sebou.

Obrovský měsíc se vyhoupl nad rozvlněný příboj
a pohupující se vlnky, kyvadlo času, odpočítávají
minutu za minutou, vteřinu za vteřinou, a poté mizí;
Azurový oceán se pohybuje vpřed spolu s tokem času.
Pohlédni na to skryté hnízdečko mladé dívky a jejího milence,
ve skořápce pod skořápkou se stále skrývá šat.
Průzračný vzduch, azurová obloha, smaragdové moře –
překrývají se a splývají s barvou *Azurového oceánu*;
mezitím pod vodou jedna ryбка právě usnula a zrovna ve snu staví sen,
ve kterém unikla ze sítě tajemného koše, jež upletl kapitán.
Říkáš, že jsem nejkrásnější anděl jeho snů,
Druhá tvrdí, že jsem odvěká milenka z jeho kouzelného města falešné
nirvány;

Sněhulka jádra chaosu chce, abych se ve svitu měsíce nalíčila a předvedla ještě
jeden tanec mládí,
abych si připnula pár pestrobarevných křídel a ladila tak s duhou,
rysy obličejů v mých nachových tvářích aby ještě více vynikly.
Z jižního Tichého oceánu přiletěl papuchalk a doprovází bájného ptáka
moudrosti,
jeden zlatý paprsek setrval na nebi až do romantického západu měsíce.

Jeho tajuplný pavilon, má rozlohu neobyčejných 111 metrů čtverečních,
lazuritové okno, sahající až k zemi, za rozbřesku vítá kotouč vycházejícího
slunce –
mraky letící oblohou dnes vytesaly nejkrásnější podobu země.
53 duchovních přátel, posádka *Azurovém oceánu*, se setkal na třinácté
palubě, aby pozorovalo východ slunce,
na vodní hladině se zrcadlila překrásná scénérie třpytící se tisícem barev –
to azurová Nebesa zrodila nefritově zelený oceán.
Mladý kapitán pevně přitáhl lana a během chvilky napnul plachty,
Azurový oceán vyrazil vstříc východnímu větru směrem k místu, kde vychází
slunce,
a my zahlédli hejno krásných stěhujících se ryb.
Jako bychom zaslechli hromadný křik kolonie tučňáků ze samotného kraje
severního pólu,
vlny vířily kolem plachetních stěžňů, vítr brázdil azurovou vodní hladinu,
překonali jsme samotný okraj světa a spatřili nemyslitelný panenský příboj,

opření o zábradlí na palubě jsme pozorovali, jak červánky zbarvily nebe do ruda.

Klidná životadárná vodní plocha, jež stráží minulost –
na neuvěřitelné starobylé námořní cestě hledající lásku
jsme v nekonečné vodní říši prožili tři noci a tři dny.
Podívej na ty rybky, padla noc a ony usnuly,
podívej na ty rybky, setmělo se a ony procitly;
dnes v noci hrálo naše divadlo pod hvězdnou oblohou opět hru
o člověku–rybě,

který pluje po hladině rozhání hejna ryb.

Azurový oceán je naším roztomilým sladkým domovem,
roj padajících hvězd, které již více jak 3000 let nikdo nespátřil,
přiletěl dnes v noci za *Azurovým oceánem* do severního Tichého oceánu –
sledujíc starobyrou námořní cestu mezi ledovci jsme z jihu připluli na sever
a v souladu s rytmem oceánu necháváme naši plachetnici plout spolu
s mořským příbojem;

večer se rudý kotouč zapadajícího slunce zastavil v okně kajuty a paprskem
spočínul na čele *Třetí*.

Náš mladý kapitán, který stejně jako *Pán deště* již dávno překonal starobyrou
tajuplnou námořní moudrost,
si nepřeje, aby se tato velkolepá námořní plavba rozplynula v našich snech
následována hlubokým spánkem,
a tak zatímco *Azurový oceán* prorazil rozbouřené valící se vlny, jež
vyprovokovaly zvuk příboje k poetické dokonalosti,

mladý kapitán na nás všechny něžně volá, abychom se rychle probrali ze sna.

Dnes za soumraku se mysl nás, 53 duchovních přátel, ustálila v poklidu

období Nalévání zrna:

tvým nitrem se rozlila sebedůvěra naplněná milosrdenstvím a neposkvrněnou
čistotou,

láska *Druhé* je jako překrásná imaginární hebká mlha,

Třetí ráda hraje kněžku mladého kapitána, jež tiší rozbouřený oceán.

První si vlastně ze zvyku náhle vzpomněla, že by chtěla, aby dvě okřídlené

bestie, myšlení a fantazie, hrály zábavnou hru,

Sněhulka je tajemný ochránce – *Jasněnka* je zvědavá tazatelka;

náhle se z oblohy spustilo husté mrholení a padalo do průzračných vod
oceánu.

Dnes jsme se všichni sešli v hudebním sále na sedmé palubě a povídáme si,

na širokém plátně Mléčné dráhy probíhá repríza dřívějšího vysílání,

rovnice vzpomínek paměťové jednotky Oceánu vědění dělá ve snu laciné
triky,

velkou rybu, která právě polykala malou rybku, zmrazila skupina plujících
ker –

zcela nový důkaz otisknutý do vrstvy azurových útesů pod ledovcem,

který se za dalších 3000 let stane starobylým totemem mořeplavců.

Tu noc se mi zdálo, že náš mladý kapitán a *Azurový oceán*

se proměnili v obrovskou modrou rybu Kchun a potopili se ke dnu oceánu,

aby zde zkoumali jinou dimenzi té nesmírně hluboké vodní říše;

tu noc se ti zdálo, že náš mladý kapitán a *Azurový oceán*

se proměnili v obrovského modrého ptáka Pcheng a vzlétli vstříc azurové
modré obloze.

Náhle se v prostoru vynořily jako kaleidoskop se měnící čarovné scénérie
kouzelného města falešné nirvány,
jež rušily mysli nás, 53 hostů v kajutách – tu noc jsme spali velice neklidně.

*

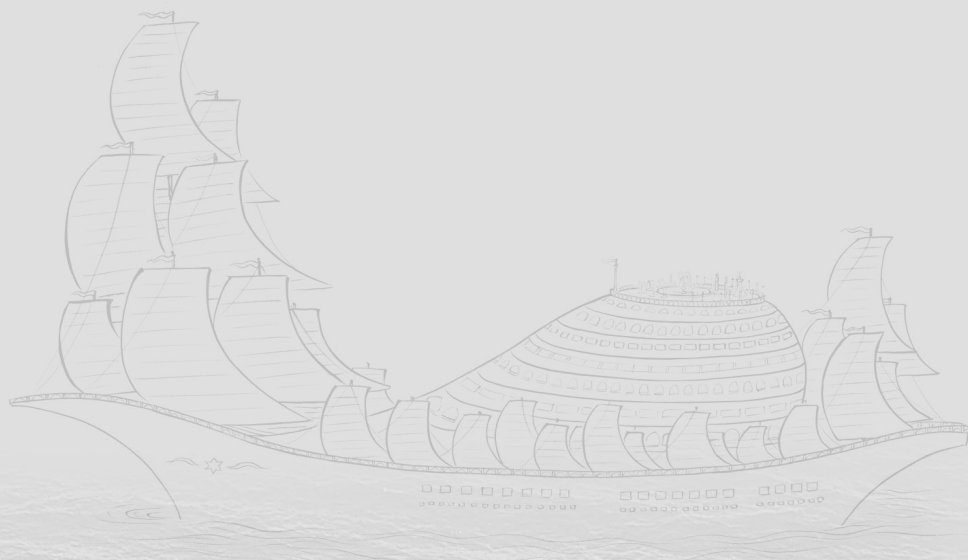
Chapter XX

碧寂・第二十回

夢中

20. *Iluze*

*Náhodné seskupení – První, dívka, jež létá na křídlech fantazie,
každou noc proniká do milencových snů.*

Vítr se prohání chodbou kajut, kterou co chvíli prosvítí údery blesků,
dešť se potuluje sem a tam na otevřené horní palubě.
Oceánem se rozléhá dunění rozbouřených vln,
horizont zakryly drobné kapičky deště,
hlasité burácení hromů hrůzně doléhá z oblohy na zástavu dhvadža;
tu náhle přetála a pohltila jeden ze záblesků tajemná černá temnota.
Silné tryskové proudění přineslo deštivou frontu
a příroda dnes v noci nečekaně rozpoutala zuřivou bouři,
divoce rozvlněná hladina moře rozevívá náruč větru,
odlesk dešťových kapek se soustřeďuje na stěžních, kde se znovu zatřpytí
a mizí,
sněhobílé valící se vlny jakoby polykaly azurovou oblohu.
Azurový oceán se nechává unášet po té obrovské vodní ploše,
podvoluje se obrovským vlnám sedmého stupně, míří neznámo kam.
Oblaka, dešť, voda – tři elementy, jež právě rozehrály duet větru a vln;
napínáme plachty, abychom zachytili každý poryv a za den překonali
vzdálenost tisíce mil –
Azurový oceán se okamžitě rozletěl po nedozírné vodní hladině.

Nad oceánem se dnes konečně oteplilo,
rozbřesk roztáhl nebeskou oponu a viditelnost se postupně zvýšila;
dorazili jsme na místo prostoupené tajemnou energií,
do neznámých vod tvořených koncentrací neuvěřitelného,
průzračná záře vln prosvítá skrze třpytivou azurovou modř.
Mladý kapitán u kormidla pluje rychlostí větru,

vyřezává a roztáčí kormidelní setrvačnick starobylého kompasu
a následuje směr papuchalka a bájného ptáka moudrosti míří do
nejvzdálenějších koutů světa.

Hejno létajících ryb se na hladině oceánu setkalo s hejnem bájných
stříbroplavců –

ten třpytivý list probleskující pod hladinou je ve skutečnosti oliheň duhová
vystavující na obdiv kaleidoskop svých překrásných barev;
náhle jsme v dálce uviděli hejno tučňáků, jak společně meditují.

Objevíli jsme, že na dně nesmírně hlubokého oceánu se skrývá tajemný
paprsek modrého světla –

to hejno překrásných ryb z neuvěřitelné námořní cesty, nerušeně a klidně
spících,

přineslo po hladině obrysy té tajemné jiskrně modré záře;

tu náhle všem těm rybkám, hluboce spícím a oddávajícím se krásným snům,
přibyl na těle překrásný motýlí šat.

Tajuplně tancuje v blankytně modrých vodách,

Azurový oceán je neústupnou plachetnicí, na níž mladí uskutečňují své sny –
díky němu se náš dharmadhatu, svět, ve kterém se vznáší naše přání a touhy,
nikdy nepotopí,

díky němu dosáhnou naše sliby na neuvěřitelné námořní cestě vnitřní
proměny,

díky němu se naše sliby v objetí ušlechtilé podstaty vody naplní.

Před nabytím formy – *Jasněnka* nikdy nezanechává prázdné místo,
hladina oceánu klidná jako zrcadlo
již dávno bez příčiny zrodila na tisíc barevných odstínů.

Ryzí prostota – *Sněhulka* jádra chaosu
spolykala tu purpurovou energii, kterou přinesl jarní vítr.
Harmonie myslí – *Ty, Čistá*, Bohyně deště a hromů,
v období Probouzení hmyzu usiluješ o objevení nejasného tajemství života.
Odpoutání – *Já* dívka–motýl,
roztahuji křídla v překrásném Vonném oceánu,
proměňuji se v Mléčnou dráhu Indrovy sítě.
Utišení – *Druhá*, Bohyně sankhary vrcholného léta,
každou noc hledá *Rosálku*
v myslí sprádajíc scény her snových milenců.
Útočiště – *První*, dívka, jež létá na křídlech fantazie,
každou noc proniká do milencova spánku
a loupí příběh skutečné lásky odehrávající se v jeho snech.
Uvolnění – dívka od řeky Luo tká dlouhý bavlněný plášť, vyšívá límeček;
jindy ráda ladně tančí na hladině jezera připomínající zrcadlo sestavené
z diamantů.
Třetí, děvče od řeky Luo, je kněžkou *Azurového oceánu*,
a to jen proto, že přání z minulosti podnítilo odvěkou touhu.
Původní sen – topasová modř, jež rodí sytě zelenou, nefritovou a blankytně
modrou.
Poutníci *Azurového oceánu* na neuvěřitelné námořní cestě zahlédli čistou,
všeprostupující záři;
loď a strž se nepozorovaně přesouvají, hora a mokřina se v noci přemísťují,
a to vše během okamžiku.
Duchovní růst – *Azurový oceán* beze spěchu pronásleduje slunce klouzaje po
vlnách,

lesklé vlnky se zářivě třpytí a společně vytvářejí překrásné obrazce,
události a okolnosti provázející náš odjezd odnesl nekonečný oceán.
Azurový oceán je jako tajemná mořská chatrč, vesele pomalovaná výletní loď,
která se neustále potají mění uprostřed blankytně modrých, nefritových vod.
Krásné sny – pták Pcheng se proměnil v rybu Kchun a surfuje na vysokých
vlnách,
člověk–ryba připlul jako vyslanec ze své Vodní říše na *Azurový oceán*
a když se loučil, daroval každému z nás perlu, jež v noci září.
Naplnění – napnuli jsme neústupné sluneční plachty
a vyvěsili zástavu dhvadža vítajíc nachově rudou oblohu,
deset tisíc červánkových paprsků roztančilo rudý kotouč zapadajícího slunce,
chladný vítr pohladil něžně vodní hladinu.

Dívka od řeky Luo překročila zářivé vlnky seřazené vodními víly,
lehounce klouže po průzračné do ruda zbarvené hladině a zve nás,
abychom ve vodním zrcadle, ve kterém se zračilo zapadající slunce,
společně pátraly po esoterické podstatě nebeské opony tajemného vesmíru,
pronásledovaly roj padajících hvězd nekonečné oslnivé Mléčné dráhy
dharmadhatu
a shromáždily je v okení rámu kajuty.
První polovina noci – momentální myšlenky se již dávno proměnily
v budoucí představy,
vše, co na chvíli vstoupí do cesty našeho pohledu, jsou skutečné jevy,
podoby budoucích vzpomínek,

53 poutníků na *Azurovém oceánu* společně recituje tajemnou píseň moří,
společně předcítá ze tří tajuplných svitků mikroskopického prachu – Vědění,
Přirozenosti, Poznání.

Půlnoc – na jasné obloze se objevilo chaotické frontální proudění a opět
zmizelo,

kulatý měsíc na nás uprostřed stříbrné záře po pět nocí koulel svýma
oslnivýma očima;
ze stejného místa každý jinak viděl, jak se *Azurový oceán* zaleskl sedmi
čarovnými odstíny modré,
které však záhy spláchl náhlý příval zpěněných vln a proměnil je v nebeský
vítr.

Druhá polovina noci – tajemná energie vytvořila dvě spirálovité vodní
smršti,
průzračné moře rozkutálelo vlny vědění, jež hluboko na dně oceánů
aktivovaly tepavý proud magnetických vln,
kapitán otočil plachetnici, která rázem vyrazila jako raketoplán, přelétla
rozbouřené moře
a v mžiku opustila náš modrý, sen připomínající oceán – plavba zpět.

Tou dobou se již všichni ponořili do říše snů ve svém podvědomí
nechávajíce *Azurový oceán* klouzat po té obrovské vodní ploše,
dovolujíce mořským vlnám, aby pohltily zázraky našich dobrodružství.
Jen *Jasněnka* stále ještě zůstává na třinácté palubě
a pozoruje, jak na sebe obloha plná hvězd a Mléčná dráha vzájemně působí;
Sněhulka jádra chaosu, jako by náhle porozuměla, promluvila:

Lotosový květ o tisíci okvětních plátcích, který se proměnil v loďku,
pagodovou plachetnici,
je ve skutečnosti příběhem o tom, jak blízký přítel hledal člověka, jež mu byl
určen osudem.

Dívka od řeky Luo vkládá do mého oceánu snů souřadnice *Třetí*, abychom
se v příštím životě opět setkali,
Ty cestujíc po proudu uzamykáš řeky a jezera, nedokážeš však uzamknout
svou lásku k němu;

Jasněnka byla původně hliněná figurka tanečnice –
stále má na sobě taneční šaty figuríny a tančí.

*

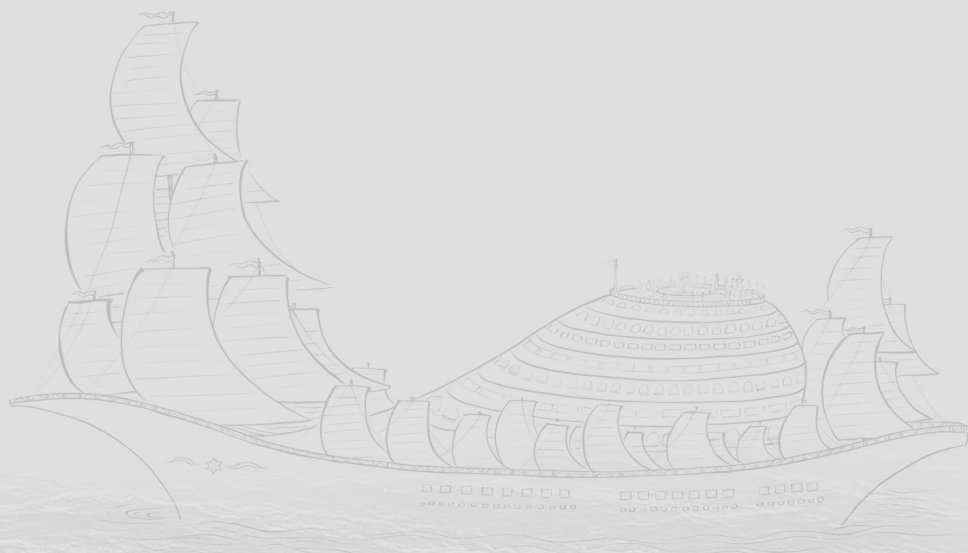
Chapter XXI

碧寂・第二十一回

亂意識

21. Vědomí v chaosu

*Je to prvotní dojetí podnícené broskvovými květy,
uschovala jsem svoji lásku do samého středu nesmírně
hlubokého jezera v jeho srdci.*

Snová káča se od věků blýská uprostřed širého nekonečného oceánu,
divoké kachny se strakatými hlavami přelétly Himaláje nemajíce strach
z krutých mrazů,
hejno krásných neznámých ryb se sešlo, aby si navzájem vyměnily tajemné
cesty návratu;
jsme zpět z neuvěřitelné námořní cesty a plujeme teď po průzračné
smaragdově modré říčce.

Třetí přišla včera večer do mého domu,
za rozbřesku sluneční záře osvětila nahou sochu u okna;
prý jí v dětství daroval tajemné taneční šaty hliněné figurky tanečnice,
aby v nekonečném vodopádu tančila tanec k počtě Nebes.
Můj pohyb byl náhle tak ladný, až jsem roztančila křišťálové zrcadlo oblohy,
říká mi *Třetí*, pohled průzračně jasný jako tekoucí vodopád,
v jejích očích jsem zahlédla vodní proud, jak se v korytu otáčí a bezcílně
krouží.

Lotosová bárka napjala plachty
a vyplula v jasné záři měsíce,
Třetí náhle vykouzila na tváři sladký úsměv a řekla:
toto je ten převrácený svět z našich snů.
Půlnoc na začátku léta – hvězdy na Mléčné dráze září jasněji než obvykle,
plujeme na nezastavitelné bárce, pronásledujeme vrcholky vln unášení
proudem,
láska jako nezachytitelný paprsek měsíčního svitu oslnivě září z našich čel,
potichu stírá osamělé prázdné náčrtky v našich srdcích;
lotosová bárka přirazila k molu u vodního stavení té *První*.

Lidé žijící na vodě – v noci zářící perly, jež skanuly z očí člověka–ryby,
v každé z perel jsou vepsány stopy slz vjemů dřívějších událostí.

První říká, že dnes v noci fouká neobvykle chladný vítr,
závěsy mraků setrvávají nad mlhou neochotny odejít,
hustá vodní pára již dávno zahalila celé vodní stavení,
příval zpěněných vln se rozbíjí o stěny domu a poprašuje celé okolí
sněhobílou pěnou.

První mi říká, že včera v noci se jí zdálo o ohnivé lišce, jež uměla zpívat,
náhle se proměnila v zelenomodrého ptáčka a v duchu pronikla do mého
snu, kde začala tančit;

krásná rybka z neuvěřitelné námořní cesty
vyskočila z vody a zmizela ve třpytivé Mléčné dráze pronásledujíc vlny.
V mžiku se frontální systém nad vodním stavením přesunul do sfér, kde se
rodí hromy a déšť,
a za nedlouho se spustil ohromný liják.

První říká, že *Třetí* je vodní plochou a *On* voňavým jižním větrem
klouzajícím po její hladině,
dnes v noci si s ním *Třetí* dala schůzku a společně vysypají přesýpací hodiny
času;

autoportréty, které namalovali v dětství se míhají a proplétají v záři
padajících zrníček písku:

Třetí na obraze rozverně vyplazuje jazyk, *On* se široce směje,
jako čerství milenci v třpytivě zářícím tunelu času,

Třetí ukládá sladké úsměvy ve spirálách konečků jeho prstů svírajících květ.

Tu noc velká voda spolu s postupujícím frontálním systémem zahalila vše do
zlověstné temnoty,

vodní stavení je unášeno proudem bezcílně jako osamělý ostrov,
divoký poryv větru přinesl ozvěnu burácení hromů a třeskot blesků,
jako bychom pluli na *Azurovém oceánu* po neuvěřitelné námořní cestě.

Třetí si stále uchovává dětskou nevinnost, říkám,
ani v tuto chvíli ji neopouští dobrá nálada,
na průhledném okně počítá třpytící se kapičky deště.

Po bouřlivé noci se lidé žijící na vodě opět vrátili ke svému klidnému životu,
rudý sluneční kotouč se jako zářivě červený nafukovací balónek pohupuje na
východ od vodního stavení,

loučíme se s *První*, nasedáme na lotosovou bárku a s větrem odplouváme
volní jako ptáci.

Třetí přišla včera v noci do mého domu, abychom společně snily o paláci ze
sna

a spřádaly pestrobarevné odstíny snů.

Obě dvě rády tančíme, obě vlastníme tajemné taneční šaty hliněné figurky
tanečnice, které nám daroval,

často společně zpíváme a tančíme, zatímco nás doprovází na buben;
toho roku na jaře broskvoně v naší zahradě kvetly obzvláště krásně.

Obloha plná hvězd visela nad tím růžovým závěsem,
hustá zelená travička vyrašila za jarního větru období Probouzení hmyzu,
nachové květy šťovíku se rozevřely v jarním deštičku a přijímají křest;
motýlí jsou vrátnými jarními přírody, říká *Třetí*.

Když se snesla noc, přiletěla vážka a zatukala na její okno,
v tu chvíli se zvedl východní vítr a rozvířil padající květy, až celý sad
 broskvoní zaplnil nachový déšť,
každý okvětní plátek prostoupila vůně má, jeho i vůně té *Třetí*.
Tu noc se naše láska blyštěla jako větrník,
jako proudy přelévající se vody, jež zurčí v průzračných bystřinách;
je to prvotní dojetí podnícené broskvovými květy,
uschovala jsem svoji lásku do samého středu nesmírně hlubokého jezera
 v jeho srdci,
láska *Třetí* potichu vstoupila do jeho klidných panenek.
Nic víc než našich několik společných vzpomínek...

Třetí je neobyčejně bystrá roztomilá dívka,
Já jsem hrubá, arogantní, ale ne bez vtipu;
On, ukazuje na Mléčnou dráhu a měsíc na obloze, mi řekl:
tam hluboko mezi nezměrnými azurovými terasami se skrývá neposkvrněný
 anděl
a pozoruje, kdo z nás jako první najde své pravé já.
V tu chvíli se *Třetí* zrovna rozverně smála –
a to jen proto, že v dálce zahlédla roj světlušek,
které jakoby chtěly po vzoru padajících hvězd vyšplhat k Mléčné dráze.
V tu chvíli se na východě zableskl paprsek vycházejícího slunce
a krásný motýl sleduje záři rozbřesku vlétl
do sítí, které nastražilo šest pavouků křížáků;
nahore, dole, zleva, zprava, nikde ani škvírka,

jak se asi ten překrásný motýl teď vymotá?
Náhle k němu ze shora tou spleť pronikla oslnivá záře
a motýl se okamžitě vyprostil následuje ten paprsek života.
Jiný krásný motýl
seděl v meditaci uprostřed zlatavě žlutého středu květu,
když tu se objevila podivná zelená kudlanka
a upřela na něj dychtivý pohled –
pak ale přilétl z jihu kanárek
a kudlanku odnesl v zobáčku.
Šest pavouků křížáků znovu přeplétalo a opravovalo síť:
jedna síť se táhne od východu k západu,
čtyři síť jsou zavěšené na jihu, obráceny k severu,
poslední síť na severu směřuje na jih;
a to jen proto, že dnes vál jihovýchodní vítr, který se přeměnil na
severozápadní proudění,
jen proto, aby lapili motýla, jež přiletěl ze severu.
Jarní slunce cestuje po ose pavoučí sítě,
děšť slunečních paprsků prosvítíl pavoučí síť křišťálově se lesknoucími
kapkami rosy,
tmavě modrou oblohu oblehly mléčně bílé mraky
a vytvořily dvě spirálovité ulity cirů, za kterými jakoby neznámý malíř
rozmázl bělobu.

Třetí jako malá trhala pod pergolou vinné hrozny,
Já jsem v dětských letech pod pergolou trhávala dýně.

Třetí mi tehdy řekla:

Až nám bude 17 let, vzájemně si složíme slib,

setkáme se na jaře pod rozkvetlou broskvoní;

náhle se mi vybavila scéna z dětství.

Byly jsme tenkrát na Modrém ostrově,

rudá záře zapadajícího slunce se zrovna rozlévala po pobřeží a překrásných

korálových útesech,

tančící dětské tělo *Třetí* připomínalo vlnky poletující v čarovném vodopádu;

můj zrak pronikl do jeho říše snů a už se nikdy neodhlásí...

Třetí přišla včera v noci ke mně domů a zůstala, abychom společně sepsaly

ten příběh jara,

spočívající na polštáři ze skalice modré jsme vstoupily do říše snů –

*

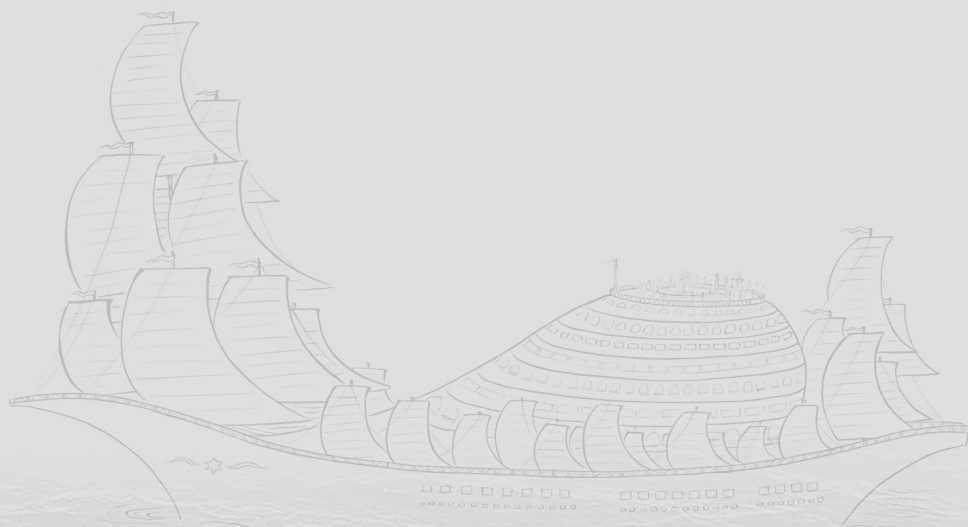
Chapter XXII

碧寂・第二十二回

現量

22. *Vhled*

*Třetí vytančila prvotní formu jeho snů,
Třetí byla vždy kněžkou Modrého ostrova.*

Azurový oceán se proměnil v nehybnou bárku

a na dnešní noc zakotvil v přístavu říše snů.

Mašlička – *Třetí*, dívka od řeky Luo, nejrozsáhlejší vodní plocha na světě,
provází ho, když se toulá se po jejích neuvěřitelných námořních cestách

a pak se spolu s ním navrací.

Vodněnka – Bohyně deště a hromů, *Čistá*,

uprostřed tisíce řek, v náručí ušlechtilé podstaty vody přihlížíš jeho
neustálým proměnám.

Rosálka, dívka z hor – *Druhá* se otáčí a proměňuje v Bohyni sankhary
vrcholného léta

nechávajíc ho, aby ve voňavém jižním větru vstřebával aerobní atomy
radosti.

Rumělka – dívka létající na křídlech fantazie,

ho navádí, aby tudy pokračoval vpřed po neznámé cestě.

Nikdy ani na chvíli nezapomněl na svou domovinu – ze všeho nejraději si
uchovává věčné vzpomínky.

V mém motýlím světě je ukryto oko oceánu a v něm nespočet moří;
jsem *Lassi* – jeho jarní mraky tří barev.

Azurový oceán přirazil o půlnoci, kdy se navrací sny, k přístavnímu molu,
a tak se *On*, nezapomínaje na domov, toulá ve spánku světem.

On – přijímá výzvu *Pána deště* cestujícího v oblacích a ve snu stahuje moje
vzpomínky;

On – klíč k tajemné podstatě *Azurového oceánu*,

neústupné plachetnici, která se v noci proměnila v překrásný neposkvrněný
praostrov;

tajuplná zemská kůra potají zapečetila intuitivní tvořivost blankytného moře.
Azurový oceán přistál u břehu neustále se měnící krajiny v Tichém oceánu,
zástava dhvadža zavlála ve výšce 4952 metrů, na nejvyšším vrcholu ostrova.
Sněhulka jádra chaosu – tajemný host zapomnění domova,
nechává *Třetí*, aby vdechovala a vstřebávala tu tajemnou energii z dob
předtím, než se Zem a Nebesa rozdělily;
Jasněnka – sněhobílý svět dobra,
zrozena před začátkem motýlího tance – během motýlího tance prošla
vnitřní proměnou.
V oslnivém oceánu snů tisíce barev nikdy nebledne,
v oslnivém oceánu snů zárodky lásky nikdy nesplí.
Tu noc jsme *Ty* a *Já* na mlhavém, měsíční září zalitém pobřeží
splétaly pro *Třetí* krásnou a podivuhodnou legendu;
vířící vody mohutné řeky zrovna vymlely devět ohybů,
svěží jarní déšť vstoupil do tvých řek
a za jasného měsíčního svitu si pohrává s vlnkami na klidně tekoucí hladině.
Ty mléčným pramenem z měsíčního paláce zkvašeného ryzím citem
zavlažuješ starobylou zahradu té *Třetí*,
Já jsem rozlomila pečeť na džbánu voňavého rosé, které jsem před 17 lety
zkvasila láskou, a nalila mu pohár –
víno jej v mžiku opilo na sedm nocí a sedm dní, zbyly jen střípky jediné
vzpomínky.
Vzpomenul si, jak *Třetí* v dětství kódem na zámku srdce zapečetila ruletu
lásky
a také na to, že příslib lásky, který mu kdysi dala, je třeba dnes naplnit.
Pouze láskou lze vynahradit odvěkou touhu;

tajemný radián času, romantická křivka prostoru,
První, dívka létající na křídlech fantazie, zavítala do jeho snu,
 jejich geny stále ještě obsahují svěžest dřívějších citů.
 Náhodné seznámení – paprsek vycházejícího slunce pronikl do okna snu

Druhé,

blyštivé jsou baletní šaty, včera v noci svlečené,
 oslnivé je venkovní pódium, které včera v noci tajuplně zářilo;
 náhle se přihnala frontální níže, *Druhá* zneklidněla a rozrušeně se rozepsala
 trávovým písmem.

Tu noc jsme *Ty* a *Já* na mlhavém, měsíční září zalitém pobřeží
 pro něj splétaly krásnou a podivuhodnou legendu.

V chladu hluboké zimy již bylo cítit teplo jara,
 vlnky kolébaly měsíc zrcadlící se na zčeřené vodní hladině,
Ty, které říkají *Čistá*, jsi vysvlékla tu uchvacující skořápku,
 proměnila se v lehounce poletující okvětní lístky růží
 a jako clona nachového deště zasypala místo hluboko v mém srdci;
On pronikl z oceánu snů na onu nespoutanou bárku,
 a mně vyhrkly slzy dojetí a zkrápěly mi líce.

Roztáhla jsem svá purpurová křídla,
 abych přiměla frontální oblačnost setrvat na východě,
 tu náhle zakryla oblohu hustá mlha
 a pronikla do původního elementu proměn *Azurového oceánu*.

Na překrásném neposkvrněném praostrově

Ty a *Já* v pevném obětí;
 frontální systém přinesl občasné bouřky,

mohutný příval vody vtekl do koryt tisíce řek,
křišťálově průzračná říčka, lesknoucí se kapky rosy.

První náhle rozložila šek něžných citů
a tajuplnou vkladní knížku lásky
a svěřila mu slova, která jí už dlouho ležela na srdci –
čekala jen na romantickou měsíčnou noc, aby mu je řekla.
A právě tu noc omylem šlápla do mechu,
uklouzla a v tom okamžiku, kdy se mu svezla do náručí,
protrhla pytel se vzpomínkami lásky.
Dlouhou dobu uzamčený cit se okamžitě vyvalil a vzňal,
chvilkové oběti jí vehnalo horké slzy do očí,
zapomenuté vzpomínky dnes v noci znovu ožily.
První konečně našla svého věčného milence,
zapomněla, že je dívkou, která létá na křídlech fantazie.

Noční obloha je jako rozložené sukno pokryté hvězdami Mléčné dráhy,
mihotajícími se světélky v Indrově síti;
několik nachových obláčků krouží kolem jasného kulatého měsíce.
Druhá uschovala nebeské požehnání ve svém srdci a čeká, až se projeví geny
lásky,
tagmém nekonečného oceánu snů dorazil na překládací stanici
a exportoval zakázanou rozvernou hru –
mléčně bílé, broskvově rudé, černočerné, včetně mě a tebe
okamžitě pohltila temná noční obloha.
Pohlédni na ty děsivé mraky, kterak se seskupily ve vysokou zeď;

Druhá říká, že kvůli touze neusne, kvůli lásce prohledá světa kraj.
Pod hvězdnou oblohou pyšný květ saraky
rozkvetl mezi útesy Modrého ostrova;
chci, abys mě objala a neměla strach.
Kytice blesků udeřila do vodní hladiny nasledována purpurovou explozí,
jež se vzápětí dotkla i nejvyššího vrcholku Modrého ostrova,
v ten okamžik celá obloha rázem zrudla a ohnivá záře pohltila azurovou
modř;

rozpalená láska se rozpouští ve vášnivé modré –
chci, abys mě objala a neměla strach.

Druhá, Bohyně sankhary vrcholného léta,
dnes v noci konečně zcela splyneme.

Povyk v centru šestého vědomí postupně mizí,
mračna se již nevalí oblohou, mlžný opar se pomalu rozplynul,
vysoká zeď z děsivých mraků pomalu vybledla
a oblohou se opět rozlil jas.

Třetí dnes v noci tančí na zamrzlé hladině jezera tanec vodních víl,
čarovný tanec křišťálově průzračných Nebes,
ani zrádně kluzký led neohrozí její jisté kroky.

Tu noc jsme si spolu s ním vyšli na břeh jezera na procházku jarní přírodou,
tři hodiny jsme společně mokli v hustém drobném mrhnutí,
nenapadlo nás roztáhnout velký deštník, který svíral v ruce.

Třetí vytančila prvotní formu jeho snů,

Třetí byla vždy kněžkou Modrého ostrova.

Náhly závan větru rozvířil déšť tichounce poletujících květů

a jako kdyby rozstříkl třpytící se pestrobarevnou tuš, pokropil celý širý svět
lásky;
vzdouvající se taneční šat *Třetí*, dívky od řeky Luo, zakryl Nebesa,
andělské roucho tajemné hliněné figurky na okamžik přikrylo celé
roztančené moře
a během chvilky uzamklo do ledu skupinu tajemných symbolů,
ukončilo tajuplné taneční instrukce;
v dáli víří prostorem závěs padajícího vodopádu,
jiná hliněná figurka tanečnice potají napodobuje taneční kroky *Třetí*.
Čaro krásný pestrobarevný motýl potichu pronikl do té scény
a zvědavě zkoumaje palác tužeb z prvotního snu *Třetí*
zaklepal na branku její duše;
náhle se na hladině jezera, ve které se zrcadlila křišťálová Nebesa,
objevila tajuplná bronzová soška Buddhy...

*

Chapter XXIII

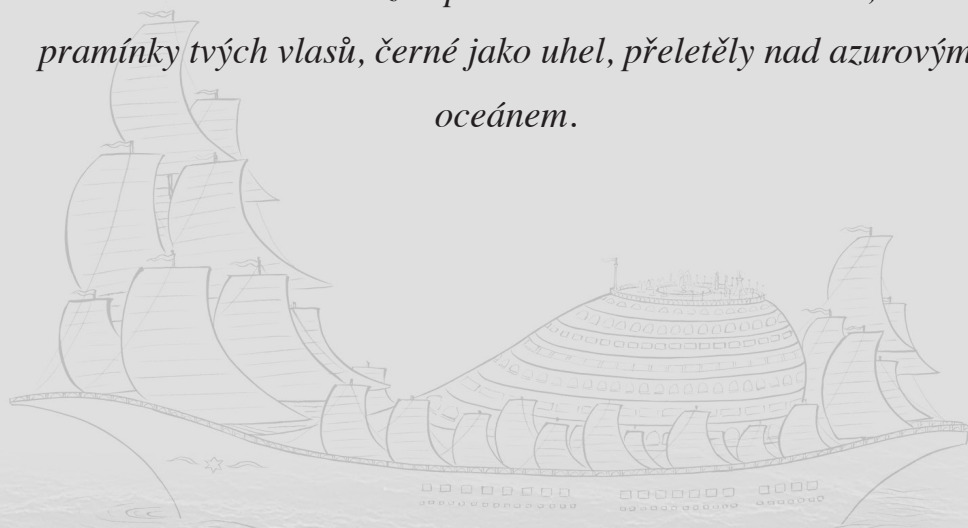
碧寂

・第二十三回

比量

23. Porovnání

*Tvoje myšlenky se z minulosti přesunuly do budoucnosti a zakotvily
v současnosti,
moje city přehlédly zleva doprava a zastavily se v bodě mezi obočím,
naše láska se kříží a prolíná na souřadnicích snů,
pramínky tvých vlasů, černé jako uhlí, přeletěly nad azurovým
oceánem.*

Navěky spojeny neodstřihnuteľnou pupeční šňůrou,
na začátku léta jsem tě uviděla, jak se poklidně a spokojeně usmíváš;
krása v dále zapadajícího slunce brala člověku dech,
v našich zamilovaných pohledech již dávno nebyl ani náznak odstupu,
na tabulkách tvého vysokého okna se skládaly večerní červánky.
Ke konci jara jsem se poprvé přišla podívat na tvůj budoucí domov,
červený plášť, který jsem ti darovala v období Většího chladu,
visel vysoko v té prázdné šatní skříni bez dveří,
z vlasů na tvých spáncích ke mně zavanula jemná vůně jasmínu,
když tu náhle roztržily tajemné nástěnné hodiny v tvém pokoji čas na dvě
poloviny.

Měla jsi pravdu, že jedna polovina náležela dřívějším vzpomínkám z domova,
tou dobou jsme ještě na jaře pod rozkvetlými broskvoněmi hrály na
schovávanou,

naše setkání neprošlo předem generální zkouškou.

Měla jsi pravdu, že druhá polovina náleží budoucím snům,
slíbili jsme si, že příští rok na vrcholcích schovaných v bílých mracích
budeme společně pozorovat Mokřinu pěti barev,

na břehu tajuplného jezera Akan ti daruji nefritovou sponu.

Řekla jsi, že se tě zmocnil neznámý pocit
a v tu chvíli tajemné nástěnné hodiny opět spojily čas.

V tom okamžiku jsem zahlédla,
kterak se v tvých očích zrcadlí rozkvetlé květy zlatých růží,
tvé sevřené rty připomínaly mistrně vytesaný rubínově červený křemen.

Na konci jara se objevily neobvyklé proti sobě směřující frontální systémy

a nerozhodně přecházely sem a tam v rámu tvého 3+1x2 tabulového okna,
v noci dul silný vítr, spustil se přivalový déšť a *Ty* jsi mě pozvala, ať u tebe
přespím.

Tu noc naše obydlí jakoby bylo stavením na rozsáhlé vodní ploše,
v tvých očích jsem uviděla, jak na lehkém člunu bezstarostně bojuje proti
proudu,
řekla jsi mi, že to všechno kvůli květu, jenž svíral mezi prsty, a který přitáhl
tvůj pohled.

Teplota venku prudce klesla na 9,5°C,
naše zanícení prostoupil exponent lásky,
během chvilky se vyšplhalo na 109,5°C.

Celou noc pršelo – za okny vodní opar přikryl krajinu jako dlouhý plášť,
bubnování deště – z okapu padající kapky vody na něm utkaly klopý.
Tu náhle přirazil poryv silného větru do oken clonu hustého deště,
jež rozbila obraz okvětních lístků ibišků odrážející se ve skleněných
tabulkách.

Zahlédla jsem, že hluboko v tvých svůdných, uhrančivých očích
se skrývá totem pomíjivého života Bohyně deště a hromů,
jeho *Azurový oceán* plující uprostřed nezměrných, nikde nekončících moří
dnes v noci přistane v čarovném přístavu.

Pohlédni na ten pár svůdných, láskyplných očí,
kterak přetéká něhou,
jako odlesk vodní hladiny,
jako chmýří babího léta,
toužení není než vykrystalizovaná podoba ideálů a snů.

Stopy slz neudrží pod zámkem elementy lásky, jež přetekly z přemíry našich
citů,

náhly poryv větru a deště na okamžik zalil tabulkové okno oslnivou září
a blikající lampa v chatrči způsobila prostorovou dezorientaci.

Hluboko v tvých očích jsem zahlédla,
že za prázdnotou se skrývá další prázdnota –
v osamělosti další osamělost –

říkám, že ho navěky hluboce miluješ.

To jen kvůli snu vyrytém hluboko v srdci, namítáš,
láskou jej otiskl v tvé mysli a navždy zapečetil voskem,
to tehdy jsi mu vroucně slíbila, že se staneš jeho Bohyní deště a hromů.

Azurový oceán vandruje uprostřed té nezměrné vodní plochy,
využívaje příznivý vítr, křížuje proti nebo se jím nechá unášet.

Tu noc ti chvílemi vyhrkla z očí záplava slz,
jindy jsi nedokázala zadržet veselý smích,
malinkatou chatrč prostoupila děsivá bouře,
pevně tě objímám a usínám oddávajíc se snění...

Jeden list nestačí k vylíčení opravdovosti tvé lásky k němu,
déšť ustal, přestal foukat vítr a první paprsky vycházejícího slunce pronikly
střešním oknem dovnitř stavení.

V kapičkách rosy na okvětních lístcích se zrcadlí mraky prosvícené sluneční
září,

stéblo trávy je celé mokré jako po koupeli,
jemné sluneční paprsky se za rozbřesku zlehka otřely o bambusový háj
a vykreslily jeho stín,

Modrý ostrov, metamorfóza *Azurového oceánu*, se náhle proměnil ve tvé
vodní stavení.

Sytě zelený jako bujně rostoucí tráva zakotvil uprostřed nezměrných
cirkulujících Nebes,

Ty, které říkají *Čistá*, doufáš, že dnes za soumraku se znovu objeví překrásné
červánky.

Ve zlaté tůňce vedle chatrče se objevila zlatá ropucha,
již za brzkého rána bez přestání kvákala, až ses zeptala,
jak to, že letos kalaby ještě nerozkvetly, když už je konec jara,
zlatá ropucha v tůňce dvakrát zakvákala a odpověděla:
v tůňce je lastura a v ní se ukrývá čarokrásný tajemný motýl,
který již dávno nepozorovaně pronikl do tvého včerejšího snu a zase z něj
odletěl,

odnesl s sebou soubor obsahující tvou touhu po něm a přeposlal jej na
Modrý ostrov.

Dojetí v epicentru v samém středu jeho srdce
rázem dosáhlo hodnoty 13. stupně rozbouřených vysokých vln.

Uviděla jsem nefritově zelenou housenku, jak vyšplhala na sněhobílý květ
magnólie,
spatřila jsem tvůj sladký úsměv hluboce vyrytý do jasné oblohy,
v koruně stromu usedl azurový ptáček a začal zpívat písničku pro vílu květů.
Jeho zpěv však vylekal housenku na magnólii,
která se proměnila v rybu a skočila do Říčky sta květů, kde zmizela beze
stop.

Hladina průzračného azurového moře dnes vypadala jako kulaté zrcadlo,

z tvého pohledu jsem vyčetla, že mě znovu zveš na stříbrnou pláž pískat
vstříc mořskému vánku
a rozmítat o zástavě dhvadža *Azurového oceánu* na neuvěřitelné námořní
cestě.

Nad pohořím na břehu se objevil sedmibarevný padák vodního paraglidingu
a krouživě tančil blankytně modrou oblohou,
jako plachta *Azurového oceánu*, jež sem přilétla z dálky.

Tvoje myšlenky se z minulosti přesunuly do budoucnosti a zakotvily
v současnosti,
moje city přehlédly zleva doprava a zastavily se v bodu mezi obočím,
naše láska se kříží a prolíná na souřadnicích snů,
pramínky tvých vlasů černé jako uhel přeletěly nad azurovým oceánem,
sněhobílé čepce vln jsou mými motýlími křídly,
pomalu začal odliv a překrásné korálové útesy odhalily své tajemství.
Jako ryby jsme se ponořily do vody, oddaly se hrám a na chvíli jsme jedna na
druhou zapomněly,
až jsme na útesech mezi překrásnými korály našly křišťálovou lahvičku.
Vynořily jsme se na průzračnou hladinu, otevřely zátku
a uvnitř našly šek lásky, který k nám připlul z *Azurového oceánu*,
kdo z 53 duchovních přátel asi poslal tento dopis...

Miluj mě, zbožňuj mě, měj o mě starost – soucítím s tebou, cením si tě,
záleží mi na tobě,
nedopustím, aby tvá toužebná přání došla naplnění a znovu se rozplynula či
naopak

nedopust', abych byla ze sedmdesáti procent šťastná, avšak zároveň ze třiceti procent cítila prázdnotu.

Prosím, vezmi štětec, který jsi jako první namočila do tuše,
zapal ty žhavé, planoucí rudé plameny
a potom naše city a lásku zapečet' voskem,
jako voda s rybou, které si nejsou vědomi existence té druhé, a přesto se od sebe nikdy nevzdálí...

Najednou nás prostoupila tajemná energie,
schopnost očisty setrvává ve vzájemném porovnávání sladkých snů minulé noci.

Vynořily jsme se a radostně, ruku v ruce jsme se vrátily na písčný břeh,
vlhký vodní opar přikryl naše čistá těla,
naše smysly již neprodlévaly na rodících se a zanikajících jevech.

Vrátili jsme se k tvému 3+1x2 tabulovému oknu,
a *Ty* jsi mě pozvala, abych v tvém budoucím domově strávila ještě jednu noc.
Na které nezměrné vodní ploše se asi dnes v noci potuluje *Azurový oceán*?
V dálce na obloze se znovu objevil frontální systém, říkám,
noční vzduch je tak chladný a vlhký, jistě bude opět foukat silný vítr a hustě přšet,
na majestátních námořních cestách do dálek unášený *Azurový oceán* křižuje
za svým cílem...

*

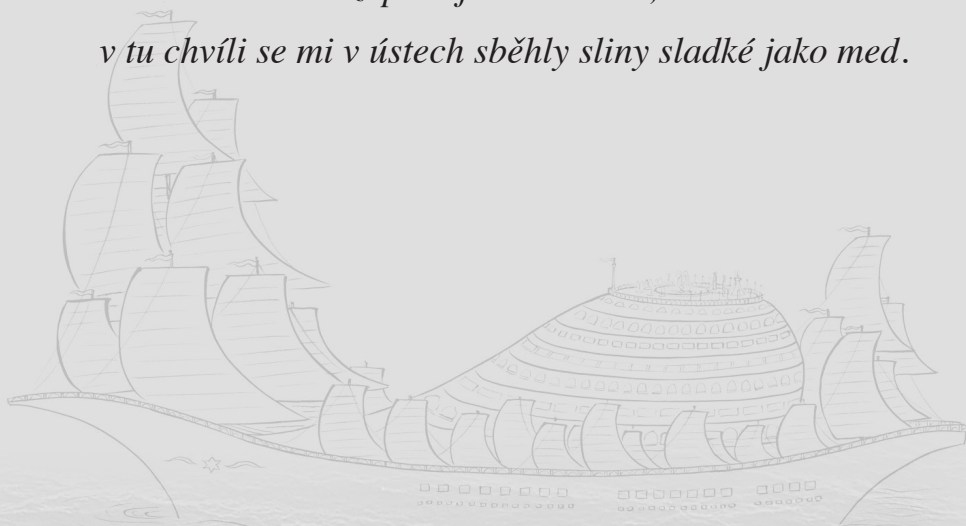
Chapter XXIV

碧寂・第二十四回

非量

24. Prohlédnutí

*Hlas Třetí prosící o splněné přání opakovaně zaznívá z jejích úst,
můj obraz se jako osamělý měsíc zrcadlí na rudé vodní hladině,
zelený paprsek se na okamžik zableskl a vzápětí se ztratil v kotouči
zapadajícího slunce,
v tu chvíli se mi v ústech sběhly sliny sladké jako med.*

Je to sněhobílý měsíc,
napnutý luk.
Je to krásný něžný dotyk,
sladký pocit,
radostný výkřik splněného přání,
naprosté naplnění srdce, mysli i smyslů přicházející s uskutečněním
odvěkého slibu,
pupeční šňůra země poskládaná z hor a hlubokých údolí,
mysl podobná stromu sahajícímu až do nebes,
radostný výkřik v hlubokém údolí,
který zažehl nikdy nevyhasínající plamínky v srdcích každého z nás.
Je to vrchol štítu – horská bystřina,
tělo končetin – tepny krve.
Řine se a valí – nezměrná vodní plocha,
nezměrná vodní plocha – řine se a valí.
Jsou to dvě průzračné tůňky vydechující vodní opar, který zahalil svěží déšť,
dva zpětné aerodynamické tunely, jež právě vstřebávají esenci slunce
a měsíce.

V Oceánu věků z doby před mnoha a mnoha kalpami
se nachází venkovní operní scéna
postavená na velkém bílém lotosovém květu;
mou poustevnu vyplňuje iluze dokonalé záře,
tu náhle se *Druhá*, následující Vířící plameny honosnosti, zrodila z její
prázdnoty.
Aby dávný slib došel naprostého naplnění,

vyloučila jsi z klidného zrcadla duše sladkou slzu lásky
a proměnila ji v ryzí klenot –
z dálky se zdá být tak třpytivý a skvostný, z blízka však je beztvary;
jemný sluneční paprsek pohladil osvětlující prázdnotu,
na tisíce vesmírných jevů se rázem odpoutalo v dokonalém souznění.
Zahlédla jsem, jak upustil myšlenku na křižovatce vzpomínek v Oceánu snů
a kterak se ona myšlenka v záři tvých slz odráží do všech deseti směrů,
až uběhlo 50 000 000 000 okamžiků ve svitku Oceánu přirozenosti
a ona se proměnila v půlměsíc visící ze samého středu lesklého choroše
 rostoucího na kmeni jednoho stromu,
v tu chvíli tvá osudová láska v kaleidoskopu sféry zraku explodovala v deset
 tisíc pestrobarevných šatů.

Třetí, naprosté naplnění – láska navždy ukrytá v mém snu;
osvícení, prohlédnutí skutečné podstaty celého vesmíru,
ryzí, neposkvrněné tělo, jež se zrodilo z čistého bodu neposkvrněnosti.
Duševní energie *Třetí* se čarovně otáčí v Oceánu snů jejího srdce jako
 setrvačnick,
u průzračně čisté říčky úpěnlivě prosí o živoucí text neposkvrněného moře,
radostně vykřikla a vítr a vzduch se rázem spojily v horkém proudění,
země se otřásla silou 6 stupňů Richterovi škály.
Vše jsoucí procitlo za jarní bouře v období Probouzení hmyzu,
prastarý skořicovník dávného božstva
přilákal starou ropuchu z pradávných dob před mnoha kalpami,
daroval *První* překrásnou poustevnu
a přidal šest roztomilých oken.

V mém motýlím příbytku s prosklenou střechou
vytesal dva kulaté otvory – čistoty a klidu,
aby jimi přivedl rytmus dechu nebes a země.
Říká, že ve vesmíru je ukrytá Perla splněných přání,
stačí ji získat a tvé odvěké touhy a sny se okamžitě naplní.

První promluvila něžným hlasem,
tajemná tepová křivka se proměnila ve fialovou fotoelektrickou záři
míhající se v jádru výkřiku jeho naplněného přání;
dnes v noci rozkvetl měsíc na obloze jako broskvový květ.

Tvou poustevnu již dávno ohradila záře kulaté luny,
Druhá vzala hrst čtyřlístků a vhodila ji do lotosového jezírka,
víly snů se snesly na zástavu lásky a roztočily se ve víru.

Některé se proměnily v kytici neposkvrněných citů,
jiné v nečistá neznámá semínka.

Náhle se v lotosovém rybníčku jeden po druhém rozevřely lotosové květy,

Druhá odřikává zaklínadlo – chce zastavit proud barevných odstínů lásky
prýštící ze svého srdce,

skrže sféry touhy se pomalu pohroužila do meditace a získala neposkvrněné
tělo buddhy.

Pohlédni na ty lotosové květy, s jakou důvěrou se obracejí k vodě,
teprve když se na dně nashromáždí dostatek bahna, jejich bílé květy se
rozevřou.

Jsme živý z jeho původní opravdové vůně...

Iluzorní paprsek světla neposkvrněnosti pronikl do oceánu snů té *Třetí*,
ve skleněném paláci v jejím nitru se uprostřed každého z deseti zrcadel zračí
pozůstatky jemu věnovaných vzpomínek.

Třetí v dětských letech – to *On* pomocí radostné, bezstarostné lásky
kultivoval její povahu,
je jako límeček navždy pevně spojený s jeho kulatým výstřihem.
Zpětný odraz – hluboký cit,
hluboký cit – zpětný odraz.
Záhadný proud vzduchu proudí vně a ven mezi jednotlivými vdechy,
tisíce tužeb a desetitisíce vroucných přání hledá útočiště ve svitku Oceánu
přirozenosti;
to *První* obrátila chod Plamenů honosnosti a vytváří tak horké proudění,
vířící prach proměnila v měsíční svit, který jako povodeň pronásleduje
mraky, valí do všech čtyř světových stran.
Pohlédni na tu nevypálenou kameninu, která se poté, co byla vložena do
pece vířících plamenů,
proměnila ve zlatou žebračí misku, v níž včera v noci vykvetl fialový lotos.

On říká, že mezi kořeny prapůvodního světa
je ukrytý živoucí text čistého oceánu splněných přání;
Ty jsi vydechla ○, kulaté zrcadlo své duše,
Třetí vdechla ∴, naprosté uspokojení, a uschovala je ve snu.
Obočí *Druhé* se zaoblilo jako napnutý luk
a její zářivé bystré oči ještě více vynikly,
První vyslovila přání, jež naplňovalo celou její mysl,
Já uprostřed absolutní prázdnoty hledám srdce
nalézajíc útočiště v jeho svitku Čisté všeprostupující záře,
v jeho neuvěřitelném oceánu vzpomínek.
Ještě nikdy nezapomněl ani na jednu z nás,
je to nečistá mlha prvotního chaosu,

vystřelil tajemný šíp a zasáhl neposkvrněnou, klidnou prázdnotu.
Krásný motýl s pestrobarevnými křídly svíraje nádhernou vážku
ladně tančí ve voňavém jižním větru na modré louce v záplavě rozkvetlých
levandulí;
na vrcholku Hory duší je kámen Dlouhého odpočinku,
ve kterém se zrcadlí našich pět dívčích srdcí.

Tužby, vroucná přání, milostné soužení, dvě pírká, která se proměnila v pár
křídel
a jako pestrobarevný motýl poletují ve světě za nebesy vzdáleném přes tři
tisíce mil;
na hladině neposkvrněného čarokrásného moře se rýsuje poustevna,
iluzorní měsíční záře se zjevuje ve svitku Oceánu vědění.
Hledající podstatu putování z prvotního snu
nikdy nevyhasínající plamínky v našich srdcích
zažehly starobylou vzácnou svíci s 10 000 000 000 000 000 knoty.
V nitru *Druhé* naplněném absolutní prázdnotou se skrývají dvě aureoly,
sedm barevných odstínů a dvě duhy,
snící motýl se vnořil do pásu měsíční záře
a poté se uchýlil do prapůvodního světa větru a ohně.
První zaplavila nesmírná radost
a pravila, že k poznání podstaty stačí jen prohlédnout a porozumět světu
iluzí;
tvůj puls je jako průzračně čistý odlesk vodní hladiny,
na nebi se promění v hromy a déšť, na zemi v tisíce řek.
Třetí je kapka rosy, vodní plocha z pradávných dob před mnoha kalpami,
kněžka zrozená pod hvězdnou oblohou –

spojením se světem tělesných vjemů se proměnila v oheň šlehající plameny,
následujíc láskou zakázané tužby a vroucná přání se spojila se vzdušným
prouděním.

Hlas *Třetí* prosící o splnění přání opakovaně zaznívá z jejích úst,
můj obraz se jako osamělý měsíc zrcadlí na rudé vodní hladině,
zelený paprsek se na okamžik zableskl a vzápětí se ztratil v kotouči
zapadajícího slunce,

v tu chvíli se mi v ústech sběhly sliny sladké jako med
a koncentrovaly se na špičce jazyka – magická síla prázdnoty.

Iluzorní neposkvrněná prázdnota prostoupila noc
a kolem půlnoci jakási tajemná energie otřásla zemí;

chmýří květů mizí ve zlatém zrcadle,
to *On* mě potají přemísťuje do svého světa.

Vodní opar poletující vzduchem se proměnil v neproniknutelnou vrstvu
mraků,

na hladině mého moře, v absolutní prázdnotě neposkvrněného oceánu,
se však stále zrcadlí měsíc.

Chladná podzimní rosa se sráží mezi květy,
okno poustevny zůstalo dnes v noci temné,
vše vokol prostoupily dunění hromů, déšť a mlha.

*

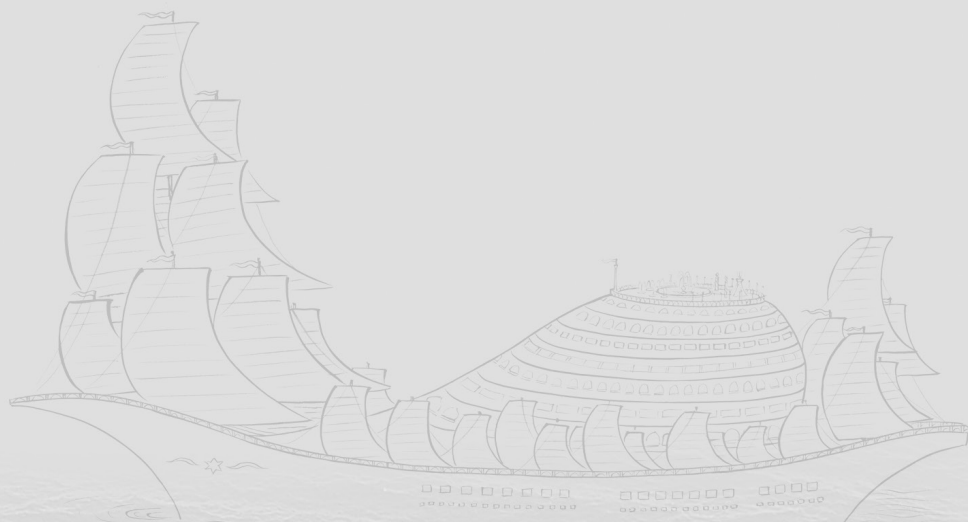
Chapter XXV

碧寂 · 第二十五回

照了

25. Osvícení

*Zrno v klasu – Ty, Čistá, odvěká Bohyně deště a hromů,
noc co noc jsi mu dokonalou společnicí ve skutečné krajině snů.*

Voňavý dech byl zapečetěn v růžovém poupěti,
clona vodního oparu zahalila celý oceán a rozpoutala divoké vlnobití,
minulost byla spolu s mým včerejším já zapomenuta a v bublině
časoprostoru stlačena do jediného okamžiku,
holé proutky a romantické červené listí se spojují v den podzimní
rovnodennosti za dunění zlatých bubnů.
Modrá a zelená vytesaná božskou sekyrou – blankytná modř a nefritová
zeleň rozprášená vším živoucím,
souřadnice toulající se v krásném světě, které nelze ve snu zaznamenat,
vzorec, jenž po hlubokém spánku umožní neznámým semínkům, aby
vzklíčila.
Neznámý motýl usedl na pestíku květu a zbožně přijímá vonný křest,
v otáčivých dveřích se vznáší tajemná stěna magických očí,
při pohledu do tvých očí zapomněl cizí poutník již dávno na milenku
z domova.

On se neustále potuluje po neuvěřitelných námořních cestách,
dnes v noci jsi zaklepala na mé dveře a zeptala se, zda za mnou přišel.
V ranci noci se skrývá tajemný paprsek měsíčního světla,
jenž našeptává milencům slůvka lásky,
sladké něžnosti;
rosa na listech rozhoupaných vánkem sklouzla do tůňky,
kde se s ní zelený okřehek naposledy rozloučil.
Od dnešní noci nebudu již více unášena v pomezí naplněném prázdnotou,
jednoho dne se i rosa na listí promění v moře mraků
a bude svobodně uhánět oblohou;

ve starobylém světě je ukryt nový svět všehomíra,
za noci se hvězdná záře Mléčné dráhy zrcadlí v nadrozhledu.
Celou noc jsem hrála na housle a *Ty* jsi tančila,
Třetí přitiskla prst mezi jeho obočí a během chvilky mu přeposlala soubor se
zakódovaným vzorcem lásky,
On vložil do očí *Druhé* pilulku života a volal zpět její krásný pohled –
v zrcadle na zdi se zračí její duše, jež stále ještě prodlévá na pomezí jeho snu.
Stavím mezi nás paravan – aby se tvá pestrobarevná taneční sukně
v okamžiku, když se poprvé dotkne elementu větru, nevžňala jako oheň;
slyšela jsem, že teplota na tajemném severním pólu před 49 000 000 lety
dosahovala krásných 23°C.

Natahuješ ruku a ukazujíc prstem mi tajemně říkáš:
pohlédni na ten úžasný starobylý stroj,
jak vyrývá různě široké a hluboké zářezy,
pochlouchej, kterak vyluzuje povznášející zvuk i tísnivou melodii.
Stejně jako sto generací přede mnou,
přijímám i *Já* život potulných zpěváků –
slyšíš, kterak se hudba mých předků šíří a rozléhá,
jako kapalina, jež se vyvalila z roztříštěné skořápky,
melancholické nadzvukové burácení a dunění
v mžiku spojilo čas minulý s budoucím.
Pozorně naslouchám – vše přehlušila starobylá legendární melodie saha,
zvuk píšťaly za jarního večera přeťal lesknoucí se zčeřenou hladinu jezera, na
vrcholcích hor žhnuly květy saraky.

Vlnobití přílivu šíří dunění oceánu,
okvětní lístky si schovávají odlesk měsíční záře,
na mořském pobřeží omývaném příbojem se do tekoucího písku potichu
otiskují stopy poutníka,
pohupující se bárka osaměle objímá oblohu plnou oslnivých červánků.
Zrno v klasu – *Ty, Čistá*, odvěká Bohyně deště a hromů,
noc co noc jsi mu dokonalou společnicí ve skutečné krajině snů.
Dnes v noci vál opět voňavý jižní vítr
a *Ty* jsi se proměnila v překrásného fialového motýla, chvíli poletovala
v náklonu 45°
a poté se po hlavě spustila do jeho snového Pramene broskvových květů.

Třetí přitiskla prst mezi jeho obočí a spustila jiný vzorec integrované
mechaniky,
z čtvercové obrazovky vyvolala své jako měsíc zářivé oči;
je to volání vycházející z esoterické podstaty nejstaršího Buddhya,
vánek rozechvěl mladé listy, které jakoby si šeptaly.
To kvůli *Třetí* ho často přepadne neklid a rozrušení –
pohlédni, jak *Třetí* na strunách, píšťálách a bubnech hraje noty lásky
a vyrovnává je kolem dokola našeho snového Modrého ostrova.
Již od malička v sobě nosíme nekonečný příběh lásky,
od chaosu naprostého naplnění do radostného výkřiku splněného přání;
odvěká Indrova síť svitku Oceánu poznání
již dávno víří ve snové bráně zamilovaných
a láká do sítí pozemské milence, aby je vtáhla do svitku Oceánu vědění;

pohlédni na ten kámen Dlouhého odpočinku, jakoby ležel na zádech na
úpatí hory.

Tu noc, v rámu tvého tabulkového okna,
se tvá ústa široce smála,
tu noc, v tabulkovém okně tvého rámu
tančilo ženské tělo v průhledném lazuritovém rohu okenice.

Tvá poustevna se naplnila vlhkým vzduchem
a frontální systém venku za okny
přinesl prudký liják, který ustal až za sedm dní a sedm nocí;
průzračně čistá voda se stále více kalila.

Neposkvrněné zrcadlo duše postupně ovládly rozrušení a chaos,
Třetí přitiskla prst mezi jeho obočí a otevřela tajuplný průchod do další
nekonečné chodby,
ta klikatá stáčejí se cestička jsou ve skutečnosti její stopy,
které tu zanechala, když jí bylo 17 let.

Beztvaré vlny, stěna za stěnou,
překrývají se, přelévají, až postavily mladému kapitánovi do cesty spleť
bludiště.

Vytrvale se žene za sny,
Azurový oceán jakoby náměsíčně plul v azurových ledových krystalech,
volný jako pták;
dolíček na hrdle té *Třetí* se pohupuje v jeho oceánu snů.
Vítr vzdouvá vlny,
nad vodní hladinou se šíří pás mlhy, ve kterém se ztrácí orlí křídla a mizejí
motýli,

v neposkvrněném absolutnu té *Třetí* se vynořily tři podvečerní duhy,
v oceánu srdce ve snu uprostřed snu uvnitř snu se rozevřela ponořená nebesa.
Azurový oceán napnul bílé plachty, proměnil se ve stříbrnou bárku
a v mžiku přeťal tu průzračnou azurovou vodní plochu, kterou paprsky
vycházejícího slunce zbarvily do ruda;
v dáli na obzoru prudké vlnobití rozbíjející se o strmé útesy pohlcuje oblohu
plnou ranních červánků,
zvedl se vítr, vlny radostně bijí o pobřeží a proplovající loďka jen doplnila
krásku celého obrazu,
orlovci poletují nad zpěněnými čepci vln, jež připomínají bílé květy lotosů.
Oceán se proměnil v nezměrnou bílou pláň
a na obloze stavělo tisíc mraků na obdiv své vnady,
Azurový oceán plul unášen vlnami, až nakonec doplul na mělčinu a zakotvil.
Třetí čekající na molu v rodném kraji
pozoruje, jak lilie kvetou a uvadají,
sleduje, jak plody broskvoně padají na zem a znovu dozrávají;
klikatou průzračnou bystřinu v rodném kraji
zahalily padající pestrobarevné lístky květů, až nakonec celou říčku přikryl
nachový déšť.
A to vše jen proto, že včera v noci foukal jihovýchodní vítr,
který se postupně přeměnil se na déšť ze severozápadu;
dorazilo k nám proudění horkého vzduchu společně s tlakovou níží,
občasné bouřky jakoby přecházely sem a tam,
vzduch je prosycen zápachem vlhkosti.
37 srdcí *Azurového oceánu* se zachvělo,

má láska zplodila obrovskou vlnu energie, jež se stále rozrůstá;
obrovský, nekonečný, rozbouřený oceán,
dívka od řeky Luo na molu u břehu znovu zapálila ten dřívější oheň.
Puls *Třetí* se zrychluje, slza lásky se koulí v koutku oka,
očekávání – čekání – dešťová kapka za lazuritovým oknem ve snu
odkapává již 3 000 let, mořská pěna a bublinky vodní tříště se stále ještě
nerozplynuly.

*

Chapter XXVI

碧寂

・第二十六回

重變

26. *Vnitřní proměna*

*Já – v bodě neposkvrněnosti,
žiji ve větru a ohni, jež se navzájem plodí,
prodlévám ve světě iluzí a stejně jako lotosový květ zůstávám bez poskvrny,
pohlédni, kterak se ta poustevna vynořila z prázdnoty.*

Před Jeskyní nesmrtelných u Modrého mostu
se pohupuje čarovný parník v setmělém přístavu.
Měsíc vydechl jemný opar,
nedozírná rozvlněná hladina, do všech stran se šířící azurová energie,
nekonečný blankytně modrý oceán;
pestrobarevný svět desetitisíce úkazů a jevů na obou březích připomíná přes
ramena přehozený duhový plášť.
Ty schováváš horu v mokřině,
Třetí schovává bárku ve strži.
Poryv větru z tohoto světa zavál k molu převozní lodě do říše snů,
oddala jsem se snění,
nechala buddhu v mém srdci spát
a vydala se hledat toho, jež přináší sny;
Ty a *Já* obdivujeme měsíční zář zalévající polovinu kajuty,
společně proplouváme těmi uchvacující okamžiky.
Náhle vše obklopily temné mraky a mlha,
na obloze se objevily tři měsíční aureoly
a vodní opar se z kondenzoval v jemné pohupující se obláčky,
které se proměnily v překrásné paláce.
Je to odlesk jemných slunečních paprsků,
impuls odrazu světelných vln,
jež oděly vše do zlatavého baldachýnu,
Vířící plameny honosnosti tak oslnivě září,
jako symbol oceánu značící všudypřítomnou nezměrnost Buddhovy
meditace.

Sblížíjeme se v reálné vábivé domovině,
 vzdalujeme se v cizí imaginární říši snů.
 Na *Azurovém oceánu* jsou sny tvé a té *Třetí* vždy propojeny.
 Ten den *On* složil melodii, *Já* zpívala
 a všichni jsme společně tančili pod jasnou, blankytně modrou oblohou,
 jemné sluneční paprsky prosvítily mraky a ozdobily je překrásnými,
 skutečnými barvami.
 Na majestátní námořní cestě před Jeskyní nesmrtelných u Modrého mostu,
 na rozhraní prvotního snu se setkáváme, poznáváme a chováme jeden
 druhého v srdci,
Ty, Já a Třetí ho pozorujeme, jak sbírá zpěněné čepce vln;
 rudé slunce a zamrzlá řeka sestavily kaleidoskop barev čtyř ročních období,
 když tu náhle pohltily nebe i zem
 a na širé vodní hladině se vynořil živoucí text neposkvřněného oceánu.
 Vlny se přelévaly jedna přes druhou,
 z moře se zvedl vítr a ještě více rozbouřil hladinu.
Azurový oceán na neuvěřitelné námořní cestě přeskakuje Krabí mlhovinu
 a otáčí osou Země,
 unášen na obrovských rozbouřených vlnách pronásleduje ten nezměrný,
 nekonečný, temně modrý oceán.
 Legendární ryba Kchun se proměnila v kroužícího ptáka Pcheng
 a objímajíc bod neposkvřněnosti
 roztančila celá nebesa do ruda –
 louč sahající až k mrakům
 hoří a bliká ve snovém majáku vystavěném dle příčin karmy.

Včera v noci se mořská mlha proměnila v déšť, dnes večer voňavý vítr
přivolal červánky,
záře zapadajícího slunce se rozlévá po celém moři i obloze jako ryzí světlo
našich duší –
chápavě jsme se usmáli a společně zamávali tomu mizejícímu nachu.
Za přispění magické síly prázdnoty na sebe *První* vzala lidskou podobu,
roztáhla křídla a vzlétla
nesouc metafyzické Vířící plameny honosnosti,
aby během okamžiku naprostého ustrnutí překonala hory a moře, přidala se
k nám
a vyprávěla nám příběh o *Druhé*, Bohyni sankhary vrcholného léta –
dychtivě jsme na ni upřely zrak:
nejprve bod mezi jejím obočím bělostně zářil
a když dosáhla 13. roku, jako kdyby prohlédla, zbarvil se do ruda,
v 17 letech si jednoho dne nedala pozor,
z jejích jiskrných očí vyšlehl zamilovaný pohled
a bod mezi jejím obočím se zbarvil do modra;
dnes je jí 23 let
a střed jejího čela zlatavě září –
čtyři barvy, které se původně zrodily z prázdnoty,
metafyzické Vířící plameny honosnosti.

Pár hlubokých očí přetékající láskou proniká do jeho prvotním snu,
znovu nám vyprávěl čarovný příběh o té *První*:
to její láska a toužení rozvířily vítr a zažehly plameny, jež se vzájemně
potlačují,

v mžiku se proměnily v pár křídel a *První* vzlétla vstříc oblakům;
od té doby, pokaždé, když je měsíc v úplňku,
uvolňuje o půlnoci tajemnou azurovou energii,
v podvečer rozlévá po obloze plamennou záři soumraku.
Tak obrovská, nekonečná, otáčí se, víří, víří a otáčí se, tak obrovská,
nekonečná,
jako bílý lotosový květ, který se v létě prodral skrze listy a objevil se na
zelenomodré vodní hladině.
To díky stopě po otisku jeho prstu, který *První* kdysi vtiskl mezi obočí,
se dnes odehrává nový příběh o sněhobílém lotosovém květu, který se náhle
rozevřel;
to jím vyryté papilární linie, jež kdysi pohltil bod mezi obočím té *Třetí*,
se dnes v noci proměnily v živoucí text neposkvrněného oceánu.
Na okamžik se vítr a oheň vzájemně pohltily, Nebesa se oslnivě rozzářila,
brána do šíře snů té *Třetí* se neobyčejně zvětšila
a na větvích, které loni přistříhl vítr a jejichž listy smyl déšť,
letos na jaře opět vyrašily zelené pupeny.
Třetí připomínající neovladatelnou převozní loď
do něj náhle narazila, jakoby byl pevné molo, hledajíc útočiště.
Já – v bodě neposkvrněnosti,
rudý kotouč brázdil oblohu od rozbřesku až do večerních červánků.
Ve stavu osvětlení,
uvnitř vířících plamenů,
není nikoho, jenž by se vzdálil.
Já – bělostné neposkvrněné tělo, na které rozstříkuje černou tuš,
v mém snu, na zasněženém vrcholu ledovce vysokém 4 321 metrů,

překračuje hranici světů, vstupuje do tajemného obloukovitého otvoru
a hledí se do dálky.

Já – probuzená – nebesa zalitá oslnivou září,
naplněna neuvěřitelnou energií jsem ze zablácené kamenné stezky přišla do
tajuplné mokřiny
a uviděla starobylý háj kvetoucích broskvoní zahalený do dešťového oparu –
tajemný panenský kraj, jež nikdy nikdo nekultivoval.

Já – v bodě neposkvrněnosti,
žiji ve větru a ohni, jež se navzájem plodí,
prodlévám ve světě iluzí a stejně jako lotosový květ zůstávám bez poskvrny;
pohlédni, kterak se ona poustevna vynořila z prázdnoty.
Kanárek se ukryl na jedné z větví v koruně stromu
a spolkl kudlanku ještě předtím, než stačila chytit cikádu.
Jižní vítr ohlašující začátek léta váł celý den až do noci,
od toků tisíce řek se přesunul nad nekonečné vody oceánu
a zpěnil mořskou hladinu
pohráváje si z odstíny světla a elektrinou v mracích,
postrkuje stříbřitou hvězdnou oponu, aby se stočila jako ledovcový fjord.
Náhle se objevil roj padajících hvězd a zachytil se v jeho plášti,
rychle jsem schovala svou lásku ze sna
v bodě neposkvrněnosti.

Prohlédnutí je druh fialové říše snů překroucený v čarovnou pestrobarevnou
substanci,
čistá láska mladých dívek,
buddhovská podstata všech bytostí uložená v bodě neposkvrněnosti.

Náhlá proměna myslí,
zlato v písku,
máslo v mléce,
perla v moři,
čarokrásné odstíny nebes.

Právě zalogovaná láska je jádrem, jež prorazilo skořápku,
jádrem, z kterého unikla nitka pozůstalých tužeb ze sna;
zatím je však jen jako nekultivovaný zárodek,
který sní o tom, že se stal zlatou žebrací miskou.

Pohlédni na tu poustevnu, kterak se rozpíná po hladině oceánu,
průhledná rosa připomínající zářivé drahokamy
se po kapkách sráží na azurovém střešním okně, kde prodlévá.

To *On* rákosovým listem rozvířil vítr,
který se jako něžná slovíčka lásky lehce otírá o mé spánky,
vrcholky hor a horské štíty jakoby se vrstvily jeden na druhý a vzájemně se
proplétaly,

řeky a prameny jsou pevně spojeny jako zacuchané pramínky vlasů.

V den jarní rovnodennosti jsem na mladý zelený lístek
vyryla přání, jež mělo zaručit, že naleznu svou lásku;
s příchodem období Začátku léta můj lístek mezitím již ztmavl a zesílil,
až nakonec poté, co přání na lístku zušlechtily vítr a oheň,
zamilované srdce pozbylo možnosti návratu –
opravdově a navěky se vepsalo do bodu neposkvrněnosti.

*

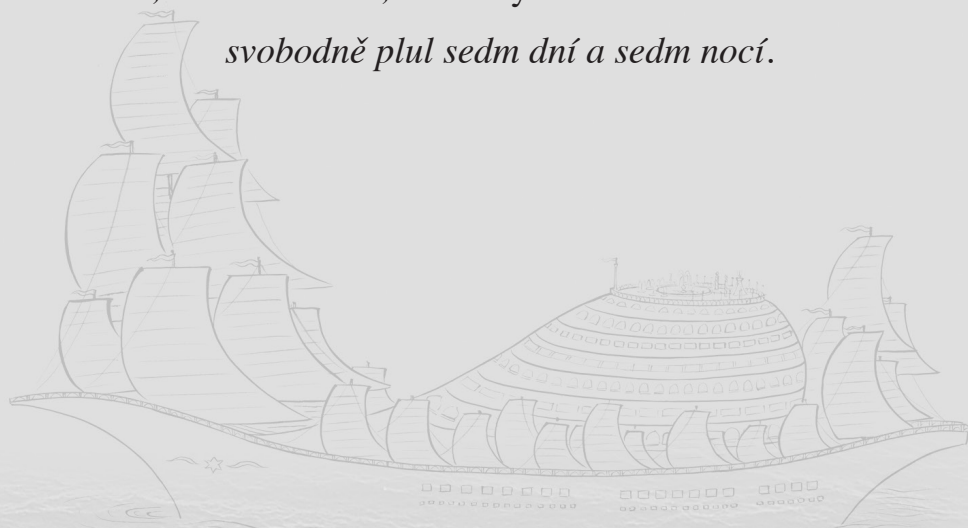
Chapter XXVII

碧寂・第二十七回

實際

27. Skutečná nirvána

*Sevřel mě ve svém obětí jako příslib toho, že všechna má přání
dojdou naplnění,
ležela jsem na jeho hrudi a v duchu spřádala překrásnou krajinu snů;
a takto, ničím nerušen, Azurový oceán ve světě ledu a sněhu
svobodně plul sedm dní a sedm nocí.*

Poustevnou *Třetí* se rozlévá zlatavá záře nikdy nevyhasínající starobylé lampy
 a v rohu okna tajuplná socha ženy předvádí bojová umění;
 tajemný lovec, který si osedlal kotouč zapadajícího slunce,
 napnul ryzí luk lásky, vystřelil sladký šíp citu
 a zasáhl poustevnu, bod neposkvrněnosti naplněný absolutní prázdnotou.
 Uvnitř se náhle postupně objevily tři nejasné duhy,
 překlenující rozsáhlou vodní říši, zanořily se do té nedozírné vodní plochy
 a unášeny na azurově modré hladině oceánu vítají voňavý vítr
 vyzývající broskvový květ, jež připlul daleko z domova, aby mluvil ze sna.
 Ve snu říkal – původně jsem byl ohnivě rudý,
 avšak než jsem se rozevřel, měl jsem barvu zeleného nefritu;
 dnes jsem spolu se sněhobílými čepci vln připlul z dalek
 a proměněný v nejryzejší mezi desetitisíci bílými květy lotosu
 bezcílně plul unášen na topasově modré vodní hladině, jež rodí sytě zelenou,
 nefritovou a blankytnou modř.

To *On* neustále potichu a nepozorovaně mění podoby *Azurového oceánu*,
 až dorazil k brodu mezi současností a minulostí na Mléčné dráze;
 krásné neznámé rybky hravě plují hlubokou azurovou modří,
Třetí, krásná dívka, se potápí a mávající prutem je rozhání.
 Modrý ostrov, ve který se proměnil *Azurový oceán* –
 prvotní neuvěřitelný stav nirvány.

Třetí uprostřed té strhující scenerie pozoruje nachový déšť, který zkrápí
 hladiny tisíce řek,
 v nedozírných vodách pronásleduje hejno krásných neznámých rybek.
 Podívej, ten broskvový květ stále ještě mluví ze sna,

říká, že stačí, aby kanárek plně soustředěn usedl k meditaci
a pronikl do sféry nejryzejších, nejúplnějších a nejzákladnějších myšlenek
a představ,

tu určitě nalezne krásného motýla, po kterém tak vroucně touží.

Pod broskvoní poletuje rumělkový broskvový květ,
opatrně, polehounku ho rychle svírám do dlaní,
aby nedopadl na zem a neposkvřnil se bahnem
a přináším ho až na *Azurový oceán* –

Já hraji veselou pěvkyni,
broskvový květ krásného motýla.

Uviděla jsem *Třetí* uprostřed prázdného bodu neposkvřněnosti na Modrém
ostrově,

kterak v poustevně splétá síť ryzích citů, do níž chce lapit sladkou lásku;
zahlédla jsem původní podobu osvětlení uprostřed bodu neposkvřněnosti
naplněného absolutní prázdnotou,

má mysl jako by se v tu chvíli proměnila v obrovský strom dotýkající se
Nebes a podle předem stanoveného pořadí postupně rozevřela dveře
šestera stavení –

všemi proudí jakýsi esotericky předávaný puls, jenž je spojuje tokem světelné
záře.

Na stropě poustevny jsou tři střešní okna:

první je kulaté, klidné zrcadlo duše, skrze které proniká sluneční svit,

druhé přání, jež se vyslovením naplní,

třetí představuje absolutní uspokojení srdce, myslí i smyslu, jež se vrylo
hluboko do mé duše.

Za okny poustevny – padající listí právě tančí v jihovýchodním větru
a nově vypučené výhonky navádějí tok měsíčního svitu;
pod záplavou oceánu hvězd již dávno nedokážu potlačit svou touhu po něm,
dnes v noci jsem opět vložila jeho stín do svého snu, abychom se setkali.
Za rozbřesku jsem zahlédla tři paprsky vycházejícího slunce, jak na
mladičkých zelenkavých bambusech
zlehka otiskují letokruhy země,
náhle na východě vybuchlo deset tisíc paprsků červánkové záře
a odhalilo oponu sytě zelené, nefritově blankytné legendy, již zrodil Modrý
ostrov;
je právě pátý měsíc, teplé, voňavé období Nalévání zrna
a uprostřed jezera sní okřehek o tom, že je obrazem „Jabloňových květů
oddávajících se jarnímu spánku“.
Pohlédni na listy na břehu jezera, kterak před námi odkrývají ten zelený
zázrak přírody,
až zahalily celý Modrý ostrov do zeleného pláště,
za soumraku zastřela obzor obloha plná rudých červánků.
Pamatuji si, že tu noc, když jsem slavila své sedmnácté narozeniny,
pokrývala stříbřitou oblohu záplava hvězd:
On vztyčil zástavu dhvadža neústupné plachetnice
a zavěsil ji až na samý vrcholek stěžně na nejvyšší třinácté palubě *Azurového*
oceánu,
jako tajuplný baldachýn na špici stromu sahajícího do Nebes;
tu noc jsme pluli kolem severního magnetického pólu zaliti paprsky zimního
slunce.

Období Velkého chladu – rozstříknutá voda se okamžitě proměňovala
v ledové krystalky,
za okny kajuty zářily sněhobílé čepce vln,
sevřel mě ve svém obětí jako příslib toho, že všechna má přání dojdou
naplnění,
ležela jsem na jeho hrudi a v duchu spřádala překrásnou krajinu snů;
a takto, ničím nerušen, *Azurový oceán* ve světě ledu a sněhu
svobodně plul sedm dní a sedm nocí.
Na lodi jsem nepocítila ani na chvíli chlad,
neboť *On* mě pevně svíral ve svém náručí.
Za okny poustevny se náhle přehnala bouře
a vytrhla mě zpět z mého snění, z mých sedmnácti let –
v ústech však stále ještě cítím chuť vína z té 1 500 ml láhve šampaňského,
které jsme toho večera pili.
Pás temných mračen zahalil noční oblohu neproniknutelnou černou
oponou,
Modrý ostrov včetně třinácti stěžňů dotýkajících se Nebes zmizel
v temnotách.

Pozdě se navracející rybářská loď rychle zmizela ve večerní mlze, jež halila
přístavní molo,
Třetí říká, že dnes v noci se nad námi bude zdržovat frontální systém, který
přinese občasné bouřky,
zemi zakryla neproniknutelná temnota, měsíční svit se již dávno schoval
v objetí mračen.

Její poustevna
byla původně odvěký kamenný prám,
nespoutaná bárka z pradávných dob před mnoha kalpami,
která jako padající hvězda dopadla na třinácté molo Modrého ostrova.
Bouře zesílila a déšť za okny padá čím dál tím hustěji
jako prudce se valící vodopád,
poletující mlžný opar šířící se jako dým
mi zvlažil oči.

To abych se schovala před deštěm, vstoupila jsem té noci do její poustevny,
to tu noc jsem uvnitř hliněné zdi objevila
voskem zapečetěný milostný dopis z jejích dětských let
přetékájící hlubokými city a vřelou láskou.

V dopise psala, že každou noc, když svítí měsíc, chtěla by vstoupit do jeho
říše snů a tančit,
večer co večer v chaotickém momentu zrodu noci mu zpívat milostné písně
a pokaždé, když se noc přehoupne do druhé poloviny, s ním prožívat
slavnost odvěké lásky.

Třetí je dívka od řeky Luo, kněžka, jež na té nedozírné vodní ploše střeží
a chrání *Azurový oceán*.

Tu noc se před rozbřeskem záhadný frontální systém s příchodem jarního
deště konečně vzdálil,
za okny poustevny se míhají stíny tisíce překrývajících se vrcholků a štítů
hor,
starou stezku porostlou mechem zahalil jemný mlžný opar;

jeho stín dopadl na samý okraj oceánu,
forma *Třetí* je unášena na pomezí světa snů.
Má noha pilně šlape na kolovrátek,
odvíjím hedvábí a spřádám duhový šat na křídla motýlů tančících v oblacích,
odmotávám nitky pravého hedvábí z kokonů bource morušového a vyprávím
příběh
nechávací kolovrátek zpívá nádhernou melodii té odvěké nejlahodnější
skladby.
Třetí nedokáže zapomenout na vzpomínky ze sna,
napnutá tětiva citů vypnula opravdový luk lásky –
neodbytná touha
výstřel

8. 6. 2006

Pavilon vonných myšlenek na břehu Tichého oceánu,
Východní pobřeží Tchaj-wanu

Yu Hsi

